DAMAGE BOOK

UNIVERSAL
LIBRARY

ஸ்ரீ:

சேரன் - செங்குட்டுவன்

Seran - Senkottuvan.

சென்னை யூனிவர்ஸிடி

தமிழ் - லெக்ஸிகன் 'ஆபீஸ்' தலைமைப் பண்டிதராயிருந்தவரும்

திருவிதாங்கோடு

சருவகலாசாலைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராயுள்ளவருமான

இராமநாதபுரம்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது

M. Raghava Iyangar

[ஆறாம் பதிப்பு]

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்

தப்பக்குளம் - திருச்சி

1947

[விலை. ரூ. 2.

First Published—1915
Second Edition—1929
Third Edition—1933
Reprinted—1937
„ —Jan. 1946
„ —June 1947

B N K. Pr[illegible] Madras. Q. H. No. M. S 10[illegible]
For TY[illegible] 4000 Copies—June 1947.

பத்தினிதேவி ஆகிய கண்ணகி
[முதற் பதிப்பின் முகவுரை பார்க்க]

ஸ்ரீ:

உரிமையுரை

சிந்தைகவரு புகழ்ச்சேரன் செங்குட்டுவன்
சரிதந் திகழு மிந்நூல்
விந்தைமிகு மதுராபுரை வியனகரிற்
றமிழ்ச்சங்கம் நிறைந்து நாட்டிச்
செந்தமிழின் வளம்பெருக்கிச் சிறியோரும்
பெருமைபெறச் செய்த வண்மைச்
சுந்தரனாந் தமிழ்ப்பாண்டித் துரைக்குரிமை
யாகிநலந் துலங்குமன்றே.

ஆக்கியோன்

PREFACE

It doesn't's require any very detailed statement of the reasons why a very correct knowledge and appreciation of the literature of a country are needed. For, the literature of a country is a mirror which reflects the civilization and institutions of a country very vividly in all its stages of development. That a knowledge of the country's past and of its progress or transition is essential by way of stimulus to future progress, is conceded by all The Tamil land owes a deep debt of gratitude to Mahamahopadhyaya V. Swaminatha Ayer, for reintroducing the great classical epics and pieces of heroic poetry, that possess in a pre-eminent degree the merits and excellences due to literary master-pieces. Of them Pathirruppattu wholly, and Silappathikaram partly, deal with the Chera dynasty of immortal lines of Tamil Kings. The History of that dynasty is still shrouded in considerable obscurity. Any works that bear upon them, and any exposition of works that would serve to enlighten the public as regards their history and the achievements of their Kings in peace and war, and any narrative that would popularise the stories of those kings would meet with a sure welcome from the eager Tamil-reading public.

It gives me considerable pleasure to write a short prefatory note to the work of my friend, who, in undertaking to write in an easy elegant and classic prose, the life and times of such of the Chera Kings as can be

gleaned from the said works and from the other historical sources, has rendered a public service. Mr. Pethachi Chettiar's love of Tamil, and his readiness to help Tamil writers, and institutions, are well-known to the public. And his encouragement of the author in bearing the cost of this publication is highly praise-worthy.

This Short work in certain to give a correct insight into the social and governmental polity of those times, and in particular, those of Cheran Senguttuvan. His prowess, his knightly virtues, his generous appreciation of his rival kings, his sense of the responsibilities of a king for the welfare, prosperity, and progress of his subjects, and his solicitude for the same, his piety, his councils of ministers, generals and learned men, and his deference to their advice, the equipment of his army, and his victorious march right up to the Himalayas and his generous recognition of the heroism of his victorious troops by personally conferring on them decorations and honours on the banks of the Ganges are described by Mr. M. Raghava Ayengar in the present work in easy and interesting prose with apt quotations at intervals. The major portion of his work is based on some of the chapters of the third book of Silappathikaram. The illuminating commentary of Adiyarkkunallar not being available for the Vanchikkandam of Silappathikaram, the students that seek to study that portion of the epic are sure to find instruction and guidence in the pages of this book. And it goes without saying that Silappathikaram is itself a unique work in the literature of the world ; for we have no instance of a similar work in any other literature by a Royal author who had given up the wordly pursuits, and

taken holy orders, and yet was called upon to compose an epic dealing with many lay and temporal institutions, pleasures, and pastimes, the lives and habits and ideals of various castes and professions, in commemorating the life of an ideally chaste and virtuous woman. Nor can we find a similar instance anywhere of a same Royal authour dealing impartially with the life and times of his brother and King Senguttuvan as also those of his rival kings. The moral fervour and the aesthetic perfection of that work are unsurpassed; and the descriptions of natural scenery are vivid and his narration of the story is entrancing. A stimulus to the study of that work and similar works is greatly added to by Mr. M. Raghava Ayengar in writing and publishing this work.

His dedication of the book to the memory of the founder and first President of the Madura Tamil Sangam, while it expresses the author's gratitude for him, is also appropriate in illustrating the principle for which the late Mr. Pandithurai Thevar, lived and worked, namely, the popularisation and improvement of the Tamil Language and Literature. Further, Mr. Pandithurai's labours in the vindication of the claims of the Tamil Language and Literature somewhat bear an analogy to the achievement of the hero of this work in vindicating the greatness ot the Tamil Kings of those times.

Madura,
10—7—1935.

T. C. SREENIVASA AYENGAR,
Secretary,
The Madura Tamil Sangam.

ஶ்ரீ:

முகவுரை

[முதற் பதிப்பு]

சேரன்-செங்குட்டுவனைப்பற்றி முன்னூல்களிற்கண்ட விஷயங்களை நவீன முறையில் ஆராய்ந்து ஒரு சரித்திரமாகத் தொகுத்தெழுத வேண்டும் என்பது எனது நெடுநாளவா ஆகும். இச்சேரனை நான் எடுத்துக் கொண்டதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது—பண்டைத் தமிழ்வேந்தருள்ளே இவன் பெருமைபெற்றவன் என்பதுடன், ஏனைத் தமிழரசரினும் இவன் வரலாறு சிறிது அதிகமாகவும் காணப்பட்டது. இரண்டாவது, என்னுராய்ச்சியிற் கண்ட சில கருத்துக்களை வெளியிடுதற்கு இவன் சரித்திரமே ஏற்றதாயிருந்ததாகும். இவ்விரு வகையாலும் நிகழ்ந்த என் சிறு விருப்பத்தை இப்போது கைகூட்டுவித்த திருவருளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன். இவ்வாராய்ச்சிக்குச் செங்குட்டுவனைப் பற்றிய சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டம் சிறந்த கருவியாயிற்று. அடியார்க்கு நல்லாருரை இப்பகுதிக்குக் கிடையாதது விசனிக்கத் தக்கதாயினும், அவர்க்கும் முற்பட்ட அரும்பதவுரையொன்று வெளிவந்திருப்பது ஒருவாறு மகிழத்தக்கதே. இவ்வரும்பதவுரையைப் பெரும்பான்மை தழுவி, அக்காண்டத்தின் செய்யுணடையை இயன்றவரை உரைநடைப்படுத்தலானேன். செந்தமிழ்வளஞ் செறிந்துள்ள இளங்கோவடிகளது "பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடற் குரையின் - றெழுதத் தொடங்கினேன்" இல்லையாயினும், அவ்வடிகளது அரும்பெருங் கருத்துக்களைத் தமிழபிமானிகளெல்லாம் அறிந்து மகிழவேண்டும் என்னும் பேரவாவே இம்முயற்சியில் என்னைத் தூண்டியது. இவ்வுரைநடையை "வடநாட்டியாத்திரை" "பத்தினிக் கடவுளைப் பிரதிஷ்-

டித்தல்" என்ற இரண்டதிகாரங்களாலும் அறியலாம். "வஞ்சி மாநகரம்" "செங்குட்டுவன் காலவாராய்ச்சி" என்ற விஷயங்கள் விவாதப்பட்டவையாதலால், அவற்றைப் பற்றிய என் அபிப்பிராயங்களைச் சிறிது விரித்தெழுதல் அவசியமாயிற்று. இவ்வதிகாரங்களில் விவரிக்கப்பட்ட என் கொள்கைகளை அறிஞர்கள் சோதித்துக் கொள்வார்களாயின், தமிழ்ச் சரித்திரத்தின் முக்கியமான பகுதியொன்று முடிவுபெற்றதாகும்.

செங்குட்டுவனைப்பற்றி ஆராய்வதற்கு இன்றியமையாத கருவிகளெல்லாம், எவர்கள் வாயிலாக நமக்குக் கிடைத்தனவோ, அப்பெரியாரை இங்கே மறவாது வந்தித்தல் நம் கடமையாகும். **மஹாமஹோபாத்யாய - ஐயரவர்கள்** நம் பாஷைக்குப் புரிந்துள்ள மகோபகாரமன்றோ, இத்தகைய ஆராய்ச்சிகட்கெல்லாம் காரணமாகும்? இவ்வாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத அகநானூற்றுக் குறிப்புக்களை உதவிய ஸேது ஸம்ஸ்தான வித்வான் **ஸ்ரீ - ரா. இராகவையங்கார்** அவர்கட்கு என் வந்தனங்களை ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். இவற்றுடன் யானெழுதிய இச்சிறுநூலை அபிமானித்துத் தம்மியற்கையான உதாரகுணத்தாலும் தமிழபிமானத்தாலும் இதன் பதிப்புக்கு வேண்டிய உதவிபுரிந்த ஸ்ரீமான். S. Rm M. Ct. **பெத்தாச்சி செட்டியாரவர்கள்** பெருந்தகைமை என்றால் ஒருபொழுதும் மறக்கத்தக்கதன்று. இச்சரித்திர நாயகனை சேரர்பெருமான் வீற்றிருந்தாட்சிபுரிந்த வஞ்சிமாநகரின் பரிபாலனத் தலைமை பூண்டுள்ள இப்பிரபுவுக்கு அவனது சரித்திர நூலை ஆதரிக்கும் உரிமையும் இயல்பிலுண்டன்றோ? இவர்கள், அறிவு திருவாற்றல்களுடன் நீடுவாழ்ந்து தமிழ் வளர்ச்சி புரிந்துவரும்படி திருவருள் பெருகுவதாக.

இச்சரித்திர நாயகனால் தெய்வமாக வணங்கப்பெற்ற **பத்தினிதேவி** (கண்ணகி)யின் செப்புத் திருமேனி யொன்று "லண்டன் பிரிட்டிஷ் - மியூஸிய"த்தில் இருந்ததை **டாக்டர். ஆனந்தகுமார ஸ்வாமி**யவர்கள் பிரதிசாயை யெடுத்துப் பிரசுரித்திருக்கிறார்கள்.[1] அப்பிரதிமை இலங்கையினின்று 1830-ம்

---

1. Selected Examples of Indian Art. Plate. XXXIII—Pattini Devi.

வருஷம் இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டதாம். அப்பத்தினிதேவி படிவத்துக்கு ஒரு பிரதியெடுத்து இந்நூலுட் சேர்த்திருக்கின்றேன். இளங்கோவடிகள் கூறியபடி செங்குட்டுவன் காலத்தே இலங்கையிற் கயவாகுவால் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட பத்தினியின் சரியான சாயலை இது காட்டுவதுபோலும்.

சிலப்பதிகார மணிமேகலைப் பதிப்புக்களில், ஐயரவர்களால் நன்கெழுதப்பட்டுள்ள கண்ணகி மணிமேகலைகளின் சரித்திரச் சுருக்கங்களைப் பெரும்பான்மை தழுவியே, "செங்குட்டுவன் காலத்து இரண்டு சரித நிகழ்ச்சிகள்" என்ற அதிகாரம் வரையப்பட்டது.

இந்நூற்பதிப்பைச் சிறப்பித்தற்குரியவற்றை யெல்லாம் அன்புடன் செய்துதவிய மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாருக்கு என்றும் நன்றியறிதற் கடப்பாடுடையேன். இதுபோலும் சரித்திர கிரந்தங்களில் அபிப்பிராயப் பேதங்கள் நிகழக்கூடியது இயல்பாதலால், அறிஞர் என் குற்றங்குறைகளைப் பொறுத்தருள்வாராக.
—மதுரை, 1—2—15.

[இரண்டாம் பதிப்பு]

சேரர்பெருமானான செங்குட்டுவன் வரலாறுபற்றி இற்றைக்கு 14-ஆண்டுகட்கு முன் யான் எழுதி வெளியிட்ட சரிதநூல், அறிஞர்களின் மதிப்பிற்கும் விமரிசனத்துக்கும் உரியதாயமைந்த தற்குப் பெரிதும் மகிழ்கின்றேன். இவ்வேந்தனது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை இனிது விளக்குவதும், அடியார்க்கு நல்லாருரை இன்மையால் அறிதற்கரியதும் ஆகிய சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்ட முழுமையும் செவ்விதின் ஆராய்ந்து முதன் முதலாக நான் உரைநடைப் படுத்தியதினின்றும், புதிய சரித்திரச் செய்தி கள் பலவற்றை அதனில் வெளியிட்டதினின்றும் செங்குட்டுவன் விளங்கிய சங்ககால நிலைமையைப்பற்றிய தமிழாராய்ச்சி பின்பு பெருகுவதாயிற்று என்பது தமிழ் மக்கள் பலரும் நன்கறிவர். இத்தகைய பயன் என் நூலால் விளைந்ததற்கு உண்மையில் உவக்கின்றேனாயினும், அவ் வுவப்பினிடையே உண்டாகிய வெறுப்பு நிகழ்ச்சியொன்றையும், இங்கு யான் வெளியிடாம லிருக்கக் கூடவில்லை. செங்குட்டுவன் வரலாற்றை நான் வெளி யிட்டதற்குமுன், அவ்வேந்தன் சரிதத்தை விரிவாக ஆராய்ந் தெழுதியவரேனும், வஞ்சிக்காண்டத்தை இளங்கோவடிகளது கருத்துப்பிறழாது வசன நடைப் படுத்தியவரேனும் எவருமே இலர். என் நூல் வெளிவந்து பலவாண்டு கழிந்த பின்பு, இச்சேரன் வரலாறுகளைத் தாமே ஆராய்ந்து எழுதியவர்போலவும், சிலப் பதிகாரத்தின் இறுதிக்காண்டத்தை நடைப்படுத்தியவர் போலவும் என் கருத்துக்கள் பலவற்றைத் தங்கள் நடையில் மாற்றியெழுதி— ‘பத்தினிப் பிரதிஷ்டை’ ‘செங்குட்டுவன்’ முதலிய பெயர்களால் என் பெயர் குறியாமலே புத்தகமச்சிட்டுப் பரப்பி வருகின்றனர் சிலர். இளங்கோவடிகளது கருத்துப் பிறழவும், மூலநயங் கெடவும் பொருள் வருவாயொன்றே கருதிப் பிறரதுழைப்பையும் கருத்தையும் இவ்வாறு தம்மவையாக்கிக் கொண்ட இன்னோர் செயலை அறிஞர்கள் என்னென்பரோ அறியேன்! இது கிடக்க.

'சேரன் - செங்குட்டுவ'னது முதற்பதிப்புத் தமிழ் மக்களால் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவாறே, சென்னைச் சர்வகலா சங்கத்தாராலும் பல வருஷங்கட்குமுன் பரீக்ஷா பாடமாக நியமிக்கப்பெறும் கௌரவம் அடைந்தது. அச்சங்கத்தாரை அடியொற்றி, மைசூர் கொழும்பு யூனிவர்ஸிடியார்களும் அவ்வாறே பாடமாக நியமிக்கலாயினர். இப்போது மறுமுறையும் நம் யூனிவர்ஸிடியார் 1931-ஆண்டு இன்டெர்-மீடியெட் (Indermediate-Examination) பாடங்களுள் ஒன்றாக இச்சரிதத்தைத் தெரிந்தெடுத்திருப்பது, ஆராய்ச்சி நூல்களில் அவர்கட்குள்ள அபிமானத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. நம் சேரன் - செங்குட்டுவன் இங்ஙனம் இரண்டாமுறை தமிழகத்தே உலாவருதற்கு அச்சங்கத்தார் காட்டிய பேரபிமானமே சிறந்த காரணம் என்பதை நான் கூறவும் வேண்டுமோ ?

இவ் விரண்டாம் பதிப்பில் இன்றியமையாத திருத்தங்களும் கீழ்க்குறிப்புக்களும் அரியவாகக் கண்ட புதிய செய்திகளும் ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அன்றியும் சேரர் தலைநகராகிய வஞ்சிமா நகர்பற்றி யான் முதலில் எழுதிய ஆராய்ச்சிப் பகுதி தமிழறிஞரால் தக்கவாறு விமரிசனஞ் செய்யப்பட்டு வந்ததில், யான்கண்ட முடிபே தமிழ்மக்கள் பலராலும் ஏற்கப்பெற்று உறுதி பெறுவதாயிற்று. இவ்விமரிசனங்களுள், ஸேது ஸம்ஸ்தானம் மஹாவித்வானும், என் அரும்பெறல் அத்தை மகனுமாகிய ஸ்ரீமான். ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் வெளியிட்ட வஞ்சிமாநகர் என்றநூலே உண்மைகள் பலவற்றை ஒருமுகமாக விளக்கிநிற்பது என்பது யான் சொல்லவேண்டாதாம். 'கொங்குநாட்டுக் கருவூரே ஆதிச் சேரர் தலைநகர்' என்று யான் முதலிற் காட்டிய முடிபினைத் தம் அரியபெரிய நூலறிவாலும் நுட்பமதியாலும் நிலைபெற நாட்டிய ஐயங்காரவர்களது அருங்கருத்துக்களில் வேண்டியவற்றையும், அவர்கள் நேரில் தெரிவித்திருந்த புதிய செய்திகளையும் 'சேரர் தலைநகர்' என்ற இந்நூலதிகாரத்தே சேர்த்திருக்கின்றேன். செங்குட்டுவனது காலம்பற்றி யான் முதற்பதிப்பில் எழுதியவற்றைப் புதியவாகக் கண்ட செய்திகளுடன் வைத்து இப்போது சோதனை செய்து வருதலால், அதனைத் தனியே வெளியிடக் கருதி இங்கு நிறுத்திக்

கொள்ளலாயிற்று. இவ்வாருகச் சேரன்-செங்குட்டுவன் சரித்திர நூலின் இரண்டாம் பதிப்பை இனிது நிறைவேறும்படி செய்வித்த எம்பெருமான் திருவருளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.—
திருவல்லிக்கேணி, 1—6—23.

மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆரும் பதிப்புக்கள்]

இரண்டாம் பதிப்பில் உள்ளபடியே பெரும்பாலும் மூன்று முதல் ஆரும்பதிப்புவரை அமைந்துள்ளதாயினும், சிற்சில திருத்தங்களும் குறிப்புக்களும் புதியவாகத் தெரிந்த செய்திகளும் அங்கங்கே இதனில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அறிஞர் ஆராய்ச்சிக்கு உரியனவாம்.

இந்நூலின் அருமை யறிந்து,.மறுமுறையும் 1949-ம் ஆண்டு 'இன்டெர்மீடியட்' பரீக்ஷா பாடங்களுள் ஒன்ருக நியமித்து அபிமானித்த சென்னைச் சருவகலா சங்கத்தார்க்குப் பெரிதும் என்னன்றி உரியதாகும்.

இங்ஙனம்,

திருவனந்தபுரம்,
15—1—'47

மு. இராகவையங்கார்.

பொருளடக்கம்

முகவுரைகள்

பக்கம்

ஸ்ரீ:

சேரன்-செங்குட்டுவன்

1-ம் அதிகாரம்

முன்னுரை

புண்ணிய பூமியாகிய இப்பரதகண்டத்து அமைந்த புராதன இராச்சியங்களுள்ளே, சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள், தக்கணத்தில் விளங்கிய சிறந்த தேசங்களென்பது யாவரும் அறிந்ததாம். இவ்வரசுகளை முதன் முதல் நாட்டிய முன்னோர் இன்னாரென்றேனும், இவை தாபிக்கப் பெற்ற காலம் இஃதென்றேனும் இதுவரை எவரும் அளந்து கண்டவரல்லர். வான்மீகம்போன்ற புராதன வடமொழிக் காவியங்களிலும், அசோக சக்கரவர்த்தியது போன்ற ஆதி சிலாலிகிதங்களிலும் இம் முத்தமிழ்நாட்டு மக்களையும்பற்றிக் கௌரவமாகவே சிறப்பிக்கப்படுதலால், இன்னோரது பழமையும் பெருமையும் அறிஞர்களால் ஐயமின்றிக் கொள்ளப்படுகின்றன. அதனால், 'படைப்புக்காலந்தொட்டு மேம்பட்டு வருங் குடிகள் இம் மூவேந்தரும்' என்று பரிமேலழகியார் எழுதிய முறையே[1] நாமுங் கூறிவிடுதல் பொருந்துமெனலாம். இவ் வேந்தர்களாட்சிக்கு உட்பட்ட நிலப்பரப்பு முழுதும் வடவேங்கடந் தென்குமரிகட்கு இடைப்பட்டதாகும். "வண்புகழ்மூவர் தண்பொழில்வரைப்பின்"[2] என்றார்

1. திருவள்ளுவர், குடிமை, 5. உரை.
2. தொல்காப்பியம், பொருளதி. செய். 79.

தொல்காப்பியனாரும். இந்நிலப்பரப்பு, தமிழ்நாடு, தமிழகம்[1] என வழங்கப்படும்.

இங்ஙனம் பழமையும் பெருமையும் படைத்த சேர சோழ பாண்டியர்களுள், முதற்கணுள்ளவரே இச்செங்குட்டுவனது சரித்திர நூலுக்கு ஏற்புடையராவர். இவர்கள், சேரர், சேரலர் எனத் தமிழினும், கேரளர் என வடமொழியினும் வழங்கப்படுவர். இவ்வேந்தரது பூர்வ சரித்திரமானது, ஏனைச் சோழ பாண்டியருடையன போலவே செவ்விதின் அறியப்பட்டிலதேனும், பண்டையிலக்கியங்களிற் கூறப்படுமளவில், இவரது அருமையும் பெருமையும் வேண்டியவளவு விளங்குகின்றன. செந்தமிழ் வளர்த்தவர் என்ற சிறப்புப் பாண்டியர்க்குரியதாகப் பழைய வழக்குள்ளதென்பது உண்மையே. ஆயினும், இக்காலத்து வெளிவந்துள்ள சங்கநூல்களை ஆராய்வோமாயின், தமிழ்வளர்த்த பெரும்புகழிற் சேரருந் தக்கபகுதி பெறுதற்குரியர் என்பதோடு, அறிவுதிருவாற்றல்களில் இன்னோர் ஏனைத் தமிழ்வேந்தர்க்குச் சிறிதும் குறைந்தவரல்லர் என்பதும் புலப்படும். இங்ஙனம் நூல்களிற்கண்ட சேரர் பெருமை யனைத்தையும் இங்கே விவரிப்பது எம் கருத்தன்று. ஆனால், இவ்வமிசத்தவருள்ளே, கடைச்சங்க நாளில் விளங்கிய பிரபல வேந்தனொருவனைத் தமிழறிஞரும் சரித்திர நூலோரும் சிலகாலமாக நன்கு தெரிந்திருக்கின்றனர். இவன் பெயர் சேரன்-செங்குட்டுவன்[2] என்பது. தமிழ்நாட்டின் பழையநிலைகளை ஆராயப்புக்க பண்டிதர் சிலர் தமிழ்ச்சரிதவுண்மை சிலவற்றைக் கண்டு வெளியிட்டதற்குப் பேருதவியாக

1. சிலப். 3. 37 ; பதிற்றுப். 2-ம் பதிகம் ; புறம் - 168.

2. 'சேரன் செங்குட்டுவனார்' என்று இளம்பூரணவடிகள் வழங்குதலுங் காண்க (தொல். அகத். 30, உரை).

கின்றது, இச் சேரவேந்தனது வரலாறேயாம். அதனால், வழிதிசை தெரியாமலிருந்த தமிழ்ச்சரிதத் துறையொன்றைக் காட்டி நிற்கும் தீபத்தம்பம் போன்றவனாக இச்செங்குட்டுவனைக் கூறல் தகும். இவ்வரசனது வரலாறுகளாக முன்னூல்களுட் கூறப்பட்டவற்றை ஒருசேர ஆராய்வதனால், சேரவமிசத்தின் பழைய செய்திகள் மட்டுமன்றி, தமிழ்ச் சரித்திரத்தின் முக்கியமான பகுதியையும் நம்மவர் அறிந்துகொள்ள இடமுண்டாம். ஆனால், செங்குட்டுவன் சரித்திரத்திற்குப் பழைய நூல்கள் சிலவேயன்றிச் சாஸன உதவியொன்றும் இதுவரை நமக்குக் கிடைத்திலது. இதனால், எத்துணை இலக்கியப் பிரமாணங் கொண்டு விளக்கினும், சாஸனபரிசிலனை ஒன்றேயுடையார்க்கு நம்மாராய்ச்சியில் முழுநம்பிக்கையும் உண்டாதல் அரிதேயாம். ஆயினும், பண்டை நூல்கள் ஒற்றுமையுடன் கூறுஞ் செய்திகளை மதித்துத் தழுவிக்கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது என்பதை நல்லறிஞரெவரும் மறுக்கார். பழைய இலக்கியங்களிற் கண்ட சரித்திரவுண்மைகள் காலாந்தரத்திற் கிடைக்கும் சாஸனவுதவியால் வலிபெற்றுவருதலை நாம் கண்டுவருதலால், சங்கச் செய்யுட்களையே சிறந்த ஆதாரமாகக்கொண்டு நிகழ்த்தப் பெறும் இவ்வாராய்ச்சியும் பயன்றரத்தக்கதென்றே நம்புகின்றோம்.

இனி, செங்குட்டுவனது வரலாறுகளை அறிவதற்குச் சாதனமாகக் கிடைத்துள்ள இலக்கியக்கருவிகளை நோக்குமிடத்து, அவை பெரிதும் மதிப்புக்குரியன என்பதில் ஐயமில்லை. என்னெனின், இவ் வேந்தர்பெருமானுடன் பிறந்தவரான இளங்கோவடிகள் தாமியற்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு காண்டமுழுதும், தம் தமையனது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை நேரிலறிந்தவாறு விளக்கியிருக்

கின்றார். இவ்வாறு வெற்றிவேந்தனொருவன் செய்திகள் அவன் சகோதரராலே விரித்துரைக்கப்படுமாயின், நாம் அவற்றை நம்பத் தடையுமுண்டோ? அன்றியும், அங்ஙனம் பாடியவர் தமது பெரும் பதவியையும் துறந்து நின்ற ராஜரிஷியாயிருப்பது, அவரது வாக்கின் தூய்மை மையே வற்புறுத்தவல்லது: "முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கு முரியது-அடிகள் நீரே யருளுக" என்று, அவரது நடு நிலைமையைப் புகழ்ந்தனர் அவர் காலத்துப் புலவரும். இதற்கேற்ப, செங்குட்டுவன் வரலாறுபற்றிய சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டத்தைப் படித்து வருவோரெவர்க்கும் கற்பனைகள் பெரிதுங் கலவாதது அப்பகுதி என்பது விளங்கத் தடையில்லை. இனிச் செங்குட்டுவனாலும் இளங்கோவடிகளாலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவரும், புலவர்பெருமானுமாகிய சாத்தனாரால் இயற்றப்பெற்ற மணிமேகலை யென்னும் நூலினும், இளங்கோவடிகள் கூறியவற்றோடொத்த செய்திகள் பல காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன், பழைய புலவர் பலரால் சேரவரசர் பெருமைகள் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட பதிற்றுப்பத்து என்னுந் தொகைநூலுள், பரணர் பாடிய ஐந்தாம்பத்து முழுமையும் இச்சேரனைப்பற்றி அமைந்துள்ளது. இப்பத்தினை, அப் புலவர்பெருமான் செங்குட்டுவன் முன்னர்ப்பாடி, அவனால் மிகுதியும் சம்மானிக்கப்பெற்றவர் என்பது, அதனிறுதிப் பதிகத் தொடர்களால் தெளிவாகின்றது. ஆகவே, இவ்வாராய்ச்சிக்குச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பதிற்றுப்பத்து என்பவை சிறந்த சாதனங்களாகும். இவையன்றிச் சங்கச் செய்யுட்கள் சிலவும் வேறு புறக் கருவிகளும் உரியவளவில் உபகாரப்படுவன. இங்ஙனங் கிடைத்துள்ள சாதனங்களைக்கொண்டு செங்குட்டுவன் வரலாற்றையும், அவன் முன்னோரைப்பற்றிய செய்திகளையும், அவன் காலத்து அரசர் புலவர்களின் சரிதங்களையும், மற்றும் பல நிகழ்ச்சி நிலைமைகளையும் இனி விரித்துக்கூற முயல்வோம்.

2-ம் அதிகாரம்
சேர வமிசத்தோர்

செந்தமிழ் வேந்தர் மூவருள்ளே, செங்குட்டுவன் பிறந்த சேரவமிசத்தின் ஆதியுற்பத்தி எதனிலிருந்து தொடங்கியது என்பதை அறிதல் இப்போது அரிதாகும். சோழர் சூரியவமிசத்தவராகவும்[1] பாண்டியர் சந்திரவமிசத்தவராகவும்[2] பண்டை நூல்களிற் கூறப்பட்டிருத்தல் போலச் சேரவரசர் இன்னமரபினர் என்பதை நூல்கள் தெளிவுபடுத்தினவல்ல. பிற்காலத்தோர் இவ் வேந்தரை அக்கினி குலத்தவராக[3] வழங்கினரேனும், அக்கொள்கைக்குப் பழைய தமிழாதாரம் கிடையாதிருத்தல் வியப்பாயுள்ளது.[4] ஆயினும், இவரை வானவர் என்ற பெயராற் பண்டை நூல்களும் நிகண்டுகளும் குறிக்கின்றன. இதனால், இவ்வமிசம் ஆதியில் தெய்வசம்பந்தம் பெற்றதென்பதுமட்டில் தெளிவாகும்.[5] சோழ பாண்டியர் வமிசங்கள் இன்ன என்பதைக் குறித்துப்போந்த பண்டை நூல்கள், சேர வமிசத்தின் மூலத்தைமட்டும் அறியா

---

1. "செங்கதிர்ச் செல்வன் றிருக்குலம்" (மணிமேகலைப் பதிகம். 9.)

2. "திங்கட் செல்வன் றிருக்குலம்" (சிலப். 11. 23.)

3. "இவன்செந் தழலோன் மரபாகி யீரேழுலகம் புகழ் சேரன்" (வில்லிபாரதம், திரௌபதிமாலை. 45.) எனக் காண்க. பிற்காலத்தவரான கொங்குச்சேரர்கள் தம்மைச் சந்திராதித்திய குலத்தவராகக் கூறிக்கொள்வர் (ஆழ்வார்கள் காலநிலை, 171-ஆம் பக்கம் பார்க்க).

4. சோழ பாண்டியரைச் சந்திரவமிசத்து யயாதிவழியில் உதித்த ஒரு கிளையினராக ஹரிவம்சம் கூறும். ஆனால் இதற்குப் பண்டைத் தமிழாதாரம் காணப்படவில்லை.

5. வானவர் (Celestials) என்ற பெயர் சீனர்க்கு இன்றும் வழங்கி வருதலால், சேரர் ஆதியில் சீனதேசத்தினின்று வந்தவராக ஸ்ரீ வி. கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் கருதினர் (The Tamils 1800 years ago, p. 52).

தொழிந்ததை நோக்குமிடத்து, இம்மரபு ஏனையவற்றினும் புராதனமானதென்றே புலப்படுகின்றது. இக்கொள்கையை வலியுறுத்த மற்றொரு குறிப்புமுண்டு. அஃதாவது, வழக்கிலுள்ள 'சேர சோழ பாண்டியர்' என்னுந் தொடரில் சேரர் முற்படக் கூறப்படுதலேயாம். இங்ஙனங் கூறுவது, உலகவழக்கில் மட்டுமன்றிச் செய்யுள் வழக்கிலும் அடிப்பட்டதொன்றாகும். புறநானூறு தொகுத்த புலவர், மூவேந்தருட் சேரரைப்பற்றிய பாடல்களை முன்னரும், ஏனையிருவர் பாடல்களைப் பின்னரும் வைத்து முறைப்படுத்தியிருத்தலும், சிறுபாணாற்றுப்படையுள்ளும் இங்ஙனமே குட்டுவன் (சேரன்), செழியன், செம்பியன் என்னுமுறை கூறப்படுதலும்[1] இங்கு நோக்கத்தக்கன. "போந்தை வேம்பே யாரென வரூஉ-மாபெருந் தானையர்"[2] என, இச் சேரர்மாலையினையே முதற்கண் ஓதுவாராயினர் தொல்காப்பியனாரும். மேற்காட்டியவற்றுள், சேர பாண்டிய சோழர் என்னும் முறைவைப்புங் காணப்படினும், முன்னோரெல்லாம் சேரரை முதற்கண்வைத்துக் கூறுவதில் ஒத்திருத்தல் குறிப்பிடற்பாலதாம்.[3]

இனி, இச் சேரரது நாடும் ஊரும் புராதன வடநூல்களினும் கூறப்பட்டுள்ளன. வடமொழியாதிகாவியமாகிய

1. அடி - 49, 65, 82.

2. தொல்காப்பியம், பொருளதி. புறத். 5.

3. மூவரசருள்ளும் பாண்டியனை முற்படவைத்து இளங்கோவடிகள் ஒருகால் பாடநேர்ந்ததைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து—" இவற்றுட் சேரனை முற்கூறாது பாண்டியனை முற்கூறிய தென்னையெனின், இது மதுரைக் காண்டமாதலானும், இக்காப்பியஞ் செய்தவர் விழைவு வெறுப்பற்ற சேரமுனியாதலானும், 'முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கு முரியது' எனச் சாத்தர் கூறினமையானும் என்க" என்று அடியார்க்குநல்லார் எழுதியதும் காண்க (சிலப். 17, 'மூன்றீரினுள்' - உரை).

வான்மீக ராமாயணத்தே, சீதாதேவியை வானரவீரர் தேடி வரும்படி சுக்கிரீவன் குறிப்பிட்ட இடங்களுள், கேரள நாடும் முரசீபத்தனமும்[1] காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், முரசீபத்தன மென்பது மேற்கடற்கரையிலுள்ள முசிரி என்னும் பட்டினமாகக் கருதப்படும். இது முற்காலத்தே சுள்ளி யென்னும் பேரியாறு கடலுடன் கலக்குமிடத்து விளங்கிய பெருந்துறைமுகமாகவும், சேரனுடைய தலைநகரங்களுள் ஒன்றாகவும் இருந்ததென்பதும், மேனாட்டு யவனரது மரக்கலங்கள் மிளகு முதலிய பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்வதற்கு இதுவே அக்காலத்தில் ஏற்ற நகராயிருந்த தென்பதும் தமிழ் நூல்களாலும்,[2] தாலமி முதலிய பழைய யவனாசிரியர் குறிப்புக்களாலுந் தெளிவாகின்றன. இம்முசிரி யிருந்தவிடத்திற் பிற்காலத்துத்தோன்றிய நகரமே, மகோதை என்ற கொடுங்கோளூராகும். ஆகவே, சேரநாட்டையும் அதன் முக்கிய நகரமொன்றையும் வான்மீகிமுனிவருங் குறிப்பிட்டமை தெரியலாம். இனி, மற்றொரு புராதன இதிகாசமாகிய மகாபாரதத்தும் சேரர் செய்திகளை நாம் காணக்கூடும். பாரதப் போரில், பாண்டவர் பக்கத்தினின்று சேரர் துணைபுரிந்தவரெனப் பொதுவாக அவ்விதிகாசத்தால் அறியப்படினும், உதியஞ்சேரல் என்பான் அப்பெரும் போர் முடியுங்காறும் அச்சேனைகட்கு உணவளித்தவனென்று தமிழ் நூல்களிற் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான். இதனையே தலைச்சங்கப் புலவராகக் கருதப்படும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்பார்—

“ அலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை

1. கிட்கிந்தாகாண்டம், 43-ம் ஸர்க்கம், 12-ம் சுலோகம்.

2. அகநா. 140 ; இதனை மரீசிபத்தனம் என்பர், வராகமிகிரர் (பிருஹத்ஸம்ஹிதை).

மீரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்."[1]

என அவ்வரசனை நேரிற்பாடுதலால் அறிக. இச்செய்தியையே இளங்கோவடிகளும்—

"ஓரைவ ரீரைம் பதின்ம ருடன்றெழுந்த
போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த, சேரன்"[2]

எனக் கூறுவாராயினர். இனிச் சாஸனவழியே நோக்குமிடத்தும், இச்சேர வமிசத்தின் பழமை தெளியப்படும். இற்றைக்கு 2160 - வருஷங்கட்குமுன் விளங்கியவனும் மௌரிய சக்கரவர்த்தியுமாகிய அசோகனது காலத்தே இவ்வமிசத்தவர் கேரளபுத்திரர் என வழங்கப்பெற்றுத் தென்னாட்டில் பிரபலம்பெற்றிருந்த செய்தி அவன் சாஸனத்தால் நன்கறிந்தது.[3] இச்சக்கரவர்த்தியின் குடைக்கீழ் இப்பரதகண்டத்தின் பெரும்பாகம் அடங்கியிருந்த காலத்தும், தமிழ்நாடு தனியே சுதந்தரம் பெற்றிருந்த தெனின், சேரர் முதலிய பழைய தமிழரசரின் பெருமை இத்தகைத்தென்பது கூறவும் வேண்டுமோ?

இனி இவற்றை விடுத்துச் சங்கச்செய்யுட்களிற் கூறப்பட்ட சேரவரசரை நோக்குவோம். பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு முதலிய நூல்களிலே சேரவரசர் பலரைக் காணலாம். இவற்றுட் பதிற்றுப்பத்து முழுமையும், சேரவமிசத்தவரைப் பற்றியதென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. இதுவரை அகப்படாத இதன் முதலும் இறுதியுமாகிய பகுதிகள் நீங்க, ஏனையெட்டுப் பத்துக்கள் மஹாமஹோபாத்தியாய ஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்களால்

1. புறம். 2.
2. சிலப்பதிகார வாழ்த்துக் காதை, ஊசல்வரி.
3. V. A. Smith's Early History of India. p. 173

நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. ஒவ்வொரு பத்தும் ஒவ்வொரு சேரனது அருமை பெருமைகளைக் கூறுவதாய், ஒரொரு புலவராற் பாடப்பெற்றதாம். இப்பத்துக்கள் ஒவ்வொன்றன் முடிவிலும், பதிகங்களும் வாக்கியங்களும் இந்நூலைத் தொகுத்த புலவரால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தொகுத்த புலவர் இன்னாரென்பது தெரியவில்லையேனும் பழமையுடையவராகவே தோற்றுகின்றார். அவர் கூற்றாக வுள்ள பதிகங்களும் வாக்கியங்களும் அவ்வச்சேரனைப் பற்றிய செய்திகள் பலவற்றை அறிவிப்பதோடு, பாடினோர்பெயர் முதலிய வரலாறுகளையும், அப்புலவர் பெற்ற பரிசில்களையும், பாடல்பெற்ற அரசரது ஆட்சிக் காலங்களையும் நன்கு விளக்குவனவாம். இந்நூலிற்கண்ட செய்திகளால், செங்குட்டுவனுட்படச் சேரர் எண்மர் வரலாறுகளைச் சுருக்கமாக நாம் தெரியலாம். அவர்களை அடியில் வருமாறு காண்க.

(1) இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்.
(2) பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன்.
(3) களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்.
(4) கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்.
(5) ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்.
(6) செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்.
(7) பெருஞ்சேர லிரும்பொறை.
(8) இளஞ்சேர லிரும்பொறை.

[தந்தையும் மாற்றுந்தாய் மக்களும்]

மேற்கூறிய சேரர்கட்கும் செங்குட்டுவனுக்கு முள்ள தொடர்பை இனி ஆராய்வோம். பதிற்றுப்பத்தினுள் செங்குட்டுவனைப்பற்றிய ஐந்தாம்பத்துப் பதிகத்துள், அவன், "வடவ ருட்கும் வான்றோய் நல்லிசைக் - குடவர் கோமான் நெடுஞ் சேரலாதனுக்கு" மகன் என்று கூறப் படுகின்றான். இதனால் இரண்டாம்பத்தில்[1] புகழப்படும் இமயவரம்பன் - நெடுஞ்சேரலாதனே நம்சேரன் தந்தை என்பது விளங்கும். "ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயந்- தென்னங்குமரியொடாயிடை, மன்மீக் கூறுநர் மறந்தபக் கடந்தே"[2] என இவனது வடதிசை வெற்றியை அவ் விரண்டாம்பத்தே குறிப்பிடுதல் காண்க. செங்குட்டுவன் உடன்பிறந்தவரான இளங்கோவடிகள், இமயம்வரை வெற்றிப்புகழ் பரப்பிய தம் தந்தை செயலை இணைத்துக் "குமரியொடு வடவிமயத் - தொருமொழிவைத் துலகாண்ட சேரலாதற்கு....சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்" எனத் தம் தமையனைக்கூறுதலும் இங்கு அறியத்தக்கது.

இந் நெடுஞ்சேரலாதன், உதியஞ்சேரல் என்ற வேந்தனுக்கு வெளியன்வேண்மான்மகள் நல்லினியிடம் பிறந்தவன். இவனது அரிய செயல்களாவன:—இமயம்வரை படையெடுத்துச் சென்று அம்மலைமேல் தன் இலாஞ்சனையாகிய வில்லைப் பொறித்தது; தமிழகமுழுமையுந் தன் செங்கோலின்கீழ் வைத்தாண்டது; தன்னுடன் பொருத ஆரிய அரசரை வென்று அவரை வணங்கச் செய்தது; யவன அரசரைப் போரிற்பிடித்து, அக்காலவழக்கின்படி நெய்யை அவர் தலையிற்பெய்து கையைப் பின்கட்டாகக்

1. இங்ஙனங் குறிக்குமிடமெல்லாம், பதிற்றுப்பத்தினையே கொள்க.

2. பதிற்றுப். 11.

கட்டி, அவரிடத்தினின்றும் விலையுயர்ந்த அணிகளையும் வயிரங்களையும் தண்டமாகப்பெற்று, அவற்றைத் தன் தலைநகராகிய வஞ்சியிலுள்ளார்க்கு உதவியது; கடலிடையே தீவொன்றில் வசித்த தன் பகைவர்மேற் கப்பற் படையுடன் சென்று, அவரது காவன்மரமான கடம்பை வெட்டியெறிந்து, அப்பகைவரைப் போர்தொலைத்தது முதலியனவாம்.[1] இவற்றுள் இறுதியிற் கண்ட சேரலாதன் பகைவர், கடம்பைத் தம் குலமரமாகக் கொண்டு, மைசூர்த்தேசத்தின் மேல்பாலை ஆண்ட கதம்ப வேந்தராகக் கருதப்படுகின்றனர்.[2] இக் கடம்பெறிந்த அரிய செயலைச் செங்குட்டுவன் காலத்தவரான மாமூலனார் என்ற புலவரும் சிறப்பித்தனர்.[3]

இச்சேரனை 2-ம் பத்தாற்பாடிய அந்தணரான குமட்டூர்க் கண்ணனார், இவனால் உம்பர்காட்டில்[4] ஐந்நூறூர் பிரமதாயமும்[5] தென்னாட்டுவருவாயிற் பாகமும் பெற்றனர். இவ்வேந்தன் 58-வருஷம் வீற்றிருந்தான்.[6] இனிச் சேரலாதர் இருவராகக்கொண்டு, இமயவரம்பனும் செங்குட்டுவன் தந்தையும் வேறுவேறானவர் என்று கருதற்குச் சிறந்த சான்றொன்றும் காணப்பட்டிலது. செங்குட்டுவனை அவன் சகோதரர்—"மாநீர் வேலிக் கடம்பறுத் தியமத்து, வானவர்மருள மலைவிற் பூட்டிய, வானவர் தோன்றல்"

---

1. பதிற்றுப்பத்து, 2-ம் பதிகம்.
2. Mysore and Coorg, from the Inscriptions, p. 21.
3. "வலம்படு முரசிற் சேரலாதன், முந்நீரோட்டிக் கடம்பறுத் தியமத்து, முன்னோர் மருள வணங்குவிற் பொறித்து, நன்னகர் மாந்தை முற்றத் தொன்னார், பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்" (அகநா. 127).
4. அகநானூறு, 264, 357.
5. அந்தணர்க்கு இறையிலியாக விடப்பட்டது.
6. பதிற்றுப்பத்தின் 2-ம் பதிகம்.

என்று கூறுதலானும்[1] அங்ஙனம் கடம்பறுத்த இமய வரம்பன்மகனே நம்சேரன் என்பது உணரப்படும்.

இந் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குத் தம்பியாக விளங்கியவன், பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்பான்; எனவே, செங்குட்டுவனுக்கு இவன் சிறியதந்தை என்பது தானே விளங்கும். இச்செல்கெழுகுட்டுவனை 3-ம் பத்தாற் பாடிய பாலைக் கௌதமனார் வேண்டுகோளின்படி இவன் பத்துப் பெரு வேள்விகளை நடப்பிக்க, முடிவில் அப் பார்ப்பனப் புலவரும் அவர் மனைவியுஞ் சுவர்க்கம் புக்கார் என்பர். இவன் மலையாள நாட்டின் பகுதியை ஆண்டவன் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் தெரியலாகும்.[2] இவ்வேந்தன் வீரனும் ஞானியுமாக இருபத்தையாண்டு வீற்றிருந்து பின் துறவு பூண்டனன்.[3]

இனி, இமயவரம்பனுக்கு மனைவியர் இருவராவர். இவருள் ஒருத்தி, சோழன் - மணக்கிள்ளியின் மகளாகிய நற்சோணை என்பாள். இந் நற்சோணையிடம் பிறந்த மக்களே, செங்குட்டுவனும் இளங்கோவடிகளும்; "நெடுஞ் சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிள்ளியீன்ற மகன்"[4] "சேரலாதற்குச் சோழன் மகள் நற்சோணையீன்ற மக்களிருவருள்"[5] எனப்படுதல் காண்க. இந்த நெடுஞ்சேரலாதனுடைய மற்றொரு மனைவி, வேளாவிக் கோமானென பதுமன் என்பவன் மகள். இவளிடம் அச்சேரனுக்குப் பிறந்த மக்கள், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரலும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனுமாவர்.[1] இவருள், முன்ன

1. சிலப். 25, 1-3.
2. ஷை, 23, 63—6; பழமொழி. 316.
3. பதிற்றுப். 3 ம் பதிகம்.
4. ஷை, 5-ம் பதிகம்.
5. சிலப்பதிகாரப் பதிகம், அடியார்க்குநல்லாருரை.

வன் முடிசூடுகின்ற சமயத்தில் முடித்தற்குரிய கண்ணியுங் கிரீடமும் பகைவர் கவர்ந்ததனால் உதவாமைபற்றி, அவற்றுக்குப் பிரதியாகக் களங்காயாற் கண்ணியும் நாரால் முடியுஞ்செய்து புனைந்துகொண்டு பட்டம் பெற்றமையின் 'களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்' என்னும் பெயர் பெற்றான்.[2] இச்சேரனுக்குப் பெரும்பகைவனாகி அவனாட்டைக் கவர்ந்தவன், கடம்பின் பெருவாயில் என்ற ஊர்க்குரிய நன்னன் என்பவன். இவனை, மேற்றிசையிலுள்ள வாகைப் பெருந்துறை என்னுமிடத்தில் நடந்த பெரும் போரிற் கொன்று, தானிழந்த நாட்டை இவ்வேந்தன் திரும்பப்பெற்றான் என்று கல்லாடனார் கூறுவர்.[3] இங்ஙனம் இவன் பெற்றது பூழிநாடென்பது, "பூழி நாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ" என இவன்பதிகங் கூறுதலினின்று புலப்படுகின்றது. இவனை 4-ம் பத்தாற் பாடிய புலவர், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் என்னும் அந்தணர். அவர் இவனைப்பாடி 40-நூறாயிரங் காணமும்[4] இவனாட்டிற் பாகமும் பரிசுபெற்றார். இச்சேரன் இருபத்தைந் தாண்டு வீற்றிருந்தான்.[5]

இந்நார்முடிச் சேரலின் தம்பியாகிய சேரலாதன் செங்கோற் பெருமையாற் சிறந்தவன். இவனது வீரச்

1. 4, 6-பத்துப் பதிகங்கள்.

2. பதிற்றுப்பத்து, 38-உரை.

3. "குடாஅது, இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவிற், பொலம்பூ ணன்னன் பொருதுகளத் தொழிய, வலம்படு கொற்றந் தந்த வாய்வாட், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல், இழந்தநாடு தந்தன்ன" (அகநானூறு. 199.)

4. இது, சேரரின் பழைய நாணயமாகப் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்களால் தெரிகிறது. மலைநாட்டில் 3 - கழஞ்சு அல்லது $1\frac{1}{2}$-பணம், காணம் என இப்போது வழங்குகின்றது. (Dr. Gundert's Malayalam Dictionary.)

5. 4 - ம் பத்துப்பதிகம்.

செயல்களிலே, தண்டாரணியத்துள்ளவரால்[1] கவரப்பட்ட ஆட்டுநிரைகளை மீட்டுத் தொண்டியிற்கொணர்ந்து சேர்ப்பித்ததே சிறப்புடையது ; இதுபற்றியே ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் எனப்பட்டான். இவன் மேல்கடற்பக்கத்து நறவு என்ற நகரில் இருந்தாண்டவன்.[2] இவ்வேந்தன் தன்னை 6-ம் பத்தாற் பாடிய காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்னும் பெண்புலவர்க்கு, அணிகலன் செய்துகொள்வதற்காக ஒன்பது கா[3]ப் பொன்னும் நூறாயிரங்காணமும் கொடுத்து அவரைத் தன் ஆஸ்தானத்தில் வைத்துக்கொண்டு அபிமானித்தனன். இச்சேரலாதன் முப்பத்தெட்டாண்டு வீற்றிருந்தான்.[4]

இனி, பதிற்றுப்பத்துத் தொகுத்த புலவர் நார்முடிச் சேரலைப்பற்றிய பகுதியை நான்காவதாகவும், அவன் தம்பி ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனது பகுதியை ஆறாவதாகவும் வைத்து, இடையிற் செங்குட்டுவனைப் பற்றியதை அமைத்திருக்கின்றார். இதனால் நார்முடிச்சேரல் செங்குட்டுவனுக்கு முற்பட்டவனாகவும், அவன் தம்பி சிறிது பிற்பட்டவனாகவும் கருத இடமுண்டாகின்றது. காலமுறையில் வைத்தே பதிற்றுப்பத்துத் தொகுக்கப்பட்டிருத்தலை அதனுட்கண்ட பதிகங்களாலும் வாக்கியங்களாலும் உய்த்துணரலாகும்.

செங்குட்டுவனது 5-ம் பத்துப் பதிகத்தால் அவன் தாய்ப்பாட்டனாகத் தெரியும் மணக்கிள்ளி, உறையூரிலிருந்

1. தண்டாரணியம், ஆரியநாட்டிலுள்ளதோர் நாடு. இஃது இப்போது பம்பாய் மாகாணத்தைச் சார்ந்ததாகும். (Dr. Bhandarkar's History of Deccan. p. 136.)

2. பதிற்றுப்பத்து. 60—நௌரா (Naura) என்ற பெயரால் யவனாசிரியர் குறிப்பிட்ட மேல்கடற்கரையூர், இந்நறவூரே ஆகும் என்பர் (வஞ்சிமாநகர், பக். 65).

3. கா - துலாம் என்னும் நிறையளவு.

4. 6 - ம் பத்துப்பதிகம்.

நாட்சிபுரிந்த சோழனுவன். செங்குட்டுவன் மாற்றாந் தாயைப் பெற்றவனாக 4, 6-ம் பத்துப் பதிகங்கள் கூறும் வேளாவிக்கோமான் பதுமன் என்பவன் பொதினி மலைக்குரிய[1] ஆவியர்குலத் தோன்றல். இவ்வேளாவியின் பெயரால் வஞ்சியின் புறத்தே ஒரு மாளிகை அமைக்கப்பட்டிருந்ததென்று தெரிகின்றது.[2]

[சேரரின் மற்றொரு கிளையினர்]

இனி, பதிற்றுப்பத்தின் இறுதிமூன்று பத்துக்களாற் புகழப்பட்ட அரசர், சேரமரபின் மற்றொரு கிளையினராகத் தோற்றுகின்றனர். அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பவன் இம்மரபின் தலைவன் என்பதும், இவன்மகன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனென்பதும், 6-ம் பத்துப் பதிகத்தால் அறியப்படும். இவ் வந்துவஞ்சேரல், முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி என்ற சோழனுக்குப் பகைவன்.[3] இச் சேரன்மகனான செல்வக்கடுங்கோ, பெருங்கொடையாலும் அருங்குணங்களாலும் பெயர் பெற்றவன்; திருமால் பத்தியிற் சிறந்து விளங்கியோன்;[4] கபிலர் என்னும் புலவர்பெருமான் தம் உயிர்த்துணைவனாக விளங்கிய வேள் - பாரி உயிர்நீத்ததும், அப்பாரியின் உத்தமகுணங்கள் பலவும் இச் செல்வக்கடுங்கோவிடம்

---

1. பொதினி என்பது பழனியின் பழையபெயர். இவ் வாவியர் இதனையாண்டமைபற்றியே, இஃது ஆவிநன்குடி என வழங்கப்பெற்றது. இவ்வாவியர்குடியில் உதித்தவருள்ளே, வள்ளலான பெரும்பேகனும் ஒருவன் (யாமெழுதிய வேளிர் வரலாறு 33-4-ம் பக்கம் பார்க்க).

2. சிலப்பதிகாரம், 28; 196-8; புறநானூற்றில் (13) 'வேண்மாடம்', எனப்பட்டது இதுவேயாதல்வேண்டும்.

3. புறநானூறு, 13.

4. 'மாயவண்ணனை மனனுறப் பெற்று' என இவன் பதிகங் கூறுதல் காண்க.

உள்ளனவாகக் கேள்வியுற்று இவனைக் காணச்சென்று ஏழாம்பத்தை இச் சேரன்முன் பாடினர்.[1] அவர் பாடலைக் கேட்ட செல்வக்கடுங்கோ அவ்வந்தணப் பெரியார்க்குச் சிறுபுறமாக[2] நூறாயிரங் காணம் அளித்ததோடு, நன்றா[3] என்னுங் குன்றில் தானும் அவரும் ஏறிநின்று தன் கண்ணிற்கண்ட நாடெல்லாங்காட்டி அப்புலவர்க் களித்தான்.[4] இவ்வருங்கொடையை "நனவிற் பாடிய நல்லிசைக் - கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே" எனப் பிற்காலத்தவரும் புகழ்தல் காண்க.[5] இவன் மனைவி, நெடுஞ்சேரலாதற்கு மகட்கொடுத்த வேளாவிக் கோமானுடைய மற்றொரு மகளாவள்.[6] ஆகவே நெடுஞ்சேரலாதனும் செல்வக் கடுங்கோவும் சகல முறையினரென்பது விளங்கும். இவ்வேந்தர்பிரான் இருபத்தைந்தாண்டு வீற்றிருந்தவன்.[7] இவன் சிக்கற்பள்ளி என்னுமிடத்திற் காலஞ் சென்றவனென்று தெரிகின்றான்.[8]

இச் செல்வக்கடுங்கோவுக்குப் பிறந்த வீரமகன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்பான். இவன் அதியமானது

---

1. இவ்வேழாம் பத்தின் முதற்பாட்டில், இச்செய்தியைக் கபிலரே கூறுவர்.

2. சிறுபுறம் - சிறுகொடை.

3. இஃது, இக்காலத்துத் தேனன்றுமலை என வழங்கும்; சேலம் ஜில்லா ஊற்றங்கரைத் தாலுகாவின் தென்பகுதியில், மஞ்சவாடிக்கணவாயின் வடபாலுள்ளது. நன்றுகுன்றத்துஜீயர் என்ற வைணவப் பெரியார் திருநாமமும் இம்மலையூரடியாகவே வந்ததாகும்.

4. ஏழாம் பத்துப்பதிக வாக்கியம்.

5. பதிற்றுப். 85.

6. எட்டாம் பதிகம்.

7. ஏழாம் பதிக விறுதி.

8. புறநானூறு, 387.

தகடூர்மேற் படையெடுத்துச்சென்று பெரும்போர் புரிந்து, அவ்வூரையழித்து அவ்வதியமானையும் கொன்றனன். இப் போர்ச்செயலே தகடூர் யாத்திரை[1] என்னும் பண்டை நூலிற் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது. இவ் வெற்றிபற்றித் 'தகடூரெறிந்த' என்னும் அடையுடன் இவன் வழங்கப் படுவன். இப்பெருஞ்சேரலை எட்டாம்பத்தாற் புகழ்ந்தவர் அரிசில்கிழார் என்ற புலவர்பெருமான். இவர் பாடல் களைக் கேட்டு மகிழ்ந்த இச்சேரன், தானுந் தன் மனைவியும் வெளியே வந்துநின்று, 'தன் கோயிலிலுள் ளனவெல்லாம் கொள்க' என்று ஒன்பது நூறாயிரங் காணத்தோடு தன் அரசுக்கட்டிலையும்[2] புலவர்க்குக் கொடுப்ப, அவர் 'யானிரப்ப நீ யாள்க' என்று அவற் றைத் திரும்பக்கொடுத்து அவ்வரசனுக்கு அமைச்சுப் பூண்டார். இச்சேரன் பதினேழாண்டு வீற்றிருந்தான்.[3] இப் பெருஞ்சேரனுக்கு மனைவியாகிய அந்துவஞ்செள்ளை வயிற்றிலுதித்தவன் இளஞ்சேர லிரும்பொறை என்பான். இவன், தன்னை ஒன்பதாம்பத்தாற் பாடிய பெருங்குன் றூர்கிழார் என்ற புலவர்க்கு "மருளில்லார்க்கு மருளக் கொடுக்க என்று உவகையின் முப்பத்தீராயிரங் காணங் கொடுத்து, அவரறியாமை ஊருமனையும் வளமிகப் படைத்து, ஏருமின்பமும் இயல்வரப் பரப்பி, எண் ணற்காகா அருங்கல வெறுக்கையொடு, பன்னீராயிரம் பாற்படவகுத்துக், காப்புமறந் தான் விட்டான்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.[4] இவ்வளவு சிறப்பாகப் புலமையைக்

1. இதன் பாடல்கள் சில, தொல்காப்பியவுரை புறத்திரட்டு முதலியவற்றிற் காணப்படுவதன்றி, நூன்முழுதும் இதுவரை அகப்பட்டதில்லை.

2. சிங்காதனம்.

3. எட்டாம் பத்துப்பதிகம்.

4. ஒன்பதாம் பத்துப்பதிகம். காப்புமறம் - காவல்வீரர்.

கௌரவித்த அரசர் முற்காலத்தே வேறெவருங் காணப் பட்டிலர்.[1] இவ்விளஞ்சேரல் பதினாறுண்டு வீற்றிருந்தவன்.

இனி, இவ்விளஞ்சேரலின் முன்னோருள், மாந்தரன்[2] என்பவனும், கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேர லிரும்பொறை என்பவனும் பிரபலர்களாகக் காணப்படு கின்றனர். இவருள் முன்னவனே 'மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ' எனப் பரணராலும் பாடப்பட்டவனாதல் வேண்டும்.[3] மற்றொருவனாகிய கோப்பெருஞ்சேர லிரும் பொறையை நரிவெரூஉத்தலையார் என்ற புலவர் சென்று கண்டதும் அவர் தம் பழைய நல்லுடம்பு பெற்றனர் எனப்படுகின்றார்.[4] மேற்குறித்த மாந்தரனின் வேறாக, யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை என்பவ னொருவன், புலவனும் வள்ளலும் போர்வீரனுமாக நூல்க ளால் அறியப்படுகின்றான். இவன், கபிலர்காலத்திற்குச் சிறிது பிற்பட்டிருந்தவனாவன்.[5] ஐங்குறுநூறு இவனால் தொகுப்பிக்கப்பட்ட தென்பர். இவன் மேற்குறித்த இளஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு மகன் போன்ற நெருங்கிய

---

1. பெருங்குன்றூர் கிழார் இவ்வேந்தனைப் பாடியனவாகப் புறநானூற்றிற் காணப்படும் 210, 211-ம் பாடல்களால், அப் புலவரை நெடுங்காலம் காக்கும்படி வைத்துப் பின் ஒன்றுங் கொடாமலே இவ்வேந்தன் அனுப்ப, அதுபற்றி மனமுடைந்து சென்றனர் அப்புலவர் என்பது தெரிகின்றது. இதனால், பெருங்குன்றூர் கிழாரது நல்வாழ்வுக்கு வேண்டியவனைத்தையும் அவரூரில் அவ ரறியாமலே அமைத்துவைத்துப், பின்னர் வெறுங்கையோடு அவரை விடுத்தனன் இவ்விளஞ்சேரல் என்பது உய்த்துணரப் படும். இச்சரிதமபோல பிற்காலத்து வழங்குவது சத்திமுற்றப் புலவர் என்பவர் வரலாறொன்றேயாம்.

2. 'அறன்வாழ்த்த நற்காண்ட, விறன் மாந்தரன் விறன் மருக' எனக் காண்க (பதிற். 90).

3. அகம். 142.

4. புறம். 5.

5. புறம். 53.

உறவினன் என்பது 'சேய்' என இவன் சிறப்பிக்கப் படுதலினின்று கருதக்கூடியது. இவர்களன்றிப் பிற்காலத்தில் கணைக்காலிரும்பொறை[1] என்பவனொருவனும் இவர் வழியில் ஆண்டனன். இவரையெல்லாம் இரும்பொறை மரபினர் என்று நாம் கூறுதல் தகும். செங்குட்டுவனை, இவ்விரும்பொறைமரபின் முன்னோருள் ஒருவனைப் பதிற்றுப்பத்துக் கூறுதலால்,[2] இம்மரபினரும் நம்சேரன் மரபினரும் நெருங்கிய தாயத்தார் என்பது தெளிவாகின்றது.

[இரும்பொறை மரபினர்]

1. மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ.
2. கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப் பெருஞ்சேர லிரும்பொறை.
3. அந்துவஞ்சேர லிரும்பொறை.
4. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் × பதுமன்றேவி.
5. தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறை × அந்துவஞ்செள்ளை.
6. இளஞ்சேர லிரும்பொறை.
7. யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை.
8. கணைக்கா லிரும்பொறை.

---

1. புறம். 74; களவழி நாற்பது என்னுஞ் சிறுநூல், இவ் விரும்பொறைக்கும் சோழன் செங்கணானுக்கும் நிகழ்ந்த கழுமலப் போரைப்பற்றிப் பொய்கையாரால் பாடப்பெற்றது.

2. 'கடலிகுப்ப வேலிட்டும்' என அந்நூலுள் இவன் முன்னோர் செயலாகக் கூறப்படுவது செங்குட்டுவன் செய்தியேயாகும் (பதிற். 90).

மேற்குறித்தவர் அல்லாத வேறு சேரவரசர் சிலரும் புறநானூறு முதலிய சங்கச் செய்யுட்களிற் கூறப்படுகின்றாரேனும், அவர்கட்கும் செங்குட்டுவனுக்குமுள்ள தொடர்பு நன்கு விளங்கவில்லை. இச்சேரர்கிளையினருள், அதியர் அதிகமான்கள் என்பவரும் ஒருவர். கடைச்சங்க நாளில் அதிகமான் நெடுமானஞ்சி என்பவன், வீரனும் வள்ளலுமாக விளங்கியவன். இவன்வழியிற் பிற்காலத்தும் பலர் வாழ்ந்த செய்தி சாஸனங்களால் தெரிகின்றது.[1]

இனி, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுடைய மக்களும் இரும்பொறைமரபினரும், சேரநாட்டில் வேறு வேறு தலைநகரங்களில் ஆட்சிபுரிந்தவர்கள். அம்முறையில், கருவூராகிய வஞ்சிமாநகரம் தலைமையரசனாகிய செங்குட்டுவனுக்கு உரியதாகவிளங்க, மாந்தை, தொண்டி, நறவு முதலியன அவன் தாயத்தாரான சேரர்க்குத் தலைநகரங்களாகவிருந்தன எனத் தெரிகின்றது. மாந்தையுந் தொண்டியும் சேரதேசத்திற் சிறந்த நகரங்கள் என்பது, "சேரலாதன்....நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து"[2] "குட்டுவன் மாந்தை"[3] எனவும், "குட்டுவன்....தொண்டி"[4] எனவும் நூல்கள் கூறுதலால் அறியலாம். நறவு என்ற

1. இவ்வதியரது தலைநகரம் தகடூர் என்பது. இது சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள தர்மபுரி என்ற ஊராகும். 8-ம் நூற்றாண்டினனை தகடூரதிகமா னொருவன் நாமக்கல்லில் அதியேந்திர விஷ்ணுக்கிருகம் என்ற திருமால்கோயிலொன்று கட்டியவன். 13-ம் நூற்றாண்டில் விடுகாதழகிய பெருமாள் என்ற சிற்றரசன் தன்னைச் "சேரவமிசத்து அதிகமான் எழினி" என்றும், 'வஞ்சியர் குலபதி' என்றும் கூறிக்கொள்ளுகின்றான் (S. I. I. i, 106).

2. அகம். 27.

3. அகம். 376.

4. அகம். 290.

வளரைப்பற்றி மேலே குறிப்பிட்டோம். இம்மூன்று தலை நகரங்களும் கடற்கரையில் அமைந்தவை.[1]

மேற்கூறிப்போந்த சேரமரபினரெல்லாம் அறிவுதிரு வாற்றல்களால் தத்தங்காலத்தே ஒப்புயர்வற்றுவிளங்கியவ ரென்பதும், செந்தமிழ்வளர்ச்சி செய்தவருள் இன்னோரே அக்காலத்துச் சிறந்து நின்றவரென்பதும் இவர்களைப் பற்றிய பழம்பாடல்களால் நன்கு வெளியாகின்றன.

[செங்குட்டுவன் சகோதரர்]

செங்குட்டுவன் தந்தையாகிய நெடுஞ்சேரலாதன், வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளி என்னுஞ் சோழனுடன் பெரும்போர் புரிந்தபோது, அவ்விருவருமே போர்க்களத்தில் ஒருங்கிறந்தனர் என்பது, அவர்களிறந்து கிடந்த நிலையை நேரிற்கண்டு கழாத்தலையாரும் பரணரும் மனமுருகிப் பாடிய பாடல்களால் தெரியலாகும்.[2] இந் நெடுஞ்சேரலாதன் 58-ஆண்டு வீற்றிருந்தவன். இவன் பேராற்றலுடன் விளங்கியதற்கேற்ப, இவன் மகன் செங்குட்டுவனும் பெருவீரனாய் அவனது சிங்காதனத்துக் குரியனாயினன். நெடுஞ்சேரலாதன் சிவபிரானை நோக்கி நோற்று அப்பிரானருளாற் செங்குட்டுவனைப் பெற்றவனென்பது உய்த்துணரப்படுகின்றது.[3] இவன் அரசாட்சி

---

1. 'கடல்கெழு மாந்தை' (நற்றிணை, 395), "கானலந் தொண்டி" (புறம். 48) எனக் காண்க. மாந்தையை மரந்தை என்று படித்தற்கும் இடனுண்டு. இவற்றுள் தொண்டி என்பது முற்காலத்தே பலதேச மரக்கலங்களும் வந்து தங்கும் பெருந்துறை முகமாக விளங்கியதென்பது முன்னூல்களாலும் தாலமி(Ptolemy) முதலிய யவனாசிரியரது குறிப்புக்களாலும் அறியப்படுகின்றது. இப்போது, அகலப் புழையை அடுத்துள்ள **தொண்டிப் பாயில்** என்னுஞ் சிற்றூரைப் பழைய தொண்டியாகக் கருதுவர்.

2. புறநானூறு, 62, 63.

3. சிலப்பதிகாரம், 26 : 98-9. 30: 141-2.

பெற்றதில் விசேடச்செய்தி யொன்றும் உண்டு. நெடுஞ் சேரலாதனுக்கு மகனாகச் செங்குட்டுவனுடன் இளங்கோ ஒருவனும் பிறந்திருந்தனன். இவ்விளங்கோ பேரறிவும் உத்தம குணங்களும் வாய்ந்தவன். ஒருநாள் பேரத்தாணி யில் மன்னர்கள் புடைசூழ, இந்நெடுஞ்சேரலாதன் தன் மக்களிருவருடனும் வீற்றிருந்தபோது, நிகழ்வது கூற வல்ல நிமித்திகனொருவன் அவ்வத்தாணி மண்டபத்தை அடைந்து, அரசனையும் அவன் மக்களையும் அடிமுதன் முடிவரை நோக்கி, "வேந்தர் வேந்தே! இனி நீ விண்ணுலகு செல்லுங்காலம் நெருங்கியது; நீ தாங்கி யுள்ள செங்கோலை நின் மக்களிருவருள் இளையோனே தரித்தற்குரியவன்" என்று பலருமறியக் கூறினன். இது கேட்ட மூத்தவனான செங்குட்டுவன் மனமுளைந்து நிற்க, அஃதறிந்த இளங்கோ, அந்நிமித்திகன் முறைமைகெடச் சொன்னதற்காக அவனை வெகுண்டு, தன் தமையன் கொண்ட மனக்கவலை நீங்கும்படி அவ் வத்தாணிக் கண்ணே அரசாளுரிமையை முனிந்து துறவுபூண்டு, வீட்டுலகத்தை ஆளுதற்குரிய பெருவேந்தனாக விளங் கினன் என்பர். கருவிலே திருவுடையராயிருந்தும் இளமையில் தாம் துறவு பூணும்படி நேர்ந்ததைத் தம் அழகிய வாக்கால் இவ்விளங்கோவே கூறியிருத்தல் அறிந்து மகிழற்பாலது. செங்குட்டுவனுடன் பத்தினிக் கடவுளை வழிபட்டுத் திரும்பும்போது, தேவந்தியின் மேல் அக்கடவுள் ஆவேசித்துத் தம்மைநோக்கிக் கூறியதாக இவ்வரசமுனிவர் கூறுவதாவது:

"வேள்விச் சாலையில் வேந்தன் பெயர்ந்தபின்
யானுஞ் சென்றேன் என்னெதி ரெழுந்து
தேவந் திகைமேற் றிகழ்ந்து தோன்றி
'வஞ்சி மூதூர் மணிமண் டபத்திடை

நுந்தை தாணிழ லிருந்தோய் ! நின்னை
அரசுவீற் றிருக்குந் திருப்பொறி யுண்டென்று
உரைசெய் தவன்மே லுருத்து நோக்கிக்
கொங்கவிழ் நறுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தானைச்
செங்குட் டுவன்றன் செல்லல் நீங்கப்
பகல்செல் வாயிற் படியோர் தம்முன்
அகலிடப் பாரம் அகல நீக்கிச்
சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்து
அந்தமி லின்பத் தரசாள் வேந்து' என
என்றிற முரைத்த இமையோ ரிளங்கொடி "[1]

எனக்காண்க.

இவ்வரலாற்றையே அரும்பதவுரையாளரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் தத்தம் உரைகளிற் சிறிது விரித்துக் கூறினர்.[2] இவற்றால், செங்குட்டுவன் பட்டமெய்துவதற்கு முன்பு நிகழ்ந்த இளங்கோவின் துறவு வரலாறு வெளியாம். இங்ஙனந் துறந்தபின் இளங்கோவடிகள் என வழங்கப் பெற்று, வஞ்சிமாநகரின் கீழ்த்திசையிலுள்ள 'குணவாயிற்கோட்டம்' என்ற இடத்தில் வசித்துவந்தனர்.[3] இவர் பெருந்துறவியாக இருந்தது மட்டுமன்றி, அக்காலத் திருந்த உத்தமக்கவிகளுள் ஒருவராகவும் விளங்கினர் தமிழைம் பெருங்காவியங்களுள் ஒன்றாகச் சிறப்பிக்கப் படும் சிலப்பதிகாரம் இவ்வடிகள் இயற்றிய தென்பதையும், அதன் சொற்பொருள் வளங்களையும் அறிந்து வியவாத

1. சிலப்பதிகாரம். 30 : 170-83.
2. ஷை, பதிகம் ; 30 : 174-85, அரும்.
3. 'குணவாயிற் கோட்டத் தரசுதுறந்திருந்த, குடக்கோச் சேரல் இளங்கோவடிகட்கு' என்பது பதிகம். குணவாயிற் கோட்டம் என்பதற்குத் 'திருக்குணவாயிற் கோயில்' என்பது பொருள். இது, வஞ்சியாகிய கருவூர்க்குக் கிழ்த்திசையில் உள்ள குணவாசல் என்ற தலமாகும்: "கொடுங்கோவலூர் திருக்குணவாயில் " (தேவா, பொது க்ஷேத். 7) "குடவாயில் குணவாயி லானவெல்லாம்" (ஷை, பொது அடைவு. 7) என்ற தேவாரங்களாலும் அறிக.

அறிஞருமுண்டோ! இந்நூலை அடிகள் பாடுதற்குக் காரண மாகநின்ற பெரும்புலவர், மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்த னார்[1] என்பவர். இப்புலவரைத் தலைமையாகக்கொண்ட அவைக்கண்ணே இளங்கோவடிகள் தம் நூலை அரங்கேற்றி னர்.[2] அவ்வச்சமயநிலைகளையும் தமிழ் மூவேந்தர்பெருமை களையும் நடுநிலைபிறழாது கூறிச்செல்வதினும், இயற்கைச் சிறப்புக்களை எடுத்துரைப்பதினும், உத்தம தருமங்களை உணர்த்துவதினும் இவ்வடிகட்கிருந்த பேராற்றல் மிக வியக்கற்பாலது. இவ்வடிகளைச் சைனமதத்திற் பற்றுள்ளவ ராக இவரது வாக்கின்போக்கால் ஊகித்தற்கு இடமுண்டே னும், வைதிக சமயத்தவராகக் கருதற்குரிய சான்றுகளு முள்ளன. அதனால், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ னாரதுபோல, எப்பாலவர்க்கும் இயையும்படி இவரது நூற் போக்கு உள்ளதென்றே சொல்லலாம். இவர் கொள்கை எத்தகையதாயினும், மதாந்தரங்களை ஒப்பநோக்குங் குண மும் அவற்றில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் மிக்கவர் இவ்வடிகள் என்பதில் ஐயமில்லை. மற்றும் இவர் அருமை பெருமைகள் இந்நூலில் உரியவிடங்களில் எல்லாம் கூறப்படும்.

[செங்குட்டுவன் மனைவிமக்கள் முதலியோர்]

சேரன்-செங்குட்டுவனுடைய கோப்பெருந்தேவியாக விளங்கியவள் இளங்கோவேண்மாள்[3] என்பாள். "இளங்

1. இவர் வரலாற்றை 'இருபெரும்புலவர்' என்னும் இந் நூற்பகுதியுட் காண்க.

2. "உரைசா லடிக ளருள மதுரைக் - கூல வாணிகன் சாத்தன் கேட்டனன்" (சிலப். பதி. 88 - 9).

3. இளங்கோ வேண்மாள் என்பது, இளங்கோவேளிர் மரபினள் எனப் பொருள்படும். இருக்குவேள், இருங்கோவேள் (Ep. Rep. 1908 pp. 879) இளங்கோவேள் (Ibid. 315 of 1903) என்பன, பிற்காலச் சோழர்காலத்து விளங்கிய கொடும்பாளூர் வேளிர்க்கு வழங்கிய சிறப்புப்பெயர்களென்பது சாஸனங்களால் தெரிகின்றது. இதனால், இவ் வேளிர்மரபும் செங்குட்டுவன் மனைவி யின் மரபும் ஒன்றென்பது பெறப்படுகின்றது. சேரவேந்தர்தாய முறை என்ற நூலுள் (பக். 34-9) இவற்றை விரித்துள்ளோம்; ஆண்டுக் காண்க.

கோவேண்மா ளுடனிருந்தருளி"[1] "வதுவை வேண்மாள் மங்கல மடந்தை"[2] எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பது காண்க. இதனுல், இப்பெருந்தேவி வேளிர்குலத்தவள் என்பது பெறப்படும். இவளொருத்தியையன்றி வேறு மனைவியரைச் செங்குட்டுவன் மணந்திருந்தவனுகத் தெரியவில்லை. நம் சேரனுக்குக் குட்டுவஞ்சேரல்[3] எனப் பெயர் பூண்ட மகனொருவன் இருந்தனன். பரணரென்னும் புலவர் பெருமான் ஐந்தாம்பத்தால் தன்னைப் பாடியது கேட்டு மகிழ்ந்த செங்குட்டுவன், அவ்வந்தணர்க்குப் பெரும்பொருளோடு இக்குட்டுவஞ்சேரலையும் பரிசாக அளித்தானென்று அப் பத்தின் இறுதிவாக்கியங் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் 'மகனைப் பரிசளித்தான்' என்பது, பரணரிடங் கற்று வல்லனும்படி அவனைக் குருகுலவாசஞ் செய்ய நியமித்ததைக் குறிப்பது போலவே தோற்றுகின்றது. இக் குட்டுவஞ்சேரல் மேற்குறித்த கோப்பெருந்தேவியிடம் பிறந்த மகனுதல்வேண்டும். இம்மகன் பட்டம் பெற்ற பின்னர், முற்கால முறைப்படி வேறுபெயரும் இவனுக்கு வழங்கியிருத்தல் கூடும். ஒருகால், சோழன் பெருநற்கிள்ளி, பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி—இவருடன் நட்புப் பூண்டிருந்த சேரமான் மாரிவெண்கோ என்பவன் இக் குட்டுவஞ்சேரலோ என்று கருதற்கு இடமுண்டு (புறம். 367).

செங்குட்டுவன் தாயுடன்பிறந்த அம்மான் காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி என்பவனென்றும், அவ்வம்மானுக்கு மகன் சோழன் - இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்

1. சிலப்பதிகாரம், 25, 5.

2. ஷை, 28, 51.

3. குட்டுவஞ்சேரல் - (செங்) குட்டுவனுக்கு மகனுகிய சேரல் எனப் பொருள்படும்.

கிள்ளி யென்றும் புலப்படுகின்றன. இதற்குள்ள காரணங் களைச் "செங்குட்டுவன் காலத்தரசர்" என்ற அதிகா ரத்தினுள் விளக்கியுள்ளோம். இவ்வாறு பண்டை நூல்க ளால் தெரிந்தவளவிற் செங்குட்டுவன் சுற்றத்தாரைப் பின்னர் வருமாறு தொகுத்துக் காட்டலாம். இவரைப் பற்றிய விவரங்களை ஆங்காங்கு அறிந்துகொள்க.

[செங்குட்டுவன் சுற்றத்தார்]

1. தந்தையைப் பெற்ற பாட்டன்— உதியஞ்சேரல்
2. ,, ,, பாட்டி—வெளியன்வேண்மாள் நல்லினி
3. தந்தை— இமயவரம்பன் - நெடுஞ்சேரலாதன்
4. தாய்— நற்சோணை
5. இளைய சகோதரர்— இளங்கோவடிகள்
6. மனைவி— இளங்கோவேண்மாள்
7. மகன்— குட்டுவஞ்சேரல்
8. சிறிய தந்தை— பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்
9. தாய்ப்பாட்டன்— சோழன் மணக்கிள்ளி
10. அம்மான்— காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி
11. அம்மான் சேய்—இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி
12. மாற்றாந்தாய்— பதுமன்றேவி
13. ஷை தாய்வயிற்றுப் பிறந்தோர் } — நார்முடிச்சேரல், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்
14. ஷை தாய்ப்பாட்டன்— வேளாவிக்கோமான் பதுமன்
15. தாயத்தார்— இரும்பொறை மரபினர் அதிகமான்கள்.

3-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன்

போர்ச் செயல்கள்

நெடுஞ்சேரலாதன் விண்ணுலகஞ் சென்றபோது செங்குட்டுவனுக்கு உத்தேசம் 20-வயது கொள்ளலாம். 55-ஆண்டு செங்குட்டுவன் அரசுபுரிந்தவனென்று பதிற்றுப் பத்துக் கூறுதலால், ஏறக்குறைய 75-ஆண்டுகள் இவன் இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்தவனாதல் வேண்டும். இவனது நீடித்த ஆட்சியில் நிகழ்ந்த செய்தியில் முழுவதும் நமக்குத் தெரியக்கூடவில்லை. ஆயினும், சிலப்பதிகாரமும் பதிற்றுப் பத்தும் இவனால் நிகழ்த்தப்பட்ட அருஞ்செயல்கள் சிலவற்றைக் குறித்திருக்கின்றன. அவற்றிற்கண்ட செங்குட்டுவன் வீரச் செயல்களிலே சிறப்புடையவை அடியில் வருவனவாம்:

1. தன் தாயைக் கங்கைநீராட்டச் சென்றபோது ஆங்கெதிர்த்த ஆரியவரசர் பலருடன் நடத்திய போர்
2. கொங்கர் செங்களத்து நடத்திய போர்
3. கடல்வழியே சென்று நடத்திய போர்
4. பழையனுடன் நடத்திய போர்
5. சோழர் ஒன்பதின்மருடன் நடத்திய போர்

என்பன. இப்போர்களிற் சில, இன்னகாரணம்பற்றி நிகழ்ந்தன என்ற விவரத்தைச் செங்குட்டுவன் சகோதரரே நன்கு விளக்கினரில்லை. ஆயினும், முன்னூல்களின் குறிப்புக்களைக்கொண்டு அடியில் வருமாறு அறியப்படுகின்றன. இப்போர்களுள்—

(1) செங்குட்டுவன் தன் தாயான நற்சோணையைக் கங்கை நீராட்டுவிக்கக் கருதிச் சென்ற வடநாட்டு யாத்திரையில், ஆரியவரசர் பலர் திரண்டு வந்து இவனை எதிர்த்துப் பெரும்போர் விளைத்தனரென்றும், அவரை

யெல்லாம் அப்பேராற்றங்கரையில் இச்சேரன் தனியனாக நின்று பொருது வெற்றிகொண்டனனென்றும் தெரிகின்றன. இதனை,

"கங்கைப் பேரியாற்றுக் கடும்புன னீத்தம்
எங்கோ மகளை யாட்டிய வந்நாள்
ஆரிய மன்ன ரீரைஞ் ஞூற்றுவர்க்கு
ஒருநீ யாகிய செருவெங் கோலங்
கண்விழித்துக் கண்டது கடுங்கட் கூற்றம்."

(சிலப். 25: 160-64)

என்னும் இளங்கோவடிகள் வாக்கால் அறிக. "எங்கோ மகள் என்றது செங்குட்டுவன் மாதாவை; அவளை இவன் கொண்டுபோய்த் தீர்த்தமாட்டினதொரு கதை" என்பர், அரும்பத உரையாசிரியர். இனிச் செங்குட்டுவன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன், முற்கூறியபடி பெருவிறற் கிள்ளியுடன் பொருது இறந்தபோது, அவன் மனைவியரும் உடனுயிர் நீத்தனர் என்பது, புறநானூற்றின் 62-ம் பாடலாற் புலப்படுகின்றது. இதனால், செங்குட்டுவன் தாய் நற்சோணையும் தன் கணவன் சேரலாதனுடன் சககமனஞ் செய்தவள் என்பது பெறப்படும்; ஆயின், அத் தாயின் பொருட்டு அமைத்த பத்தினிப்படிமத்தைச்[1] செங்குட்டுவன் கங்கை நீராட்டச் சென்றவனாதல் வேண்டும். கங்கைக் கரையில் செங்குட்டுவன் நிகழ்த்திய இவ்வரிய செயல் அவனது கன்னிப்போராகக் கருதப்படுகின்றது.

(2) இனிக் கொங்கர் செங்களத்தே செங்குட்டுவன் ஒரு போர் நடத்தியதாகத் தெரிகின்றது. இதனில், சோழ பாண்டியருஞ் சேர்ந்து எதிர்த்தனரென்றும், அவரது கொடி படைகளையெல்லாம் கைக்கொண்டு, அப்போரில்

1. உடன்கட்டையேறிய பத்தினியின் உருவம் வரைந்த சிலை; இதனை, மாஸ்திகல் (= மஹாஸதி கல்) என்பர், கன்னடநாட்டார்.

யாவரும் புகழத்தக்க பெரிய வெற்றியைச் செங்குட்டுவன் பெற்றனனென்றும் இளங்கோவடிகள் பாடுகின்றார். கொடுகூர் என்ற நகரம் இக்கொங்கர்[2] போரிலே செங்குட்டுவனால் அழிபட்டதாகும். "கொடுகூரெறிந்து" என்பது பதிற்றுப்பத்து.[3] கொடுகூர்நாடு என்பதொன்று, இப்போது மைசூரிராச்சியத்தின் தென்பகுதியாகிய புன்னாடு விஷயத்தின் ஒரு பிரிவாகவும், சேரமானுக்குரிய பூமியாகவும்[4] இருந்ததென்று பழைய சாஸனமொன்று கூறுகின்றது. இக்கொடுகூர் நாட்டின் தலைநகரே சேரனால் அழிக்கப்பட்டதாதல்வேண்டும்.

(3) இனிப் பரணரென்ற புலவர்பெருமான் பாடிய ஐந்தாம்பத்தில் மிகுதியாகப் பாராட்டப்படும் செங்குட்டுவன் வீரச்செயல்கள், அவன் கடலிற் படைகளைச் செலுத்தியதும், பழையனென்பவனை அழித்ததுமாம். இவற்றுள் முதற்செயல், கடலை அரணாகக்கொண்டு இடர் விளைத்த பகையரசர் கூட்டத்தை, எண்ணிறந்த மரக்கலங்கள்

---

1. "நும்போல் வேந்தர் நும்மோ டிகலிக்
கொங்கர்செங் களத்துக் கொடுவரி கயற்கொடி
பகைப்புறத்துத் தந்தன ராயினு மாங்கவை
திசைமுக வேழத்தின் செவியகம் புக்கன."
(சிலப். 25 : 152-55)

2. ஈண்டுக் கொங்கர் என்பவர், கங்கவரசர் ஆவர். இவ்வரசரைக் 'கொங்குதேச ராஜாக்கள்' என்று வழங்குதலும் அறியத்தக்கது.

3. பதிற்றுப். 5-ம் பதிகம்.

4. இரவிதத்தனது குமாரலிங்க சாஸனம். ஷை இரவிதத்தன் என்ற சிற்றரசன், சேரன் அநுமதிபெற்றுப் பிராமணனொருவனுக்கு அந்நாட்டிலுள்ள கிராமமொன்றைத் தானஞ் செய்தான் என்பதனால் கொடுகூர்நாடு பிற்காலத்தும் சேரனுரிமையாயிருந்ததென்பது அறியப்படும். (Indian Antiquary, Vol. XVIII, 1889, p. 367.)

மூலம் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகொண்டதைக் குறிக்கின்றது.[1] இளங்கோவடிகள்—

"நெடுங்கடலோட்டி, உடன்றுமேல் வந்த வாரிய மன்னரைக்
கடும்புனற் கங்கைப் பேரியாற்று வென்றோய்" (28. 119-21)

"மறத்துறை முடித்த வாய்வாட் டானையொடு
பொங்கிரும் பரப்பிற் கடல்பிறக் கோட்டிக்
கங்கைப் பேரியாற் றுக்கரை போகிய
செங்குட்டுவன்" (சிலப். இறுதிக்கட்டுரை.)

என, கடலோட்டிய செய்தியோடு சேர்த்து ஆரியரை வெற்றிகொண்டதை இருமுறை இணைத்துக் கூறுதலால், செங்குட்டுவன், தன் தாயையோ அவள் படிமத்தையோ நீராட்டற்காகக் கங்காயாத்திரை செய்ததற்குச் சிறிது முன்பு இக்கடற்போரை நடத்திப் பகைவென்றவனாகவே தோற்றுகின்றான். கடலிற் செய்த இவ்வருஞ்செயல்பற்றியே "சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழுகுட்டுவன்"[2]

---

1. "இனியா ருளரோ முன்னு மில்லை
வயங்குமணி யிமைப்பின் வேலிடுபு
முழங்குதிரைப் பனிக்கடல் மறுத்திசி னோரே."
(பதிற்றுப். 45)

"கோடுநரல் பவ்வங் கலங்க வேலிட்
டுடைதிரைப் பரப்பிற் படுகட லோட்டிய
வெல்புகழ்க் குட்டுவன்." (பதிற்றுப். 46)

"கெடலரும் பல்புகழ் நிலைஇ நீர்புக்குக்
கடலொ டுழந்த பனித்துறைப் பரதவ" (பதிற்றுப். 48)

"படைநிலா விலங்குங் கடன்மரு டானை
மட்டவிழ் தெரியன் மறப்போர்க் குட்டுவன்
பொருமுரண் பெறாஅது விலங்குசினஞ் சிறந்து
செருச்செய் முன்பொடு முந்நீர் முற்றி
ஓங்குதிரைப் பவ்வ நீங்க வோட்டிய
நீர்மா ணெஃகி நிறத்துச்சென் றழுந்தக்
கூர்மத னழியரோ நெஞ்சே." (அகம். 212)

2. - புறம் - 369.

"கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன்"[1] என இவ் வேந்தன் புகழப்படுவன். இவனது கடற் படையெடுப்பில், தனக்குச் சிறந்த வேலையேற்றிக் கலங்களைச் செலுத்தி, தன்னுள் வாழ்வார்க்கு அரணாயிருந்த கடல் வலியை அழித்தமையால், மேற்குறித்த பெயர்கள் வழங்கலாயின என்பர்.[2] இவன் தந்தை நெடுஞ் சேரலாதனும் இங்ஙனமே கடல் நடுவிலிருந்த தன் பகைவர்மேற் படையெடுத்துச் சென்று வென்றசெய்தி முன்னரே குறிக்கப்பட்டது. இனி இளங்கோவடிகள்,

"கொங்கணர் கலிங்கர் கொடுங்கரு நாடர்
பங்களர் கங்கர் பல்வேற் கட்டியர்
வடவா ரியரொடு வண்டமிழ் மயக்கத்துன்
கடமலை வேட்டமென் கட்புலம் பிரியாது"

(சிலப். 25: 156-59)

என்று கூறிய செய்தி, இப்போருடன் தொடர்புடையதோ அன்றித் தனியானதோ தெரிந்திலது. இதனால், தன் காலத்தரசர் பலர்க்குப் பேரச்சம் விளைத்த தனி வீரனாக விளங்கியவன் நம் செங்குட்டுவன் என்பது பெறப்படும்.

(4) இனிச் செங்குட்டுவனது வெற்றிப்புகழ்க்கேதுவாகிய மற்றொரு போர், பழையன் என்பானுடன் நிகழ்ந்ததாகும். பழையன் என்பவன் பாண்டியன் படைத்தலைவனாகிய பெருவீரன். இவன் மோகூர் என்னும் ஊருக்குரியவன்; "பழையன் மோகூ ரவையகம்" என்பது மதுரைக் காஞ்சி (508). இப்பழையனை 'மோகூர்' எனவும் வழங்குவர்; "மொய்வளஞ் செருக்கி மொசிந்துவரு

1. பதிற்றுப்பத்து, 5-ம் பத்துப்பதிகம்.
2. ஷை, 45, 46-ம் அடிகளின் உரை காண்க.

"மோகூர்"[1] "மோகூர் பணியாமையின்"[2] எனக் காண்க. மோரியவரசர் திக்குவிசயஞ் செய்துகொண்டு தென்றிசை நோக்கி வந்தபோது, இப் பழையன் அவர்க்குப் பணியாமையால், அவர்க்கும் இவனுக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்ததென்று தெரிகின்றது. செங்குட்டுவன் இப் பழையனுடன் பகைமை பூண்டு போர்புரிந்தது, நெடுந் தூரத்திருந்த தன் நட்பரசனாகிய அறுகை[3] என்பவனுக்கு இப்பழையன் பகைவனாயிருந்ததமையால், அந் நண்பனுக்கு உதவி செய்வதற்காகவே என்று பரணர் பாடுவர். ஈண்டு அறுகையெனப்பட்டவன் கோசர் அன்றி வடநாட்டு அரசருள் ஒருவனாதல் வேண்டும். அப்பழையன் பெரும் போரில், அவனது காவன்மரமாகிய வேம்பினைத் துண்டந் துண்டங்களாகத் தறிப்பித்து, அப்பகைவன் யானைகளையே கடாவாகவும், அவன் மகளிரது கூந்தலை அறுத்துத் திரித்து அதனையே கயிறாகவுங்கொண்டு வண்டியிலிட்டு இழுப்பித்தனன் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.[4] இப் போரைப்பற்றி. இளங்கோவடிகளும் தம் நூலுட் சிறப்பித்தனர்.[5]

---

1. பதிற்றுப்பத்து. 44.
2. அகம். 251.
3. " நுண்கொடி யுழிஞை வெல்போ ரறுகை
சேணா ணாயினுங் கேளென மொழிந்து
புலம்பெயர்ந் தொளித்த களையாப் பூசற்
கரண்கடா வுரீஇ யணங்குநிகழ்ந் தன்ன
மோகூர் மன்னன் முரசங் கொண்டு " (பதிற். 44)
4. பதிற்றுப்பத்து - 45, 5 - ம் பதிகம்.
5. " பழையன் காக்குங் குழைபயி னெடுங்கோட்டு
வேம்புமுதல் தடிந்த ஏந்துவாள் வலத்துப்
போந்தைக் கண்ணிப் பொறைய "
(சிலப். 27 : 124-126)

(5) இனி, கடற்கரையிலுள்ள வியலூரை[1] ஒரு போரிற் செங்குட்டுவன் எறிந்தனனென்றும், இதனையடுத்து நேரிவாயிலில் சோழமன்னரொன்பதின்மரை அழித்ததோடு, இடும்பாதவனத்தும்[2] இவன் வெற்றி பெற்றனனென்றும் சிலப்பதிகாரங் குறிக்கின்றது[3] இவற்றுள் ஒன்பது மன்னரென்றது, சோழர்குடியிற் பிறந்த இளங்கோவேந்தர் ஒன்பதின்மரை. செங்குட்டுவனுக்கு அம்மானாகியசோழன் இறந்துபோனதும், அவன் மகனும் தன் மைத்துனனுமாகிய இளஞ்சோழன் பட்டத்தை அடைந்தகாலத்தே, அது பொறாமற் பெருங் கலகம் விளைத்துச் சோணாட்டை அலைத்துநின்ற சோழ வமிசத்தோர் ஒன்பதின்மரை உறையூர்க்குத் தென்பக்கத்துள்ள நேரிவாயில்[4] என்ற ஊரில் நிகழ்ந்த போரிலே ஒரு பகலிற்கொன்று, தன் மைத்துனச் சோழனைப் பட்டத்தில் நிறுவினன் செங்குட்டுவன். தம் தமையனது இவ்வரிய செயலை வியந்து :—

1. "கறிவளர் சிலம்பிற் றுஞ்சும் யானையிற், சிறுகுரல் நெய்தல் வியலூர்" (சிலப். 28 : 114-5) எனப்படுதலால், இது, கடன்மலை நாடுள்ளதோர் ஊர் என்பது புலனாகும். நன்னன் வேண்மானுக்கு இஃது உரியதாயிருந்ததென்று தெரிகின்றது (அகம். 97).

2 இது, சோழநாட்டில் திருத்துறைப்பூண்டியை அடுத்துள்ளதும், தேவாரப்பாடல் பெற்றதுமான இடும்பாவனம் என்ற தலம்போலும்.

3 "சிறுகுரனெய்தல் வியலூ ரெறிந்தபின், ஆர்புனை தெரிய லொன்பது மன்னரை, நேரி வாயில் நிலைச்செருவென்று நெடுந்தேர்த் தானையோ டிடும்பிற்புறத் திறுத்துக், கொடும்போர் கடந்து" (சிலப். 28 : 115-19).

4 'நேரிவாயில் - உறையூர்த் தெற்கில் வாயிலதோர் ஊர்' என்றார், சிலப்பதிகார அரும்பதவுரைகாரர் (சிலப். 28, 117). சோழர்க்குச் சிறந்த நேரிமலைக்குச் செல்லும் உறையூர் வாயிலில் இருந்தமையின், அவ்வூர் இப்பெயர் பெற்றதுபோலும்.

மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
ஒத்த பண்பின ரொன்பது மன்னர்
இளவரசு பொருஅர் ஏவல் கேளார்
வளநா டழிக்கு மாண்பின ராதலின்
ஒன்பது குடையு மொருபக லொழித்தவன்
பொன்புனை திகிரி ஒருவழிப் படுத்தோய் ''

(சிலப். 27 : 118-23)

என இளங்கோவடிகளே கூறுதல் காண்க. "ஆராத் திருவிற் சோழர்குடிக் குரியோர் - ஒன்பதின்மர் வீழ வாயிற்புறத் திறுத்து" என்றார் பதிற்றுப்பத்தினும். செங்குட்டுவன் மைத்துனனாகிய இவ்விளஞ்சோழன் பெயர் பெருங்கிள்ளி யென்பது சிலப்பதிகாரத்து உரைபெறு கட்டுரையாற் புலப்படும்.[1] இவன் இன்னான் என்பதும் பிறவும் 'செங்குட்டுவன் காலத்தரசர்' என்ற பகுதியிற் காண்க. இவ்வரலாறுகளால், நம் சேரர்பெருந்தகை நடத்திய போர்களிற் சில, பொதுவாக ஒருவாறு அறியப் படுதல் கண்டுகொள்க.

4-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் காலத்து

இரண்டு சரித நிகழ்ச்சிகள்

செங்குட்டுவனது நீடித்த ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த விசேட சம்பவங்களுள்ளே, இரண்டு சரிதங்கள் மிகச் சிறப்புடையன. அவை, கோவலன் கண்ணகிகளைப் பற்றியதும், கோவலனுடைய கணிகைமகள் மணிமேகலையைப் பற்றியதுமாம். இவ்விருசரிதங்களில், முன்னதைச் செங்குட்டுவன் சகோதரரான இளங்கோவடிகள் சிலப்

---

1. இவனைப் பெருநற்கிள்ளி என்பர் அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப். பக். 31).

பதிகாரமென்ற காவியத்தாலும், பின்னதை அவ்வடிகள் காலத்துப் புலவராகிய மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் மணிமேகலை யென்ற காவியத்தாலும் மிகவழகாகப் பாடியிருக்கின்றனர். இவ்விரண்டு நூல்களும் அகவற்பாவில் தனித்தனி முப்பது காதைகளுடையனவாக அமைந்துள்ளன. இவற்றிற் கண்ட அவ்விருவேறு சரித்திரச் சுருக்கங்களும் அடியில் வருமாறு :—

1. கோவலன் கண்ணகியர் வரலாறு

சோணாட்டில், காவிரி கடலொடு கலக்குமிடத் தமைந்ததும் சோழரது பழைய இராசதானியுமாகிய புகார் என்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், வணிகர் தலைவனாகிய மாசாத்துவான் என்பவன், தன் மகன் கோவலனுக்கு மாநாய்க்கன் என்ற வணிகன் மகள் கண்ணகியை மணம் புரிவித்துத் தனி மாளிகையில் வேண்டியனவற்றை அமைத்து அவர்களை வாழ்ந்து வரும்படி செய்ய, அவர்களும் அறவோர்க்களித்தல் அந்தணரோம்பல் முதலிய தருமங்களைச் செய்து இல்லறத்தை இனிது நடாத்தி வந்தனர்.

இங்ஙனம் நிகழ்ந்துவருங்கால், மிக்க அழகும் ஆடல் பாடல்களில் தேர்ச்சியுமுடைய மாதவி என்னும் நாடகக் கணிகையைக் கோவலன் காதலுற்று, தன்பாலுள்ள பொருள்களை நாளும் அவள்பொருட்டுச் செலவிட்டுக் கண்ணகியைப் பற்றிய சிந்தனையேயின்றித் தன் காமக்கிழத்தியுடன் கலந்து மகிழ்ந்து வருவானாயினன். கண்ணகி தன் கணவனது பிரிவுக்கு வருந்தினளாயினும், அதனை வெளிக்காட்டா திருந்தாள். இங்ஙனம் நிகழச் சோழர்கள் இந்திரன்பொருட்டு ஆண்டுதோறும் நடத்தும் இந்திர விழாவானது அக்காலத்திற் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அவ்விழாவின் முடிவில், நகரத்துள்ளார் வழக்கம்போலத்

தத்தம் பரிவாரங்களுடன் கடலாடுதற்குச் சென்றனர். கோவலனும் தன் காதற் கணிகையுடன் கடற்கரை யடைந்து ஓரிடத்திருந்து பலவகைப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டு யாழை எடுத்து வாசித்தான். அவன் பாடியவை, வெவ்வேறு அகப்பொருட்சுவை தழுவியிருந்தமையால், மாதவி 'இவன் வேறு மகளிர்பால் விருப்புடையன் போலும்' என்றெண்ணிப்புலந்து, அவன் கையாழை வாங் கித் தான் வேறு குறிப்பில்லாதவளாயினும், அக்குறிப்புக் கொண்ட அகப்பொருட்சுவை தழுவிய பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டு அவ்யாழை வாசித்தனள். அவள் பாடிய வற்றைக் கேட்டிருந்த கோவலன் 'வேறொருவன் மேற் காதல்கொண்டு இவள் பாடினளாவள்' என்றெண்ணி, ஊழ்வசத்தால் அவளை உடனே துறந்து தன் மனையை யடைந்து கண்ணகியைக் கண்டு, "பொய்யை மெய்யாகக் காட்டியொழுகும் பரத்தையை மருவி வறுமையுற்றுக் கெட்டேன்; அஃது எனக்கு மிகவும் நாணைத் தருகின்றது" என்றான். கண்ணகி, 'மாதவிக்கு மேலுங்கொடுக்கப் பொருளின்மையால் இங்ஙனம் கவல்கின்றான்' என்று கருதி 'அடியேனிடத்து இரண்டு உயர்ந்த சிலம்புகள் உள்ளன: அவற்றைக் கொண்டருள்க' என்றாள். அது கேட்ட கோவலன், 'ஆயின் மதுரையடைந்து அச்சிலம்பு களையே முதலாகக்கொண்டு வாணிகஞ்செய்து பொருள் தேட எண்ணுகின்றேன்; நீயும் உடன்வருக' என்றான். அதற்குக் கண்ணகியும் சம்மதிக்க, அவ்விரவின் கடை யாமத்தே ஒருவரு மறியாவகை அவ்விருவரும் புறப் பட்டுக் காவிரியின் வடகரைவழியே சென்று, 'ஆங்கொரு சோலையில் மதுரைக்குப் புறப்படச் சித்தமாயிருந்த கவுந்தி யடிகள் என்ற சைனத் தவமுதுமகளுடன்கூடிப் பிரயா ணஞ் செய்துகொண்டு உறையூர்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இங்ஙனம் வந்தவர்கள், அங்குத் தங்கி இளைப்பாறினராய், மறுநாள் அவ்வூரினின்று புறப்பட்டு இடைவழியில் எதிர்ப்பட்ட அந்தணனொருவனால் மதுரைக்கு மார்க்கந் தெரிந்துகொண்டு அப்பாற் சென்றனர். செல்கையில், காலைக் கடன் கழிப்பதற்காகக் கோவலன் ஒரு பொய்கைக் கரையை அடைந்து நிற்க, ஆங்குத் தன் நாடகக் கணிகையால் விடுக்கப்பட்டுத் தன்னைத் தேடிவந்த கௌசிகன் என்ற பார்ப்பனனைக் கண்டு, தன் பெற்றோரின் துயரங்களையும், மாதவியின் பிரிவாற்றாமையையும் அவன் சொல்லக்கேட்டு வருந்தி, தான் புறப்பட்ட காரணத்தைத் தன் தாய்தந்தையர்க்குக் கூறித் தன் வந்தனங்களைத் தெரிவிக்கும்படியும் சொல்லி, அவனை அனுப்பினன். பின்பு முன்போலவே கவுந்தியடிகளுடன் பிரயாணமாகி மதுரையை அணுகி, வையையாற்றைத் தொழுது படகேறி, அந்நகரின் மதிற்புறத்துள்ள சமணமுனிவரிருக்கையில் அவ்வடிகளுடன் தங்கினான்.

மறுநாட்காலையில், கோவலன் கவுந்தியடிகளை வணங்கித் தன் துன்பநிலையைக் கூறி வருத்தமடைய அவளால் தேற்றப்பட்டு, கண்ணகியை அவ்வடிகளின் பார்வையில் வைத்துவிட்டு, தான் வாணிகஞ்செய்தற்கு ஏற்ற இடமறிந்துவரும் பொருட்டு மதுரையினுள்ளே பிரவேசித்து அந்நகர வளங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து திரும்பிக் கவுந்தியிடம் வந்துசேர்ந்து, மதுரைச்சிறப்பையும் பாண்டியன் பெருமையையும்பற்றிக் கூறிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது, தன் பழைய நட்பாளனும், தலைச்செங்கானம் என்னும் ஊரிலுள்ளவனும், தீர்த்தயாத்திரை செய்து வருவோனுமாகிய மாடலன்[1] என்னும் அந்தணன் ஆங்கு

1. 'மாடல கோத்திரம்' என்பது பார்ப்பனரது பழைய குடிகளுள் ஒன்று. 'கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார்' என்ற பழைய புலவரும் இக்குடியினராவர் (புறம்). "மாடல கோத்திரத்து ஹிரண்யகேசி சூத்திரத்து" எனவும், மாடலன் பாண்டந் தாமோதரன் (S. I. I. IV, 13, 17), மாடலன் கருடன் கண்ணன் (Ibid. iii, 316) எனவும் வரும் சாஸனத் தொடர்களும் காண்க.

வரக்கண்டு மகிழ்ந்து, அவனடி வணங்கி அவனுடன் அளவளாவிக்கொண் டிருந்தான். அவ்வமயம் கவுந்தி யடிகள், தம்மிடம் வந்த இடைச்சியர் தலைவியாகிய மாதரி என்பவளது உத்தம குணங்களை நோக்கி, அவள்பாற் கண்ணகியை அடைக்கலமாக ஒப்புவிக்க, அவள் மகிழ்ச்சி யுடன் ஏற்றுக் கண்ணகியைக் கோவலனுடன் அழைத் துக்கொண்டு ஆயர்பாடியிலுள்ள தம் மனையொன்றில் அவர்களை அமர்த்தி, சமைத்துண்ணுதற்கு வேண்டிய பண்டங்களுமளித்துத் தன்மகள் ஐயை என்பவளைக் கண்ணகிக்குத் துணையாகவைத்துப் பெரிதும் உபசரித் தனள். கண்ணகியும் தான்பெற்ற உணவுப் பண்டங்களைப் பக்குவமாகச் சமைத்துத் தன் கணவனுக்கு முறைப்படி பரிமாறக் கோவலன் இனிதாக உண்டு, பின் தன் மனைவியை அருகிலழைத்துத் தான் அவட்குச்செய்த தவறுகளையும் தன் கூடாவொழுக்கங்களையும் கூறி, முன் புரிந்தவற்றுக்கு இரங்கி அவளை அருமை பாராட்டிவிட்டு, 'இனி உன் சிலம்புகளில் ஒன்றைக்கொண்டு நகரத் துள்ளே சென்று விற்று விரைவில் வருவன்; அதுவரை யில் நீ ஆற்றியிரு' என்று சொல்லி, அவளது சிலம்புகளி லொன்றை வாங்கிக்கொண்டு சென்று, எதிர்ப்பட்ட துன்னிமித்தங்களையும் அறியாதவனாய் மதுரையின் ஆவண வீதியினுள்ளே புகுந்தனன்.

இங்ஙனம் புகுதலும், பொற்கொல்லர் நூற்றுவர் தன் பின்வர, மிக்க ஆடம்பரத்துடன் வருகின்ற பொற் கொல்லர் தலைவனைக் கோவலன்கண்டு 'இவன் அரசனாற் பெயர்பெற்றவன் போலும்' என்றெண்ணி அவனருகிற் சென்று, "அரசன்தேவி அணிதற்குத் தகுதியான சிலம் பொன்றை விலை மதித்தற்கு நீ தகுதியுடையையோ?" என்று அவனை உசாவ, அக்கொல்லனும் மிக்க பணிவுடன்

தான் வல்லுநதலைக் குறிப்பிக்க, கோவலன் தான் கொணர்ந்த சிலம்பினை அவனிடங் காட்டினன். அவன் பார்த்து, 'இதனை அரசனுக்கு நான் தெரிவித்து வருமளவும் இவ்விடத்தே நீவிர் இருமின்' என்று தன் மனைக்கருகான ஓரிடத்தைக் கோவலனுக்குக் காட்டிச் சென்றான். சென்ற பொற்கொல்லன், முன்பு அரசன் மனையுள் சிலம்பொன்றை வஞ்சித்துத் திருடிக்கொண்டவனாதலால், 'யான் கவர்ந்த சிலம்பு என்னிடத்தேயுள்ளது என்று அரசன் அறிதற்கு முன்னே அதனோடொத்த சிலம்பைக் கொணர்ந்த இப்புதியவனால், என்மீதுண்டாகும் ஐயத்தைப் போக்கிக்கொள்வேன்' என்று தனக்குள்ளே சூழ்ந்து, அரண்மனையையடைந்து, காமபரவசனாய் அந்தப்புரத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த பாண்டியனைக் கண்டு வணங்கி—'அரசே! கன்னக்கோல் முதலியவையின்றியே அரண்மனையுள்ளிருந்த சிலம்பைத் திருடிய கள்வன் அடியேனுடைய மனையில் வந்துள்ளான்' என்று சொல்ல, பாண்டியன் உடனே காவலாளரை அழைத்து 'என் மனைவியின் சிலம்பு இவன் கூறிய கள்வன் கையிடத்ததாயின் அவனைக் கொன்று அச் சிலம்பைக் கொணருதிர்' என்று, ஆராய்ச்சி யின்றியே கட்டளையிட்டனன். பொற்கொல்லன் தனதெண்ணம் பலித்ததென்று அகமகிழ்ந்து அக்காவலாளர்களுடன் சென்று கோவலனையடைந்து அவனை நோக்கி, 'இவர்கள் அரசன் கட்டளைப்படி சிலம்பு காண வந்தவர்கள்' என்று கூறவும், கோவலன் முகக்குறி முதலியவற்றைக் கண்டு 'இவன் கள்வனல்லன்' என்று கூறிய காவலாளர்க்கு 'இவன் கள்வனே' என்பதைத் தனியே வற்புறுத்திப் பக்கத்தில் நின்றான். அப்போது, அவர்களிற் கொலை யஞ்சாதானொருவன் யோசனையின்றி விரைந்து சென்று தன் கைவாளாற் கோவலனை வெட்டி வீழ்த்தினன்.

இப்பால், கண்ணகியிருந்த இடைச்சேரியிலே பலவித உற்பாதங்கள் உண்டாயின. அவற்றைக் கண்ட மாதரி முதலியோரால் உற்பாதசாந்தியாகத் திருமாலைக் குறித்துக் குரவைக் கூத்தொன்று நிகழ்த்தப்பட்டது. அதன் முடிவில் மாதரி நீராடுதற்பொருட்டு வையையாற்றுக்குச் சென்றாள். அப்பொழுது, சிலம்பு திருடியவனென்று கோவலனைக் காவலாளர் கொன்ற செய்தியை மதுரை மாநகருள்ளிருந்துவந்த ஒருத்தி சொல்லக்கேட்ட கண்ணகி, பதைபதைத்து மூர்ச்சித்துப் பலவாறு புலம்பித் தானும் அவனுடன் இறக்கத் துணிந்து, இடைச்சியர் மத்தியில் நின்று சூரியனை நோக்கி, 'செங்கதிர்ச் செல்வனே! நீயறிய என் கணவன் கள்வனோ?' என்றாள். அவன், 'நின் கணவன் கள்வனல்லன்; அவனை அவ்வாறு சொன்ன இவ்வூரை விரைவில் தீயுண்ணும்' என்று அசரீரியாகக் கூறினன். அதனைக்கேட்ட கண்ணகி மிக்க சீற்றத்தோடும் தன்னிடமுள்ள மற்றொரு சிலம்புடனே புறப்பட்டுக் கண்டார் நடுங்கும்படி வீதிவழியே சென்று, ஆங்கு நின்ற மகளிரை நோக்கிப் பலவாறு புலம்பி, வெட்டுண்டு கிடந்த கோவலனைச் சிலர் காட்டக்கண்டு அளவுகடந்த துன்பத்திலாழ்ந்து அவனுடம்பைத் தழுவிக்கொள்ளவும், அவ்வளவில் அவன் உயிர்பெற்றெழுந்து 'மதிபோன்ற முகம் வாடியதே' என்று சொல்லித் தன் கையாலே அவள் கண்ணீரை மாற்ற, கண்ணகி அவன் பாதங்களிற் பணிந்தனள். உடனே, அவன் 'இனி நீ இங்கிரு' என்று சொல்லி அவ்வுடம்பை ஒழித்துவிட்டுத் தேவருலகம் எய்தினன்.

இங்கே இவ்வாறு நிகழப் பாண்டியன் மனைவி தான் கண்ட தீச்சகுனங்களைத் தன் கணவனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் நிலையிலே, கண்ணகி பயங்கரமான

பெருஞ் சீற்றத்துடன் அரண்மனைவாயிலை யடைந்து, வாயில்காவலனால் தன் வரவை அரசனுக்கு அறிவித்தனள். அரசன் அநுமதி கிடைத்ததும் அவன்முன் சென்று, அவன் கேட்பத் தன் ஊர் பெயர் முதலியவற்றையும், ஆராயாது கோவலனைக் கொல்வித்த அவனது கொடுங் கோன்மையையும் பெருந் துணிவுடன் எடுத்து மொழிந்தனள். இதனைக்கேட்ட பாண்டியன் 'கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று—வெள்வேற் கொற்றங் காண்' என்றுகூற, கண்ணகி தன் கணவன் கள்வனல்லன் என்பதைக் காட்டும்பொருட்டுத் 'தன் சிலம்பினுள்ளே யிருக்கும் பரல் மாணிக்கமாம்' என்றாள். இதுகேட்ட அரசன் 'நன்று! தேவி சிலம்பின் பரல் முத்து' என்றான். உடனே, அவற்றின் உண்மையைச் சோதிப்பதற்காகக் கோவலனிடமிருந்த சிலம்பு வருவிக்கப்பட்டது. அதனைக் கண்ணகி வாங்கித் தன் கையால் உடைக்கலானாள். உடைக்கவும், அதனுள்ளிருந்த மாணிக்கப் பரல் பாண்டியனது வாயடியிற்சென்று தெறித்தது. அதுகண்டு அரசன் பதை பதைத்து—"இழிந்த பொற்கொல்லன் சொல்லைக் கேட்ட கொடுங்கோலனாகிய யானோ அரசன்! யானே கள்வன்! அந்தோ! மிக்க புகழ்படைத்த இவ்வரும்பெருந்த அரசகுலம் என்னாற் பெரும்பழியடைந்ததே; என் ஆயுள் இப்போதே அழியக்கடவதாக" என்றுகூறிப் புலம்பி மனமுடைந்து தானிருந்த சிங்காதனத்தே வீழ்ந்து உயிர் விட்டனன். தன் கணவனிறந்த செய்தி யறிந்ததும் அத்துக்கமாற்றாது உத்தம பத்தினியாகிய அவன் கோப் பெருந்தேவியும் உடனுயிர்நீங்கினள்.

இங்ஙனம், கண்ணகி, தன் கணவன் கள்வனல்லன் என்பதைப் பாண்டியன்முன் வழக்காடி மெய்ப்பித்து, முன்கொண்ட கோபஞ் சிறிதுந் தணியாளாய், 'நான்

பத்தினியாயிருப்பது உண்மையாயின் இவ்வூரை அழிப்பேன்' என்று வஞ்சினஞ் செய்துகொண்டு அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட்டாள். புறப்பட்டு, மதுரையினுள்ளே பிரவேசித்துத் தன் இடக்கொங்கையைத் திருகியெடுத்து அதனை அந்நகரின் மீதெறிய, அவள் சொல்லிய வண்ணமே அந்நகருள் தீப் பற்றிக்கொண்டு பலவிடங்களையும் எரித்தது. அதன் வெம்மையை ஆற்றாத மதுரையின் அதிதேவதையானவள் கண்ணகிமுன் வந்துநின்று, அவளைநோக்கி, "யான் இந்நகரின் தெய்வம்; உனக்குச் சில உண்மைகூற வந்தேன்; அவற்றைக் கேட்பாயாக: இந்நகரத்தில் முன்பிருந்த பாண்டியர்களுள் ஒருவரேனுஞ் சிறிதுங் கொடுங்கோன்மை உடையவரல்லர். இந் நெடுஞ் செழியனும் அத்தன்மையனே; ஆயினும் இத்துன்பம் உனக்கு வந்த வரலாற்றைக் கூறுவேன்; கேட்பாயாக: முன்பு கலிங்கநாட்டுச் சிங்கபுரத்தரசனாகிய வசு என்பவனும், கபிலபுரத்தரசனாகிய குமரனென்பவனும் தம்முட் பகைகொண்டு ஒருவரையொருவர் வெல்லக் கருதியிருந்தனர். அப்போது சிங்கபுரத்துக் கடைவீதியிற் பண்டம் விற்றுக்கொண்டிருந்த சங்கமனென்னும் வணிகனை, அந்நகரத்தரசனிடம் தொழில் செய்துகொண்டிருந்த பரதனென்பவன், இவன் பகைவனுடைய ஒற்றனென்று பிடித்து அரசனுக்குக் காட்டி அவனைக் கொலை செய்துவிட்டான். அப்போது அச்சங்கமன் மனைவியாகிய நீலியென்பவள் மிக்க துயரமுற்றவளாய்ப் பதினான்குநாள் பலவிடத்தும் அலைந்து, பின்பு ஒரு மலையின்மீதேறிக் கணவனைச் சேர்தற்பொருட்டுத் தன்னுயிரை விட நினைந்தவள், 'எமக்குத் துன்பம் விளைத்தோர் மறுபிறப்பில் இத்துன்பத்தையே அடைவார்களாக' என்று சாபமிட்டிறந்தனள். அப்பரதனே கோவலனாகப் பிறந்

தான். ஆதலால் நீங்கள் இத்துன்பம் அடைந்தீர்கள். இற்றைக்குப் பதினான்காவது நாளில் பகல்சென்ற பின்பு, நீ உன் கணவனைக்கண்டு சேர்வாய்" என்று சொல்லி அவளைத்தேற்றி மதுராபதியாகிய அத்தெய்வஞ் சென்றது. பின்பு கண்ணகி மதுரையை விட்டு நீங்கி, வையைக் கரை வழியே மேற்றிசைநோக்கிச் சென்று சேரநாடு அடைந்து நெடுவேள்குன்றம் அடிவைத்தேறி ஒரு வேங்கைமரத்து நிழலிலே நிற்க, பதினான்காந் தினத்துப் பகல் சென்றபின்பு, அங்கே தெய்வவடிவோடு வந்த கோவலனைக் கண்டு களித்து, அவனுடன் விமானமேறித் தேவர்கள் போற்றும்படி விண்ணுலகடைந்தாள்.

இவ்வளவே, சிலப்பதிகாரத்தின் புகார் மதுரைக் காண்டங்களிற் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் வரலாற்றின் சுருக்கம். மூன்றாவதான வஞ்சிக்காண்டமென்னும் பகுதியில், கண்ணகி விண்ணுலகஞ் சென்றதைக் கண்ணாரக் கண்ட வேடுவர்கள் திரண்டு, அவ்விசேடத்தைத் தம்மரசனாகிய செங்குட்டுவனுக்குத் தெரிவித்தது முதலிய செய்திகள் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன. அவற்றைச் 'செங்குட்டுவன் வடயாத்திரை'யிற் கூறுவோம்.

---

2. மணிமேகலை வரலாறு

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தே பெருங்குடி வாணிகர் மரபில் உதித்த கோவலனுக்கு, மாதவியென்னும் நாடகக் கணிகையிடம் மணிமேகலை என்பவள் பிறந்திருந்தனள். இவள் தாயாகிய மாதவி, தன் காதலனான கோவலன் மதுரையிற் கொலையுண்டிறந்தது கேட்டுத் தன் குலத் தொழிலை முற்றும் வெறுத்துப் பௌத்த முனிவராகிய அறவணவடிகளைச் சரணமடைந்து அவரால் வாய்மை

நான்குஞ் சீலமைந்தும் உபதேசிக்கப்பெற்றுப் பௌத்த சங்கத்தைச் சேர்ந்து பிக்ஷுணியாயினள். அவள்மகளா மணிமேகலையோ, தன் தாயுடன் பழகிவந்ததனாற் சிறு பிராயத்தே பௌத்த தருமங்களை அறிதற்கேற்ற உணர்ச்சி பெற்றிருந்தாள். ஒருநாள் மணிமேகலை, தாயின் கட்டளைப் படி தன் தோழியாகிய சுதமதியுடன் பூக்கொய்து வருவதற்கு உபவனஞ்செல்ல, ஆங்குத் தன்னை விரும்பிவந்த சோழன் - கிள்ளிவளவன் மகனாகிய உதயகுமாரனுக்கு அஞ்சியவளாய், ஆங்கிருந்த பளிக்கறை யொன்றிற் பதுங்கியிருந்து அவன் போனபின்பு வெளியே வந்தாள். வந்தபின்னர், அவள் குலதேவதையான மணிமேகலா தெய்வம்[1] தோன்றி, மணிபல்லவம் என்னுந் தீவிற்கு

1. உலகபாலரான தேவர்களால் மணிமேகலை என்பாள் சமுத்திரதேவதையாக நியமிக்கப்பட்டு, தருமசீலர்கள் கடலிடையே கலங்கவிழ்தல் முதலியவற்றால் வருந்துமிடத்து, அவர்களை உற்ற சமயங்களிற் காத்துதவும்படி ஆணையிடப்பட்டிருந்தனள் என்பதும், அம்முறையே, அந்தணனான சங்கன் என்பவனும், மஹாஜனகன் என்ற அரசகுமாரனும் கலங்கவிழ்ந்ததாற் கடலில் வருந்திநின்றபோது, ஏழாநாளில் அம் மணிமேகலா தெய்வத்தாற் காக்கப்பட்டனர் என்பதும் புத்தஜாதகக் கதைகளால் தெரியவருகின்றன. (Prof. E. B. Cowell's Jataka, No 442, 539). இந்து-சைனா, சீயம், பர்மா, இலங்கை முதலிய பிரதேசங்களிலும் மணிமேகலாதெய்வத்தின் வரலாறுகள் வழங்குவனவாம். அவற்றினின்று கன்னியாகுமரிக்குக் கிழக்கேயுள்ள தீபங்களெல்லாம் இந்த சமுத்திரதேவதையின் பரிபாலனத்துக்கு உட்பட்டிருந்ததென்பதும், மேற்கூறியவாறு புண்ணியசீலர்க்கு இவள் ஆபத்தில் உதவிவந்ததோடு, புத்தபகவானிடம் பக்திமிக்கவளாய் அப்பகவற்குப் பல சைத்யங்கள் கட்டி வழிபட்டுவந்தவள் என்பதும் பிறவும் அறியலாகும் (யாம் எழுதிய "மணிமேகலையும் புத்தஜாதகமும்" என்ற கட்டுரை பார்க்க—கலைமகள், நி. 2). கோவலனின் முன்னோருள் புண்ணியசீலனான வணிகனொருவன் மேற்கூறியவாறே கடலிடை வருந்தி நின்றபோது, ஏழாநாளில் அத்தெய்வம் காத்தளித்த நன்றிபாராட்டியே மணிமேகலை என்ற அத்தெய்வப்பெயரை அக்கோவலன் தன்மகளுக்கு அவள் பிறந்த பத்தாநாள் இடச்செய்தனன் என்று சாத்தனாரும் இளங்கோவடிகளுங் கூறுவர். (மணிமே. 29, 14-31; சிலப். 15, 28-37).

அவளை அழைத்துக்கொண்டு போயிற்று. அத்தீவிற் சென்ற மணிமேகலை ஆங்குள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியால் தன் பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த விசேடங்களை அறிந்ததோடு, அத்தெய்வம் அறிவுறுத்திய மூன்றுமந்திரங்களை யுணர்ந்து, முற்பிறப்பில் தன் கணவனாகவிருந்த இராகுலன் என்பவனே இப்பிறப்பில் உதயகுமரனாக வந்தான் என்பதையும் அத்தேவதையால் உணர்ந்தனள். பின்னர், அப்பீடிகையின் காவற்றெய்வமான தீவதிலகையின் உதவியால் அங்கேயுள்ள கோமுகியென்னும்பொய்கையை அடைந்து, அதிலிருந்த அமுதசுரபி என்னும் அக்ஷயபாத்திரம் தன் கையில் வரப்பெற்றாள். பெற்றபின், அப்பாத்திரத்துடன் தன் நகராகிய புகாரை யடைந்து, அறவணவடிகளிடஞ் சென்று நிகழ்ந்தது கூறி வணங்கினாள். அம்முனிவர், ஆபுத்திரன் வரலாற்றையும், அவனுக்கு மதுரையிற் சிந்தாதேவி அளித்த அமுதசுரபியே அவள் கையிற் புகுந்ததையும், அப்பாத்திரத்தாற் பசித்தவுயிர்கட்கு உணவளித்தலின் சிறப்பையும் மணிமேகலைக்கு உணர்த்தினர். அவர் கூறியவாறே, உணவளித்தற்பொருட்டு, தான்பெற்ற அமுதசுரபியைக் கையிலேந்தினவளாய் மணிமேகலை வீதியிற்செல்ல, அவளது அக்ஷயபாத்திரத்தில் உத்தமபத்தினியாகிய ஆதிரையென்பவள் வந்து முதலிற் பிச்சையிட்டனள். பின்பு மணிமேகலை அப்பாத்திரத்தினின்று எடுத்துதவிய ஒருபிடியமுதால், காயசண்டிகையென்னும் வித்யாதரியின் யானைத்தீப் பிணியைப் போக்கினள். மேன்மேலும் அமுது வளரப்பெற்ற அப்பாத்திரத்துடன் அந்நகரிலுள்ள உலகவறவியென்னும் அம்பலத்தை யடைந்து, அங்கேவந்த எல்லா வுயிர்களின் பசியையும் போக்கி, அவ்வறஞ் செய்தலையே நித்தநியமமாகப் பூண்டிருந்தனள். அங்ஙன மிருக்கும்போது,

சோழன் மகனான உதயகுமரன் தன்னை விரும்பி மறுமுறை அவ்விடம் வர, அதனையறிந்த மணிமேகலை அவன் தன்னை யறிந்துகொள்ளாவண்ணம் வித்யாதர மங்கையாகிய காயசண்டிகையின் வடிவங்கொண்டு அந் நகரத்துச் சிறைச்சாலையை அடைந்து ஆங்குப் பசித்திருப் பவர்க்கெல்லாம் உணவளித்து அதனை அறச்சாலையாக்கி னாள். அப்போது அவ்விடத்துந் தன்னை விடாது தொடர்ந்த உதயகுமரன், காயசண்டிகையின் கணவ னாகிய வித்யாதரனால், தன் மனைவியை விரும்பிவந்தவ னென்று கருதி, வாளால் வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்தான். அது கண்டு மனங்கலங்கிப் பின்பு கந்திற்பாவை யென்னுந் தெய் வந்தேற்றத் தேறி, உதயகுமரன் தந்தையாகிய சோழனால் ஐயத்தின்மேற் சிறைவைக்கப்பட்டு, அவன் மனைவி இராசமாதேவியின் முயற்சியாலே அச்சிறையினின்றும் விடுபட்டனள். பின் மணிமேகலை, காவிரிப்பூம்பட்டி னத்தினின்று சாவகநாட்டுள்ள நாகபுரத்தையடைந்து, அதனரசனான புண்ணியராசனோடு மணிபல்லவஞ்சார்ந்து, அங்குள்ள புத்த பீடிகையை அவனுக்குக்காட்டி அதனால் அவ்வரசனது பழம்பிறப்பை அவனுக்கறிவித்தாள். அக்காலத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல்கொள்ளப் பட்டதென்ற செய்தியையும், தன்தாயான மாதவியும் அறவணவடிகளும் வஞ்சிமாநகரி லிருத்தலையும் தீவதில கையால் அறிந்து, அவ் வஞ்சிநோக்கிச் சென்றாள். சென்ற வள், முதலில், செங்குட்டுவனால் எடுப்பிக்கப்பட்ட கண் ணகி கோட்டமடைந்து, தாயாகிய அப்பத்தினிக்கடவுளைத் தரிசித்துத் தன்னெதிர்காலச் செய்திகளை அக்கடவுளால் அறியப்பெற்றபின், செங்குட்டுவன் ஆளும் அந்நகரி னுள்ளே பிரவேசித்தாள்; பிரவேசித்தவள் அதன் வளங் களையெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்து, ஆங்கு வசித்த சமயவாதி

கள் பலரோடும் அளவளாவி அவ்வச்சமயத் திறங்களை அறிந்துகொண்டனள். அதன்பின்பு, அந்நகரத்துள்ள பௌத்த விகாரத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த கோவலன்தந்தை மாசாத்துவானைக் கண்டு பணிய, அவன், அவள் தாயும் அறவணவடிகளுங் காஞ்சிமாநகரஞ் சென்றிருத்தலையும், அவ்வடிகள் அவட்குத் தருமோபதேசஞ் செய்ய எண்ணியிருத்தலையுங் கூறியதோடு, அந்நாட்டில் மழையின்மையால் உயிர்கள் வாடுதலின், அமுதசுரபியுடன் அவள் ஆங்குச் செல்லவேண்டிய அவசியத்தையும் மணிமேகலைக்கு வற்புறுத்தினன். அவற்றைத் தன் பாட்டன் வாய்க்கேட்டதும் அவள் வஞ்சியினின்றும் உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சிமாநகரமடைந்து, அந்நகரிற் பசியால் வருந்தி வாடிய உயிர்கட்கெல்லாம் உணவளித்துத் தன்தாயுடன் அறவணவடிகளையும் ஆங்குக் கண்டு வணங்கினள். பின், அவ்வடிகளால் பௌத்தமத தருமங்களனைத்தும் உபதேசிக்கப்பெற்று முத்திபெறுதற் பொருட்டு அக்காஞ்சியிலேயே அவள் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனள்.

மேற்கூறிப்போந்த இரண்டு சரித்திரங்களும் செங்குட்டுவன் காலத்தனவாய் அவன் சம்பந்தம்பெற்ற வரலாறுகள் பலவற்றை அறிவிக்கக் கூடியனவாயிருக்கின்றன. இவ்விரண்டனையும்பற்றிய நூல்களுள், சிலப்பதிகாரத்தின் இறுதிப் பகுதியான வஞ்சிக்காண்ட முழுதும், கண்ணகியின் படிவஞ் சமைக்கவேண்டி இமயமலையிற் கல்லெடுத்துக் கங்கையில் அதனை நீராட்டுவதற்கும், அம்முயற்சியில் தன்னை இகழ்ந்த ஆரியவரசரை வெற்றிகொள்ளுதற்குமாகச் செங்குட்டுவன் நிகழ்த்திய வடநாட்டு யாத்திரையையும், அதன்பின் நிகழ்ந்த அச்சேரன் செய்திகளையும் மிகுதியாகக் கூறுவது. ஆதலின் அக்காண்டத்தே இளங்கோவடிகள் கூறியிருப்பவை

பெரும்பாலும் இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் உபகாரமாயிருத்தலால், அவ்வடிகளது செய்யுணடையை ஏற்றபெற்றி வசன நடைப்படுத்துகின்றேம். இக்காண்டமானது-(1) குன்றக் குரவை, (2) காட்சிக்காதை, (3) கால்கோட்காதை, (4) நீர்ப்படைக்காதை, (5) நடுகற்காதை, (6) வாழ்த்துக்காதை, (7) வரந்தருகாதை என ஏழு பிரிவுகளாக இளங்கோவடிகளால் வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

5-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவனது வடநாட்டியாத்திரை

1. குன்றக்குரவை

வேடுவர் தங்கள் குறிச்சியில் கண்ணகிபொருட்டுக் குரவைக் கூத்தாடியது.

கண்ணகி தன் கணவனையிழந்த பெருந்துயரோடும் வையைக் கரைவழியே மேற்றிசைநோக்கிச் சென்று, நெடுவேள் குன்றத்தை அடைந்து ஆங்கு ஒரு வேங்கை மரத்தின்கீழே நிற்ப, அவ்விடத்திருந்த மலைவேடுவரிற் சிலர் அக் கண்ணகியை நெருங்கி அவளைநோக்கி 'மலை வேங்கை நறுநிழலின் வள்ளிபோல்வீர் மனநடுங்க - முலையிழந்து வந்துநின்றீர் யாவிரோ?' என்று கேட்ப, அதற்கு அவள் சிறிதும் அவரைச் சினவாமலே, 'மணமதுரையோடரசுகேடுற வல்வினைவந் துருத்தகாலைக்—கணவனையங் கிழந்துபோந்த கடுவினையேன் யான் என்றாள்.' இங்ஙனம் கண்ணகிகூற, மலைவாணர் கேட்டு அஞ்சி அவளை வணங்கிநின்றபோது, தேவர்குழாம் ஆங்கு வந்து மலர் மழை பொழிந்து, அங்குள்ளவர் கண்முன்பே கண்ணகிக்கு அவள் காதற்கணவன் கோவலனைக் காட்டி,

அவளையும் உடனழைத்துக்கொண்டு விண்ணுலகஞ் செல்வதாயிற்று. இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியை நேரிற்கண்டு வியப்பும் உவப்புங்கொண்ட அவ்வேடுவர், 'இங்குவந்து நின்ற மாதராள் நம் குலத்துக்கே ஒரு பெருந் தெய்வமாவள்; இவள்பொருட்டு நாம் குரவையாடிக் கொண்டாடுவோம்' என்று, தம்மவரையெல்லாம் ஒருங்கழைத்து,

"சிறுகுடியீரே! சிறுகுடி யீரே!
தெய்வங் கொள்ளுமின் சிறுகுடி யீரே!
நிறங்கிள ரருவிப் பறம்பின் தாழ்வரை
நறுஞ்சினை வேங்கை நன்னிழற் கீழோர்
தெய்வங் கொள்ளுமின் சிறுகுடியீரே!
தொண்டகந் தொடுமின் சிறுபறை தொடுமின்
கோடுவாய் வைம்மின் கொடுமணி யியக்குமின்
குறிஞ்சி பாடுமின் நறும்புகை யெடுமின்
பூப்பலி செய்ம்மின் காப்புக்கடை நிறுமின்
பரவலும் பரவுமின் விரவுமலர் தூவுமின்
ஒருமுலை யிழந்த நங்கைக்குப்
பெருமலை துஞ்சாது வளஞ்சுரக் கெனவே"

என்று ஆர்ப்பரித்தெழுந்து, மலைநாட்டு முறைப்படி குரவைக் கூத்தாடியும், அதற்குரிய பாடல்களைப் பாடியும் பெருஞ் சிறப்புச் செய்தார்கள். இங்கு இங்ஙனம் நிகழ்ந்தது.

2. காட்சிக்காதை

கண்ணகியின் வரலாறறிந்த செங்குட்டுவன்
அப்பத்தினியின் படிவஞ் சமைத்தற்குரிய சிலையை
இமயத்தினின்றும் எடுத்துவர எண்ணியது.

இமயவரம்பன் - நெடுஞ்சேரலாதன் தோன்றலாகிய செங்குட்டுவன் வஞ்சியிலுள்ள இலவந்திகை[1] வெள்ளி மாடம் என்ற மாளிகையில் தன் தேவி இளங்கோவேண் மாளுடன்[2] வசித்துவந்த காலையில் 'மஞ்சுசூழுஞ் சோலைகளையுடைய மலைவளத்தைக் கண்டுகளிப்போம்' என்று கருதியவனாய், அரமகளிருடன் விளையாடலை விரும்பிய தேவேந்திரன் பூங்காமுதலியவற்றை யானைகள்மேற் புதியவாக நிருமித்து நூற்றுநாற்பதியோசனை தூரம் பரப்பி ஐராவதத்தில் ஆரோகித்துச் செல்பவன்போல — தன் பெரும்பரிவாரங்கள்சூழச் சென்றான். சென்று, திருமாலின் மார்பிடையே விளங்கும் முத்தாரம்போன்று பல்வகை மரங்களால் அழகுமிக்க மலையை ஊடறுத்துக் கொண்டு இழியும் பேரியாறு என்னும் ஆற்றங்கரையின்

1. இலவந்திகை - நீராவி; நீராவிப்பக்கத்துள்ள வெள்ளி மாடம் என்க.

2. 'இளங்கோ வேண்மாளுடனிருந் தருளி' எனவரும் மூலத்துக்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் "இளங்கோவேண்மாள பெயர்; நன்னன் வேண்மாள், உதியன் வேண்மாள் என்பது போல; வேண்மாளுடனிருந்து இளங்கோவை அருளப்பாடிட்டு என்றுமாம்" என்றெழுதினர். இதனால், மனைவி வேண்மாளுடனிருந்த செங்குட்டுவன், தம்பி இளங்கோவடிகளையும் அங்கு அழைக்கலாயினன் என்று அத்தொடர்க்கு உரைகூறுவதும் அவ்வுரையாசிரியர் கருத்தாதல் விளங்கும். இளங்கோவடிகள் தம் தமையனுடன் அங்குத் தங்கியிருந்தவரென்பது பதிகத்தாலும் தெரியவருதலால், பிற்கூறியதும் பொருந்துவதேயாம்.

மணல்மிக்க எக்கரிலே தங்குவானாயினன். அக்காலத்தே, குன்றக்குரவை நிகழ்த்தும் மலைமகளிர் பாடல்களும், அம் மலையில் முருகபூசை செய்யும் வேலனது பாட்டும், தினைமா இடிப்போருடைய உலக்கைப் பாட்டும், தினைப்புனங்களி னின்றெழுகின்ற ஒலியும், தேனெடுக்கும் குறவர் நிகழ்த் தும் ஓசையும், பறையோசைபோன்ற அருவியின் ஒலியும், புலியோடு பொருகின்ற யானையின் முழக்கமும், தினைப் புனங்காத்தற்காக மரங்களின் மேலிட்டமைத்த பரண் மிசை இருப்போருடைய கூப்பீடுகளும், யானைபிடிக்கும் இடங்களிலே குழியில்வீழ்ந்த வேழங்களைப் பாகர் பழக் கும் சத்தமும் ஆங்குச்சென்ற சேனைகளது ஆரவாரத் தோடு கலந்தொலித்தன. அந்நிலையில், மலைவாணராகிய வேடுவர் பலர் ஒருங்குகூடி—

"யானைவெண்கோடு மகிலின்குப்பையும்
மான்மயிர்க் கவரியும்[1] மதுவின் குடங்களும்
சந்தனக் குறையும் சிந்துரக் கட்டியும்
அஞ்சனத் திரளும் அணியரி தாரமும்
ஏல வல்லியும் இருங்கறி[2] வல்லியும்
[3]கூவை நூறுங் கொழுங்கொடிக் கவலையும்
தெங்கின் பழனுந் தேமாங் கனியும்
பைங்கொடிப் படலையும்[4] பலவின் பழங்களும்
காயமுங்[5] கரும்பும் பூமலி கொடியும்
கொழுந்தாட் கமுகின் செழுங்குலைத் தாறும்
பெருங்குலை வாழையி னிருங்கனித் தாறும்
ஆளியி னணங்கும்[6] அரியின் குருளையும்

1. மான்மயிராகிய வெண்சாமரை.
2. கரிய மிளகுக்கொடி.
3. கூவைக்கிழங்கின் மா (Arrow-root flour).
4. பச்சிலைமாலை.
5. வெள்ளுள்ளி.
6. அணங்கு - குட்டி.

வாள்வரிப்[1] பறழும் மதகரிக் களபமும்[2]
குரங்கின் குட்டியும் குடாவடி யுளியமும்[3]
வரையாடு[4] வருடையும் மடமான் மறியும்
காசறைக் கருவும்[5] மாசறு நகுலமும்
பீலி மஞ்ஞையும் நாவியின் பிள்ளையும்
கானக் கோழியும் தேமொழிக் கிள்ளையும்''

போன்ற பண்டங்களைத் தம் தலைமேலே தாங்கிக்கொண்டு—வஞ்சிமாநகரில் அரசனது சமயம்பெறுது தத்தம் திறைகளுடன் அரண்மனைவாயிலிற் காத்துநிற்கும் பகையரசர்போல, அம்மலைவாணர் செங்குட்டுவன் திருமுன்பு வந்துநின்று, 'ஏழ்பிறப்படியேம், வாழ்கநின் கொற்றம்' என்று அவனடி பணிந்து, "வேந்தர் வேந்தே! யாம் வாழும் மலையின்கண்ணே காட்டுவேங்கையின் கீழ மங்கையொருத்தி ஒரு முலை யிழந்தவளாய்ப் பெருந்துயரோடும் வந்துநிற்க, தேவர்கள் பலரும் அவ்விடம்வந்து அம்மங்கைக்கு அவள் காதற்கொழுநனைக் காட்டி, அவளையும் உடனழைத்துக்கொண்டு எங்கள் கண்முன்பே விண்ணுலகஞ்சென்றனர்;[6] அவள் எந்நாட்டாள் கொல்லோ, யார்மகளோ, அறியேம். இது பெரியதோர் அதிசயந் தாராநின்றது: தேவரீர் நாட்டில் நிகழ்ந்த இதனை அறிந்தருளல் வேண்டும்" என்று, தாங்கள் நேரிற்கண்ட செய்திகளை அரசனுக்குக் கூறி அவனை வாழ்த்தி நின்றனர்.

அப்போது அரசனது பெருஞ்சிறப்பினையும், மலைவளத்தின் மாட்சியையுங் கண்டு வியப்பும் உவப்பும்

---

1. வாள்வரி - புலி.
2. யானைக்கன்று.
3. குடாவடியுளியம் - பிள்ளைக்கரடி.
4. ஒருவகை மலைமான்.
5. காசறைக்கரு - கத்தூரிக்குட்டி.
6. இச்செய்தி சிலப்பதிகாரப் பதிகத்துக் கண்டது.

அடைந்து உடனிருந்த தண்டமிழாசானாகிய மதுரைச் சாத்தனார், (கோவலன் கொலையுண்டது முதலாய செய்திகள் தம்மூரில் நிகழ்ந்தவற்றை நேரில் அறிந்தவராதலால்) செங்குட்டுவனை நோக்கி, "வேந்தே! யானறிவேன் அது நிகழ்ந்தவாற்றை" என்று தொடங்கி, தன் தேவியின் சிலம்பைத்திருடிய கள்வனென்று கண்ணகி கணவனைப் பாண்டியன் கொலைபுரிவித்ததும், அஃதறிந்த கண்ணகி பெருஞ்சினங்கொண்டு பாண்டியன்முன் சென்று வழக்காடி வென்றதும், பாண்டியன் தேவிமுன்பு மற்றொரு சிலம்பை வீசியெறிந்துவிட்டுக் கண்ணகி வஞ்சினங்கூறித் தன் ஒருமுலையைத் திருகிவீச, அதினின்றெழுந்த தீயால் மதுரைமூதூரைச் சுட்டெரித்ததும், சிங்காதனத்திலிருந்து கண்ணகியின் வழக்கைக்கேட்ட நெடுஞ்செழியன் தான்செய்த கொடுங்கோன்மைக்கு ஆற்றாது மனமுடைந்து தன் ஆசனத்தே வீழ்ந்திறந்ததும், இங்ஙனம் பாண்டியன் இறக்கவும் அவன் கோப்பெருந்தேவி அக்கடுந்துயர் பொறுளாய்க் கலக்கங்கொள்ளாதே 'மன்னவன் செல்வழிச் செல்க யானெனத், தன்னுயிர் கொண்டு அவனுயிர் தேடினள்போல்' உடனுயிர்விட்டதும் விளங்கக்கூறிவிட்டுப் பின், 'பாண்டியனது கொடுங்கோன்மை இத்தன்மைத்து என்பதைத் தலைமைவேந்தனாகிய உன்னிடத்துக் கூறவந்தவள்போலத் தனக்குரிய சோணாடுசெல்லாது நின்னாடு அடைவாளாயினள் அந்நங்கை' என்று, நடந்தவற்றையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் உரைத்து அரசனை வாழ்த்திமுடித்தனர்.

இங்ஙனம் பாண்டியனுக்கு நேர்ந்த தீவினைத்திறங்களையெல்லாங்கேட்ட செங்குட்டுவன், வருத்தமிக்கவனாய்ச் சாத்தனாரை நோக்கி—"புலவீர்! தான் செங்கோலினின்று வழுவிய செய்தி எம்மையொத்த அரசர்செவிகளிற்

சென்றெட்டுவதற்குமுன்பே பாண்டியன் உயிர் நீங்கிய செயல், அவனது தீவினையால் வளைக்கப்பட்ட கோலை உடனே நிமிரச்செய்து செங்கோலாக்கிவிட்டது. அரசரா யுள்ளார்க்கு, நாட்டில் மழை காலத்திற்பெய்யாதாயின் அச்சம்; உயிர்கள் தவறு செய்யுமாயின் அச்சம்; கொடுங் கோற்கஞ்சி மன்னுயிர்களைக் காத்தற்குரிய உயர்குடியிற் பிறத்தலிற் றுன்பமல்லது சுகமே யில்லை" என்று கூறி விட்டுத் தன் தேவியை நோக்கி, "நன்னுதால்! கணவ னாகிய பாண்டியனுடன் தன்னுயிரை நீத்த அவன் கோப் பெருந்தேவியும், சினத்துடன் நம் நாடுநோக்கி வந்த கண்ணகியும் ஆகிய இவ்விரு பெரும்பத்தினிகளுள்ளே யாவர் வியக்கத்தக்கவராவர்?" என்று உசாவ, அதற்கு வேண்மாள், 'தன் காதற்கணவனது துன்பத்தைக் காணாது உயிர்நீத்த பாண்டியன் பெருந்தேவி விண்ணுல கத்தே பெருந்திருவுறக்கடவள். அதுநிற்க; நம் நாட்டை நோக்கிவந்த பத்தினியை நாம் வழிபடுதல் இன்றியமை யாதது' என்று கூறினாள். அதுகேட்ட அரசன் அவள் கூறியதை விரும்பியேற்றுத் தன் அமைச்சரை நோக்கவும், அவர்கள், 'நம் நாடு நோக்கிவந்த அப்பத்தினிக்கடவுட்குப் படிவஞ்சமைத்தற்குரிய சிலையைப் பொதியமலையினின்றே னும் இமயமலையினின்றேனும் எடுத்துவருதலே தக்கதாம். ஆயின், பொதியத்தினின்று கொணர்வதைக் காவிரியி னும், இமயத்தினின்று கொணர்வதைக் கங்கையினும் நீராட்டித் தூய்மைசெய்வித்தல் மிகப் பொருத்தமுடைய தாகும்' என்று கூறினர். கூறக்கேட்ட செங்குட்டுவன் 'பொதியமலையிற் கல்லெடுத்துக் காவிரியில் நீராட்டல் பெருவீரராகிய சேரரின் குடிப்பிறந்த எங்கட்குச் சிறப் பைத்தருஞ் செய்கையன்று; ஆதலால் இமயத்திலிருந்து கல்லெடுப்பித்துக் கங்கையில் நீராட்டி வருதலே நம்

பெருமைக்கேற்றதாம். இமவான் நம் விருப்பத்துக் கிணங் காறையின்[1] இங்குநின்றும் வஞ்சிமாலை சூடிய சேனை களுடன் சென்று புறத்துறைக்கமைந்த நம் வீரச் செயல்கள் பலவற்றையும் ஆங்கு அவற்குக் காண்பிப் பேன்' என்று வீராவேசத்துடன் கூறினான்.

இங்ஙனம் செங்குட்டுவன் கூறிய வீரமொழிகளைக் கேட்ட வில்லவன் கோதை என்ற சேனாபதி அரசனை வாழ்த்திக்கொண்டு கூறுவான்:— "வேந்தர் வேந்தே! நும்மை யொத்த வேந்தரான சோழபாண்டியர் நும் மோடு பகைத்துக் கொங்கர்செங்களத்தே தம் புலிக் கொடியையும் மீனக்கொடியையும் போரிலிழந்து ஓடின ராயினும், அச்செய்தி திக்கயங்களின் செவிவரை சென்று பரவலாயிற்று. கொங்கணர் கலிங்கர் கருநடர் பங்களர் கங்கர் கட்டியர் வடவாரியர் இவருடன் தமது தமிழ்ப் படை கலந்துபொருத செருக்களத்தில் தாம் யானையை விட்டுப் பகைவரையழித்த அரியசெய்கை இன்னும் எங்கள் கண்களைவிட்டு நீங்கவில்லை. அன்றியும் எம் கோமகளாய் விளங்கிய தம்தாயைக் கங்கையிற் நீர்த்தமாட்டி வந்த அக்காலத்தே, எதிர்த்துவந்த ஆரியவரசர் ஆயிரவர்முன் தாம் ஒருவராகநின்று பொருத போர்க்கோலத்தைக் கடுங்கட்கூற்றமும் விழித்தவண்ணமே வியந்து நோக்கிய தன்றோ? நீர்சூழ்ந்த இந் நிலவுலகத்தைவென்று தமிழ் நாடாக்கவேண்டித் தாம் வடநாட்டில் யாத்திரைசெய்யக் கருதின், ஆங்கு நும்மை எதிர்ப்பவர் யாருமே இல்லை என்பது உறுதி. இமயமலைக்கு எங்கோனாகிய நீவிர் செல்லக்கருதியிருப்பது பத்தினிக்கடவுளைச் சமைத்தற் குரிய சிலையின்பொருட்டே யாதலால், ஆங்குவாழும் அரசர்க்கெல்லாம், வில் கயல் புலி இவற்றை இலச்சினை யாகக்கொண்ட நும் திருமுகத்தை முன்னே விடுத்தருளல் வேண்டும்" என்று கூறினன். அதுகேட்ட அழும்பில்வேள்

---

1. அப்பக்கத்தவர் நம் கருத்துக் கிணங்காது தடுத்துநிற்பரா யின் என்பது கருத்து.

என்னும் அமைச்சன் "இந் நாவலந்தீவில் நம்பகைவராயுள்ளாருடைய ஒற்றர்கள் இவ் வஞ்சிமாநகரைவிட்டு நீங்குபவரல்லர். அவ் வொற்றுக்களே பகையரசர்செவிகளில் நம் வடநாட்டியாத்திரைபற்றிய செய்திகளை அறிவிக்கத் தக்கன. அதனால் நம் செலவை, இந்நகரிற் பறையறைந்து தெரிவித்தலொன்றே போதியது" என்று உரைக்கச் செங்குட்டுவனும் அதற்கு உடம்பட்டனன். பின்னர்ப் பேராற்றங்கரையினின்று புறப்பட்டு அரசன் தன் பெரும் பரிவாரங்களுடன் வஞ்சிமாநகரடைந்தான். அடைந்ததும், யானைமேல் முரசேற்றப்பெற்றுச் செங்குட்டுவனது வடநாட்டியாத்திரைபற்றியும், அதனிற் பகையரசர் வந்து பணியாவிடில் அவர்க்குநேரும் கேடுகளைப்பற்றியும்,

"வாழ்க[1] எங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
ஊழிதோ றூழி யுலகங் காக்கென
விற்றலைக் கொண்ட வியன்பே ரிமயத்தோர்
கற்கொண்டு பெயருமெங் காவல னாதலின்
வடதிசை மருங்கின் மன்ன ரெல்லாம்
இடுதிறை கொடுவந் தெதிரீ ராயின்
கற்கடம் பெறிந்த கடும்போர் வார்த்தையும்
விடர்ச்சிலை பொறித்த வியன்பெரு வார்த்தையுங்
கேட்டு வாழுமின்[2] கேளீ ராயின்
தோட்டுணை[3] துறக்குந் துறவொடு வாழுமின்
தாழ்கழன் மன்னன் றன்றிரு மேனி[4]
வாழ்க சேனமுகம்"

என்று கூறி, ஊரெக்கும் பறை அறையப்பட்டது.

---

1. 'வாழ்க' என்பதுமுதற் பறையறைகின்றார் வார்த்தை.

2. 'எதிரேற்றுக் காணீராயின், கடலுட்புக்கும் மலையினேறியும் வாழுமின் என்பார், இரண்டுவார்த்தையுங் கேட்டு வாழுமின் என்றார்' என்பது அரும்பதவுரை.

3. தோட்டுணை - மனைவியர்.

4. 'திருமேனியாகிய சேனமுகம்; சேனமுகம் அரசனுக்குச் சிறந்தமையின், திருமேனி என்றார்' என்பது அரும்பதவுரை.

3. கால்கோட்காதை

செங்குட்டுவன் வடநாட்டிற்செய்த பெரும்போரும், இமயஞ் சென்று பத்தினிக்குக் கல்லெடுப்பித்ததும்.

இங்ஙனம் வஞ்சிமாநகரிற் பறையறையப்பட்ட பின்னர், சேரர்பெருமானை செங்குட்டுவன் அன்றுமாலையில், ஆசான் பெருங்கணி அமைச்சர் தானைத்தலைவர்கள் ஒருங்குகூடித் தன்னை வாழ்த்தியவராய் யாத்திரையில் நடத்தற்குரிய ஆணைகளைக் கேட்டுநிற்க, தான் சிங்காதனத்தே வீற்றிருந்து சேனாதிபதிகளை நோக்கி அடியில் வருமாறு கூறுவானாயினான்: "ஆரியமன்னர் பலரும் தம் நாட்டில் நிகழ்ந்த சுயம்வரமொன்றன்பொருட்டுக் குழுமியிருந்த இடத்தே—'தென்றமிழ் நாடாளும் வேந்தர் செருவேட்டுப் புகன்றெழுந்து - மின்றவழு மிமயநெற்றியில் விளங்குவிற்புலி கயல்பொறித்தநாள் - எம்போலும் முடிமன்னர் ஈங்கில்லைப்போலும்'—என்று நகைத்திகழ்ந்தனர் என்று, தீர்த்தயாத்திரை செய்துகொண்டு இங்கு வந்த இமயத்தாபதரால் அறிந்தேன்.[1] அவ் விழிமொழி நம்பாலே தங்குமாயின், அஃது எனக்குமட்டுமன்றி என் போன்ற சோழபாண்டியராகிய தமிழ் வேந்தர்க்கும் பழி விளைக்கக் கூடியதன்றோ? ஆதலின், அங்ஙனம் இகழ்ந்த வடதிசைமன்னரது முடித்தலையில் பத்தினிக் கடவுளைச் சமைத்தற்குரிய சிலையை ஏற்றிக்கொண்டு வருவேன். அங்ஙனஞ் செய்யாது என் கைவாள் வறிதே வருமாயின், என்னோடு முரணிய பகையரசரை நடுங்கச் செய் தடக்காமல், வளந்தங்கிய என்னாட்டுக்குடிகளை வருத்துங் கொடுங்கோலனாகக் கடவேன்' — என்று அப் பேரத்தாணியிற் சினத்துடன் வஞ்சினங்கூறினன்.

---

1. இச் செய்தி, 29 - வது வாழ்த்துக்காதையின் உரைப் பாட்டுமடையிற் கண்டது.

இங்ஙனம் அரசன் கூறியதைக் கேட்ட ஆசான் (புரோகிதன்) 'இமயவரம்ப! வடவரசர், (சோழ பாண்டியரையன்றி) நின்னை இகழ்ந்து கூறினவரல்லர்; நீ இங்ஙனம் வஞ்சினங்கூறுதற்கு நின்னோடு எதிர்க்கும் மன்னரும் உளரோ? ஆதலால் கோபந்தணிக' என்று அவன் சீற்றத்தை ஆற்றுவாராயினன். உடனே, சோதிடம் வல்லானாகிய மௌத்திகன்[1] எழுந்து நின்று 'அரசே! நின் வெற்றி வாழ்வதாக; இவ்வுலகிலுள்ள பகையரசரெல்லாம் நின் அடித்தாமரைகளைப் பணியத்தக்க நன் முகூர்த்தம் இதுவே; நீ கருதிய வடதிசை யாத்திரைக்கு இப்போதே எழுவாயாக' என்றான். அந் நிமித்திகன் வார்த்தையைக் கேட்ட செங்குட்டுவன் உடம்பட்டு, உடனே தன் வாளையுங் குடையையும் அந் நன்முகூர்த்தத்தில் வடதிசைப் பெயர்த்து நாட்கொள்ளும்படி ஆணையிட்டனன்.) அவ்வாணை பிறந்ததும், போர்வீரரது ஆரவாரத்தோடு முரசங்கள் பூமி அதிரும்படி ஒலித்தன. பகைவர்க்கு வேதனை விளைவிக்குஞ் சேனைகள், மணி விளக்குகளுடனும் துவசங்களுடனும் முன்செல்லவும், ஐம்பெருங்குழுவும் எண்பேராயமும்[2] அரசாங்கத்தை நடத்தும் கருமவினைஞரும் கணக்கியல்வினைஞரும் தருமவினைஞரும் தந்திரவினைஞரும் தம் அரசனை 'செங்குட்டுவன் வாழ்க' என்று கூறவும், பட்டவாத்தனமாகிய களிற்றின் பிடர்மேல் ஏற்றப்பட்ட அரசவாளும் வெண்கொற்றக் குடையும் வஞ்சிப்புறத்துள்ள கோட்டையிற்

---

1. மௌஹூர்த்திகன் என்ற வடசொல்லின் திரிபு.

2. ஐம்பெருங்குழு - அமைச்சர், புரோகிதர், சேனைபதியர், தூதுவர், சாரணரென்போர். எண்பேராயத்தை, கரணத் தியலவர் கரும விதிகள், கனகச் சுற்றம் 'கடைகாப் பாளர், நகர மாந்தர் நளிபடைத் தலைவர், யானை வீர ரிவுளி மறவர், இனைய ரெண்பே ராய மென்ப' என்பதனலறிக (திவா).

புகும்படி செய்து, செங்குட்டுவன் தன் அத்தாணி மண்டபத்தை அடைந்தான். அன்றிரவில், போர் விருப்பத்தாற் களிப்புற்றுத் தன்னுடன் வருவதற்கிருக்கும் தானைகளுக்கும் தானைத்தலைவர்க்கும் பெருஞ்சோறளித்து உபசரித்து உற்சாகப்படுத்தி, மற்றொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கொள்ள நிற்கும் தன் கொள்கைக்கேற்ப வஞ்சிமாலையை மணிமுடியிலணிந்து, மறுநாட்காலையில் யாத்திரைக்குச் சித்தமாயிருந்தனன் செங்குட்டுவன். அன்றிரவு இன்னனம் கழிந்தது.

பொழுதுபுலர்ந்ததும், அரண்மனையிலே அரசரிடுதற்குரிய திறைகளைக் கொணரஅழைக்கும் காலைமுரசம் முழங்கியது. அதுவே யாத்திராகாலமாதலால், காலைக் கடன்களையெல்லாம் முடித்துச் சித்தனாயிருந்த சேரன் - செங்குட்டுவன், தான் வழிபடும் சந்திரசடாதரனை சிவபிரானது திருவடிநிலைகளை வலங்கொண்டு வணங்கி, யாவரையும் வணங்காததும் வஞ்சிமாலைசூடியதுமான மணிமுடியை தன் சென்னியில் தரித்துக்கொண்டு, அந்தணர்கள் வளர்க்கின்ற அக்கினிகோத்திரங்களையும் தொழுது பின், தன் பட்டவர்த்தனக் களிற்றின்மேல் உரிய நன்முகூர்த்தத்திலே ஆரோகித்தனன். அப்போது, 'குடவர் கோமானாகிய செங்குட்டுவன் கொற்றங் கொள்வானாக' என்று வாழ்த்தினவராய், ஆடகமாடமென்னுங் கோயிலில் அறிதுயிலமர்ந்தருளுந் திருமாலின் பிரசாதத்துடன் வந்து சிலர் அரசன்முன் நிற்க, தான் சிவபிரான் பாதுகைகளைச் சென்னியிற் றாங்கியிருந்தமையால், அத் திருமால்பிரசாதத்தை வாங்கித் தன் மணிப்புயத் தேந்தியவனாய் அங்கிருந்தும் பெருஞ்சிறப்புடன் பிரயாணிப்பானாயினன். அவன் செல்லும்போது, நாடக மடந்தையர்கள் ஆடரங்குகடோறும் நெருங்கிக் கூடி

நின்று இருகையும் கூப்பிக்கொண்டு, 'வெற்றி வேந்தே! போர்க்களிற்றின்மேல் வெண்கொற்றக்குடைநீழலில் கண் களிகொள்ளத் தோன்றும் நின்காட்சி எங்கட்கு என்றும் இன்பம் பயந்து விளங்குவதாக' என்று துதித்தனர். சூதரும் மாகதரும் வைதாளிகரும் செங்குட்டுவனது வெற்றிப்புகழ் தோன்றும்படி வாழ்த்திக்கொண்டு உடன் சென்றனர். யானைவீரரும் குதிரைவீரரும் வாட்படை தாங்கிய மறவர்களும் தங்கள்வேந்தனது வாள் வலியை ஏத்தி ஆர்ப்பரித்தனர். இங்ஙனமாக, அசுரர்மேற் போர்குறித்து அமராவதியினின்று நீங்கும் இந்திரன் போல, உலக மன்னவனாகிய செங்குட்டுவனும் வஞ்சிமாநகரினின்றும் புறப்பட்டு, தூசிப்படையானது கடற்கரையைத் தொடும்படி பரவிய தன் சேனைகளால் மலைகளின் முதுகு நெளியவும், நாட்டில் நிலைத்த வழியுண்டாகவுஞ் சென்று, இறுதியில் நீலகிரி என்ற மலையின் நெடும்புறத்தில் அமைக்கப்பட்ட பாடியைப் பெரும்பரிவாரங்களுடன் அடைந்து, தன் பட்டவர்த்தனக் களிற்றினின்றும் இழிந்து, வீரரெல்லாம் ஆர்ப்பரித்தேத்தக் காவல்மிக்க தன்னிருக்கையிற் புகுந்து அமளிமிசைத்தங்கி இளைப்பாறலானான்.

இங்ஙனம், அரசன் இளைப்பாறிய சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அந்தரசாரிகளாகிய முனிவரர் சிலர், ஆங்கு வந்த வேந்தர்பெருமானைக் காண்போமென்று கீழேயிறங்கி அரசிருக்கையை நோக்கி ஒளிமிக்க மேனியுடன் வரவும், அவரைக்கண்டதும் உண்டான சேனைகளின் ஆரவாரத்தாற் செங்குட்டுவன் முனிவர்வருகையை அறிந்து, அமளியின்றெழுந்து வந்து அவரடி வணங்கி நின்றனன். நின்ற அரசனை நோக்கி அம்முனிவர்கள் 'சிவபிரான் திருவருளால் வஞ்சிமாநகரில் தோன்றிய

அரசே! யாங்கள் பொதியமலைக்குச் செல்கின்றோம், இமயகிரிவரை செல்வது நின் கருத்தாதலால், ஆங்கு வாழும் அருமறையந்தணர்களைத் துன்பமின்றிக் காப்பது. நின் கடமையாகும்'' என்று கூறிச் செங்குட்டுவனை வாழ்த்திச் சென்றனர். சென்றபின்னர், கொங்கணநாட்டுக் கூத்தர்களும், கொடுங்கருநாடர்களும் தத்தங் குலத்திற் கேற்ற கோலமுடையவராய்க் குஞ்சியில் தழைத்த மாலையணிந்து அழகுவாய்ந்த தம்மகளிருடன் வசந்தகாலத்துக்குரிய வரிப்பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டும், குடகுநாட்டவர் தம் மகளிருடன் கார்காலத்தைப்பற்றிய குரவைப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டும், தங்கள் சுற்றத்தோடு அலங்காரமாக ஓவர்கள்[1] அரசனை வாழ்த்திக்கொண்டும் சேரனவை முன்னே தோன்றினர். இவர்களது ஆடல் பாடல்களையெல்லாங் கண்டு உவந்து, தன் தலைமையாடலாசிரியன் தெரிவித்த முறைப்படியே அன்னோர்க்கெல்லாம் அவர்கள் எதிர்பாராத சிறந்த அணிகலன்களைச் சம்மானித்துச் சேரர்பெருமான் வீற்றிருந்தான். அந்நிலையில் வாயில்காவலன் செங்குட்டுவன் திருமுன் வந்து நின்று, ''அரசே! நாடகமகளிர் நூற்றிருவரும், குயிலுவர் (வாத்தியக்காரர்) இருநூற்றெண்மரும், தொண்ணூற்றறுவகைப் பாசண்டத்துறைகளினும் வல்லவரும் நகைவிளைத்து மகிழச்செய்பவருமான வேழம்பர் நூற்றுவரும், நூறு கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்களும், ஐந்நூறு களிறுகளும், பதினாயிரம் குதிரைகளும், இன்ன இன்ன சரக்கென்று எழுதப்பட்டு யாத்திரைக்கு வேண்டிய வடநாட்டுப் பண்டங்கள் ஏற்றப்பட்ட சகடங்கள் இருபதினாயிரமும், தலைப்பாகை யணிந்தவர்களும் சஞ்சயன் என்பவனைத் தலைமையாகக் கொண்டவர்களு

1. ஏத்தாளர் என்பர் அரும்பதவுரையாசிரியர்.

மான சட்டையிட்ட பிரதானர் ஆயிரவரும், நின் வாயிற்கண்ணே வந்து காத்திருக்கின்றனர்; அறிந் தருள்க" என்றான். எனலும், "அவர்களுள்ளே, சஞ்சய னுடன் நாடகமகளிரும் கஞ்சுகமுதல்வரும் (பிரதான ரும்), குயிலுவரும் இங்கு வரக்கடவர்" என்று அரசன் ஆணையிட, அன்னோருடன் அத்தூதர் தலைவன் அரசவைபுகுந்து செங்குட்டுவனை வணங்கி வாழ்த்திய வனாய் உடன்வந்தவரையெல்லாம் அரசனுக்கு முறைப்படி காட்டிய பின்னர், "தேவரீர் வடநாடுசெல்வது பத்தினிக் கடவுளைச் சமைத்தற்குரிய சிலையொன்றன் பொருட்டே யாயின், 'இமய மலையிற் கல்லெடுப்பித்துக் கங்கை யாற்றில் அதனை நீர்ப்படை செய்துதர யாங்களே வல்லோம்' என்று, தேவரீருடன் வேற்றுமையின்றிக் கலந்த நட்பரசராகிய நூற்றுவர் கன்னரும் தெரிவித்திருக் கின்றனர்" என்றறிவித்து வாழ்த்தி நின்றனன். அது கேட்ட செங்குட்டுவன் "நன்று, வடநாட்டரசனான பால குமரன் மக்களாகிய கனகன் விசயனென்ற இருவரும் தம் நாக்களைக் காவாதவராய், விருந்தொன்றிலே வடவரசர் பலருடன்கூடித் தமிழ்வேந்தரான எம்முடைய ஆற்ற லறியாது இகழ்ந்துரையாடினராம்; அதனால் பத்தி னிக்குக் கல்லெடுப்பித்தலோடு அவரிடம் நம்மாற்றலைக் காண்பித்தற்காகவும் இச்சேனை கூற்றத்தைத் தன்னுடன் கொண்டு செல்லா நின்றது; இச்செய்தியை நம் நட்பின ராகிய அக்கன்னர்க்குத் தெரிவித்து, ஆங்குக் கங்கைப் பேரியாற்றை நம் சேனைகள் கடத்தற்குவேண்டிய மரக் கலங்களை அவருதவியால் சித்தஞ் செய்வதற்கு நீவிர் முன்புசெல்லக் கடவீர்" என்று கற்பனைசெய்ய, சஞ்சயனும் (அவ்வாணையைச் சிரமேற்கொண்டு தன்றுணைவருடன் முற்பட்டுப்) போயினன். அவன்போனதும், நாவன்மை

படைத்த தூதுவரான கஞ்சுக முதல்வர் ஆயிரவரும் பாண்டியர் முதலிய அரசரிட்ட சந்தனம் முத்து முதலிய திறைகளைக்கொண்டுவந்து நின்றனர். அவர்க்குச் சேரன் தன் இலச்சினையிட்ட திருமுகங்களைக்[1] கண்ணெழுத்தாளரைக்கொண்டு எழுதுவித்து அத்தூதர்கள் கையிற் கொடுத்து அரசரிடம் அவற்றை முறைப்படி சேர்ப்பிக்குமாறு ஆணையிட்டு அவர்களையும் அனுப்பினன். அவர்களெல்லாம் போயின பின்னர், சேரர்பெருமான், மற்றைய மன்னர் தன் வெற்றிச்சிறப்பை ஏத்தும்படி பெரும்பரிவாரங்களுடன் நீலகிரிப்பாடியினின்றும் நீங்கி வடநாடு நோக்கிப் பிரயாணஞ் செய்யலானான்.

இங்ஙனம், தன் பெருஞ்சேனைகளுடன் சென்ற செங்குட்டுவன் முடிவில் கங்கைப்பேரியாற்றை நெருங்கினான். ஆங்கு, முன்னரே சென்றிருந்த சஞ்சயனால் நூற்றுவர்கன்னர் உதவிகொண்டு கங்கையைச் சேனைகள் கடத்தற்கு வேண்டிய மரக்கலங்கள் சித்தஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன. அப் பேரியாற்றை அடைந்த சேரர்பெருந்தகை தன் முழுப் பரிவாரங்களுடனும் கடந்து அவ்வாற்றின் வடகரையை அடைந்தான். அப்போது தம் நட்பாளனாகிய செங்குட்டுவனை அந் நாடாளும் நூற்றுவர்கன்னர் எதிர்கொண்டு உபசரித்தனர். அவருபசாரத்தைப் பெற்றுச் செங்குட்டுவன் அங்குநின்றும் புறப்பட்டுத் தன் பகைவரது நாடாகிய நீர்வளமிக்க உத்தரதேசத்தை அடைந்து பாசறையில் தங்கலாயினன். இங்ஙனம் சேரவரசன் பெரும்படையுடன் தம் தேசத்தில் பாடியிறங்கிய செய்தி தெரிந்ததும், அந்நாட்டரசர்களான உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்தரன், சிவேதன் என்ற எல்லா வடவேந்தரையுந் துணைக்

1. கண்ணெழுத்தாளர் - திருமுகமெழுதுவார்.

கொண்டு கனகவிசயரென்ற ஆரியவரசர், தமிழராற்றலைக் காண்போமென்றுசெறுக்கிப்பெருத்தசேனையுடன்போர்க் கோலங்கொண்டு எதிர்த்தனர்.) இங்ஙனம் வடவரசர் திரண்டுவருதலும், இரையைத்தேடி வேட்டைக்குச்சென்ற சிங்கமொன்று யானைப்பெருங்கூட்டத்தைக்கண்டு உள்ளம் பூரித்துப் பாய்ந்தவாறுபோல, தன்னை எதிர்த்துவந்த வடவேந்தரது சேனைகண்டு களித்து, அவற்றின்மேல் விழுந்து செங்குட்டுவன் பொருவானாயினன். வடவரும் தமிழரும் பொருதுநின்ற அப்பெரும்போரில், துகிற்கொடிகளின் பந்தர்களாற் சூரியகிரணங்கள் மறைப்புண்டன. கொடும்பறைகளும் சங்கங்களும் நீண்ட கொம்புகளும் பேரிகைகளும் கஞ்சதாளங்களும் மயிர்க்கண் முரசங்களும் திக்குகளினின்று எதிரொலி யுண்டாம்படி ஒலித்தன. வில் வேல் கேடயம் இவற்றைக்கொண்ட மறவர்களும், தேர்வீரர், யானைவீரர், குதிரைவீரர்களும் கலந்தெதிர்த்த அப்போர்க்களத்தில் பூமி தெரியாமலெழுந்த புழுதியானது யானைக்கழுத்திற் கட்டிய மணிகளின் நாக்களிலும் கொடிகளிற்கட்டிய சங்குகளின் நாக்களிலும் புகுந்து அவற்றை ஒலிக்காவண்ணஞ் செய்துவிட்டன. தூசிப்படைகள் தம்மிற் கலந்து புரிந்த அப்போரிலே தோளுந்தலையுந் துணிபட்டு வேறாகிய வீரரது உடற்கும்பலிற் றுள்ளியெழுந்த குறையுடலாகிய கவந்தங்கள், பேயினது தாளத்துக்கொப்பக் கூத்தாடின. அப்பிணங்குவியலினின்று வழிந்தோடும் ஊன்கலந்த குருதியிலே, கூட்டங்கொண்ட பேய்மகளிரது நாக்களெல்லாம் ஆடலாயின. இங்ஙனம் ஆரியவரசரது சேனைவீரரை அக்களத்தே கொன்றுகுவித்து அவரது தேர் யானை குதிரைகளில் ஆட்களில்லையாகச் செய்து நூழிலாட்டிய [1] சேரன் - செங்குட்டுவன், எருமையூர்தியுடைய

---

1. நூழிலாட்டு - பகைவரைப் போரிற் கொன்றுகுவிக்கை.

கூற்றுவன் உயிர்த் தொகுதியை ஒரேபொழுதினுள் உண்ணவல்லவன் என்பதனைப் பகைவர்க்கு அறிவித்துத் தும்பைசூடி விளங்கினான். இவனது சினவலையின் கண்ணே, தம் நாவைக்காவாது தமிழரசரையிகழ்ந்த கனகவிசயர் தம் தேர்வீரர்கள் ஐம்பத்திருவருடன் அகப்பட்டுக்கொண்டனர். மற்றப் பகைவர்களோ தத்தம் ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டுச் சடை, காஷாயவுடை, சாம்பல் இவற்றைத் தரித்த சந்நியாசிகளாகவும் பீலி கைக்கொண்ட சைன முனிவராகவும், பாடகராகவும், பற்பல வாத்தியக்காரராகவும், ஆடுவோராகவும் தாந்தாம் வல்லதுறைக்கேற்ற வேடம்பூண்டு வேண்டுமிடங்களிலே பதுங்கி யொளித்தனர். இவ்வாறு வடவரசர்கள் நடுநடுங்கும்படி, களிறுகளை எருதாகவும், வாளை பிடிக்குங் கோலாகவும், பகைவீரர்களை சூட்டடிக் கதிர்களாகவுங்கொண்டு, வாளையுடைய தான் உழவனாகநின்று அப்போரிலே அதரிதிரித்துக்கலக்கினான்[1] செங்குட்டுவன். இவ்வரசனது மறக்களத்தைப் புகழ்ந்து, பேய்களெல்லாம் நெடியகைகளைக் கரியதலைமிசை உயர்த்தி அசைத்தனவாய், திருமால் பாற்கடல் கடைந்தபோது நிகழ்த்திய தேவாசுரயுத்தத்தையும், அவன் இலங்கையில் நடத்திய போரையும், தேரூர்ந்து நிகழ்த்திய அவனது பாரதச் செருவையும் இதனோடு ஒருசேரவைத்துப் பாடி வாழ்த்திக் குரவைக் கூத்தாடியதுடன்—இப்போர்க்களத்தே பகைவரது தலைமுடிகளையே அடுப்பாகவும், பிடர்த்தலைகளையே தாழியாகவும், வலயமணிந்த தோள்களையே துடுப்பாகவும் கொண்டு துழாவிச்சமைத்த ஊன்சோற்றைப் பேய்மடையன் அவ்வப்பேயின் தகுதியறிந்து பறிமாற வயிறார உண்டு களித்துத் தருமயுத்

1. நெற்களத்திற் கடாவிட்டுழக்குதல்.

தத்தால் தமக்கு இத்தகைய பெருவிருந்து செய்த செங்குட்டுவனை 'ஊழியளவும் வாழ்க' என்று வாயார வாழ்த்துவனவும் ஆயின.

இங்ஙனமாக, ஆரியப்படையை வென்று தானினைத்த காரியங்களிலொன்றை முடித்துக்கொண்ட செங்குட்டுவன் தன் தானைத்தலைவனாகிய வில்லவன்கோதையை நோக்கி, 'வடதிசையுள் வேதநெறியை வளர்ப்பவரும் நித்தியாக்கினி பேணுதலையே பெருவாழ்வாக உடையவருமாகிய அந்தணப் பெரியோரைச் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் போற்றிக் காக்கக்கடவீர்' என்று கூறி வெற்றி பெற்ற வேற்படையுடன் அவனை யேவி, பத்தினிக் கடவுளைப் பொறித்தற்குரிய சிலையை இமயமலையினின்று கொணரச் செய்து, தனக்குச் சிறந்த அவ்வினையையும் முடித்துக் கொண்டனன்.

---

4. நீர்ப்படைக்காதை

[செங்குட்டுவன் பத்தினிப்படிவத்தைக் கங்கை நீராட்டியதும், தன்னூர் திரும்பியதும்].

மேற் கூறியவாறு, கூற்றுவனுக்குத் தொழில் பெருகும்படி உயிர்த்தொகைகள் கொல்லப்படுதற்குக் காரணமாயிருந்த தேவாசுரயுத்தம் பதினெட்டாண்டிலும், இராமராவண யுத்தம் பதினெட்டு மாதத்தும், பாரத யுத்தம் பதினெட்டு நாளிலும், செங்குட்டுவனும் கனகவிசயரும் புரிந்த போர் பதினெட்டு நாழிகையிலும் முடிந்தன வென்று உலகோர் இப்போரையும் கூட்டி யெண்ணிக் கொள்ளும்படி, தமிழரது ஆற்றலையறியாது. தன்னுடன் மலைந்த ஆரியப்படைகளைப் போரில் ஒருபகற்குள்ளே அழித்து விளங்கிய சேரன் - செங்குட்டுவன், சினமிக்க

தன் சேனைகளால் பத்தினிக் கடவுட்குரிய சிலையை இமயத்தினின்று மெடுப்பித்தபின்னர், போர்க்கோலங் கொண்டெழுந்த கனகவிசயரது கதிர்முடிமேல் அச் சிலையை யேற்றிக்கொண்டு, அதனை நீராட்டித் தூய்மை செய்தற்பொருட்டுக் கங்கைப் பேரியாற்றின் வடகரை வந்து சேர்ந்தான். அவன் அங்குவந்ததும், அப் பத்தினிச் சிலை அரசனாணையின்படி ஆகமம்வல்லோரால் கங்காநதியில் முறைப்படி நீராட்டப்பட்டது. அது முடிந்த பின்னர்ச் சேனையுடனும் பரிவாரங்களுடனும் சேரர்பெருமான், நாவாய்கள் மூலம் அப் பேரியாற்றைக் கடந்து அதன் தென்கரையிற் பிரவேசித்தனன். அம் மகாநதியின் தென் கரை வெளிப்பரப்பிலே, ஆரியமன்னரும் நட்பாளரு மாகிய கன்னரால், செயசீலனுகவருஞ் சேரர்பெருந்தகை படைகளுடன் வந்து தங்குதற்கென்று—அரசர்க்குரிய கோயிலும் அழகிய மண்டபங்களும் அத்தாணியும் பூம்பந்தரும் உரிமைப்பள்ளியும் பூஞ்சோலையும் தாமரைப் பொய்கையும் ஆடரங்குகளும் மற்றும் பெருவேந்தர்க்கு வேண்டியனவெல்லாம் மிகவும் அழகுபெற அமைக்கப் பட்டிருந்தன. செங்குட்டுவன் தென்கரை புக்கதும் அவ் வழகியபாடியில் தன் பரிவாரங்களோடுஞ் சென்று தங்கினன்.)

இங்ஙனம் பாடியிற்றங்கியபின் சேரர்பெருமான், எதிர்த்த மாற்றரசரது மனவூக்கங் கெடும்படி போரில் தம் அரிய வீரச்செயல்களைக் காட்டி வீரசுவர்க்கமடைந்த வர்களும், அப்போரிலே அடர்ந்துழக்கித் தலையுந்தோளும் விலைபெற அறுபட்டுக் கிடந்தவர்களும், வாளாற்செய்யும் வினைகளெல்லாஞ் செய்து பகைவரை அழித்துமுடிந்த வர்களும், உறவினரோடு தம்மகளிரும் உடன்மடியும்படி வீழ்ந்தவர்களுமாகிய இறந்துபட்ட வீரர்களுடைய மைந்த

ரையும், தூசிப்படையில் நின்று மாற்றரையழித்து வாகை மாலை சூடியவர்களும், பகைவரின் தேர்வீரரைக் கொன்று அவர்களுடைய குருதியோடு பொலிந்து நின்றவர்களும், பகைவரது கருந்தலைகளைக் கூற்றுவனுங் கண்டிரங்கும்படி ஒருசேர அறுத்து வெற்றிபெற்றவர்களும், கவசஞ்சிதைய மார்பில் விழுப்புண்பட்டு மாற்றாரைப் புறங்கண்டு மீண்டவர்களும் ஆகிய (இறவாத) எல்லா வீரர்களையும் 'தன்னிடத்து வருக' என்றழைத்து, அவர்களடைந்த வெற்றிக்கு அறிகுறியாக அவர்கட்கெல்லாம் பொன்னாலாகிய வாகைப்பூக்களை, தான் பிறந்தநாளிற் செய்யும் பெருங்கொடையினும் மிகுதியாக நெடும்போதிருந்து கொடுத்து வெகுமானித்தான். இங்ஙனம் பனம்பூவைத் தும்பை மாலையுடன் சூடிப் புலவர்பாடுதற்குரிய புறத்துறைகளெல்லாம் முடித்துச் செயசீலனாகச் சேரன் - செங்குட்டுவன் தன்னரசிருக்கையில் வீற்றிருக்கும்போது, மாடலன் என்னும் மறையவன் ஆங்கு எதிர்பாராதே வந்து நின்று அரசனை ஆசிகூறி வாழ்த்திவிட்டு, 'எங்கோவே! மாதவி யென்னும் நாடகக் கணிகையின் கடற்கரைப் பாடலானது, கனகவிசயரது முடித்தலைகளை இங்ஙனம் நெரித்துவிட்டது; இது வியக்கத்தக்கதாம்' என்று ஒரு விநோதவார்த்தையைக் கூறினன். இதனைக் கேட்ட செங்குட்டுவன் அவன் கருத்தை அறியாதவனாய், 'நான்மறையாளனே! பகைப்புலத்தரசர் பலரும் அறிந்திராத நகைச்சொலொன்றை இங்குவந்து என்முன் கூறினை; நீ சொன்ன உரைப்பொருள் யாது? விளங்கச் சொல்லுக' என்றான். எனலும், அம்மறையவன் சொல்லலுற்றான் :—

"குடவர்கோவே! காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்நிகழ்ந்த கடல்விளையாட்டிற்குத் தன் காதலனாகிய கோவல

ளுடன் சென்றிருந்த மாதவியென்னும் நாடகக் கணிகை கருத்து வேறுபடப் பாடிய கானல்வரிப் பாட்டுடன் ஊழ்வினையும் உடன்சேர்ந் துருத்தமையால் கோவலன் அக்கணிகையை வெறுத்துப்பிரிந்து, தன் மனைவி கண்ணகியை உடனழைத்துக்கொண்டு மதுரை மாநகரம் புக்கான்; புக்கவன், அந்நகரத்தரசனை பாண்டியன் உயிர்நீத்து விண்ணுலகடையும்படி கொலை யுண்டனனன்றோ? அங்ஙனங் கொலையுண்ட கோவலனின் கற்புடை மனைவியானவள் உன் நாட்டை அடைந்தமையா லன்றோ, அப் பத்தினி இப்போது வடதிசையரசருடைய மணிமுடியிலேறி விளங்குவாளாயினள்" என்று, முன் நிகழ்ந்த கோவலன் சரிதத்தைச் சுருங்கக்கூறிப் பின்னும் செங்குட்டுவனை நோக்கி, "வேந்தர் வேந்தே! யான் ஈண்டு வருவதற்கு அமைந்த காரணத்தையும் கேட்பாயாக: அகத்திய முனிவருடைய பொதியமலையை வலஞ் செய்து கொண்டு கன்னியாகுமரித் துறையிற் தீர்த்தமாடி மீண்டு வருகின்ற யான், என் ஊழ்வினைப்பயன் போலும், பாண்டியனது சிறப்பமைந்த மதுரைமாநகரம் சென்றேன். அங்கே நான் தங்கியிருந்தபோது, பாண்டியன் தன் கணவனை அநியாயமாகக் கொல்வித்த கொடுங்கோன்மை யைத் தன் சிலம்பைக்கொண்டு அவ்வரசனுக்கு விளக்கி வழக்கில் வென்றாள் கண்ணகி என்ற செய்தி ஊர்முழுதும் பரவியது. இக் கொலைச்செய்தி கேட்ட ஆய்ச்சியர் தலைவி யாகிய மாதரி, இடைத் தெருவிலுள்ள தாதெருமன்றத்தி னின்றும் எழுந்து சென்று, 'இடைக்குல மக்காள்! அந்தோ, அடைக்கலப்பொருளை இழந்து கெட்டேன்; கோவலன் குற்றமுடையவனல்லன்; அரசனே தவறினான்; செங்கோ லும் வெண்குடையும் இங்ஙனம் பிழைபடவும் நேர்ந் தனவோ!' என்றலறி இரவின்நடுச்சாமத்தே எரியிற்புகுந்து

மாய்ந்தனள். கோவலன் கண்ணகி இருவரையும் தம்முடனழைத்துக்கொண்டு மதுரைவந்த கவுந்தியடிகள், கோவலனை அரசன் கொலைசெய்தது கேட்டதும் உண்டாகிய பெருஞ்சீற்றமானது அவ்வரசனது மரணத்தால் தணிந்ததாயினும், 'என் தொடர்பால் இவர்கட்கு இக்கொடுவினை வந்ததுபோலும்!' என்றிரங்கி, உண்ணா நோன்புகொண்டு உயிரை விட்டனள்) அன்றியும், கண்ணகியின் சீற்றத்தால் மதுரைமாநகரம் எரிக்கப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் மதுரையில் நேரிலுணர்ந்த யான், பின்பு என் ஊராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்று, என்னண்பனான[1] கோவலன் கொலையுண்டது முதலியவற்றால் யானடைந்த துயரங்களை ஆங்குள்ள பெரியோர்கட்கு உரைக்கலானேன். அவ்வாறு உரைத்த செய்தி சிறிதுசிறிதாக ஊரெங்கும் பரவி முடிவில் கோவலன் தந்தை மாசாத்துவானுக்கு எட்ட அவ்வணிகர் தலைவன், தன் மைந்தனுக்கும் மருகிக்கும் பாண்டியனுக்கும் நேர்ந்த கொடுந்துன்பங்களைச் சகியாதவனாய், இல்லறத்தை வெறுத்துத் தான்படைத்த பெரும் பொருளனைத்தையும் உத்தமதானங்களிற் செலவிட்டு, பௌத்த சங்கத்தார் இருக்கையாகிய இந்திரவிகாரத்தைச் சார்ந்து, அங்கே பிறப்பறத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் முனிவர் முந்நூற்றுவரைச் சரணமடைந்து துறவியாயினன். அம் மாசாத்துவான் மனைவியாகிய கோவலன்தாயோ, தன் செல்வப் புதல்வனுக்கு நேர்ந்த விபத்தைப் பொறாதவளாய் அளவிறந்த துயரால் நொந்து உயிர்விட்டனள். இனிக் கண்ணகியின் தாதையான மாநாய்கன், தவமுனிவராகிய ஆசீவகரையடைந்து தன்

1. கோவலனுக்கு இவன் நண்பனென்பதும், மதுரையில் அவனுடன் இவ்வந்தணன் அளவளாவியதும் இந்நூல் 37-ம் பக்கத்துக் காண்க.

பெரும் பொருள்களாற் புண்ணியதானங்களைப் புரிந்து துறவு பூண்டனன். அவன் மனைவியாகிய கண்ணகியின் தாய் சிலநாள்களுள்ளே உயிர்நீத்தனள். இச்செய்தியெல்லாங் கேட்ட கோவலன் கணிகையாகிய மாதவி பெரிதுந் துக்கித்து, துன்பம் விளைக்கும் பரத்தையர் கோலத்திலே தன்மகள் மணிமேகலையைப் புகவிடாதபடி தன் தாயான சித்திராபதிக்குக் கூறிவிட்டு, மாலையுடன் தன் கூந்தலையுங் களைந்து, பிக்குணியாகிப் பௌத்த விகாரமடைந்து தருமோபதேசம் பெற்றனள். இங்ஙனமாக, யான் மதுரையிலிருந்து கொணர்ந்த கொடுஞ்செய்தி கேட்டவர்களுள் இறந்தவர் சிலரும் உண்மையால் அப் பாவவிமோசனத்தின் பொருட்டுக் கங்கையாடவெண்ணி இங்குவரலாயினேன்; இதுவே என் வருகையின் காரணம்; வேந்தே! நீ வாழ்க" என்று அம்மாடல மறையோன் முன்னிகழ்ந்தவையெல்லாம் விளங்கச் செங்குட்டுவனுக்குக் கூறிமுடித்தனன்.

இவையாவுங் கேட்டிருந்த அவ்வஞ்சிவேந்தன் 'நான் மறையாளா! பாண்டியன் தான்புரிந்த கொடுங்கோன்மையை நினைந்து உயிர்நீத்த பின்னர் அப் பாண்டிநாட்டில் நிகழ்ந்த விசேடம் என்னை?' என்று உசாவினான். மாடலனும் அரசனை நோக்கி, 'சோழர்குடிக்குரிய தாயத்தாரொன்பதின்மர் தம்மிலொன்றுகூடி நின் மைத்துனச் சோழனாகிய கிள்ளியோடு பகைத்து, அவனது இளவரசியலை யேற்று ஏவல்கேளாது சோணாட்டைப் பெரிதும் அலைத்து வந்த காலையில், அவ் வொன்பதின்மருடனும் பொருது ஒருபகலில் அவர்களை யழித்து மைத்துனனது ஆஞ்ஞாசக்கரத்தை ஒருவழிப்படுத்தி நிறுவியவனும், பழையன் என்பானது காவன்மரமாகிய வேம்பினை அடியோடு வெட்டியழித்த வாள்வலமுடையவனுமாகிய போர்வைக்

கண்ணிப் பொறையனே! கேட்டருள்க; கொற்கை நகரத்தே இளவரசாய் விளங்கிய வெற்றிவேற்செழியன் என்பவன் (தன்னாட்டுக்கு நேர்ந்த தீங்கினையறிந்து பெருஞ் சினங் கொண்டு) ஒருமுலை குறைத்த திருமாபத்தினியாகிய கண்ணகிக்குப் பொற்கொல்லர் ஆயிரவரை ஒருபகலிற் பலியிடுவித்து, பின் தன்னரசனை இழந்துவருந்தும் புகழ்பெற்ற மதுரைமூதூரில் தென்னாட்டாட்சிக்குரியதாய்த் தொன்று தொட்டுவருஞ் சிங்காதனத்தே—தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த ஒற்றையாழியந்தேர்மேற் காலைச் செங்கதிர்க் கடவுள் ஏறி விளங்கியவாறுபோல—சந்திரவமிசத்தோனாகிய அவ் விளஞ்செழியன் ஏறி விளங்குவானாயினன்; அரசே! நீடு வாழ்க' என்று முடித்தான். கங்கைக்கரைப் பாடியிலே செங்குட்டுவன் இவற்றையெல்லாம் (நெடுநாட்களுக்குப்பின் மாடலன் வாயினின்றும்) கேட்டறிந்து வியப்புற்றிருந்தகாலையில், விரிந்தஞாலத்தைப் பேரிருள் விழுங்கும்படி வந்த மாலைக்காலத்தே, செந்தீப் பரந்தது போன்ற மேலைத்திசை விளக்கமெய்த அந்திவெண்பிறை தோன்றியது. அங்ஙனம் பிறையெழுந்தபடியைப் பெருந்தகையான செங்குட்டுவன் நோக்கினன். அப்போது பக்கத்திருந்த நிமித்திகர்தலைவன் 'வேந்தர் வேந்தே! வஞ்சியினின்றும் தேவரீர் புறப்பட்டு இன்றோடு முப்பத்திரண்டு மாதங்களாகின்றன' என்று, சமயோசிதமாகக் கூறி வாழ்த்தினன். அவன் கூறியதைக்கேட்ட செங்குட்டுவன், அக்கங்கைப்பாடியில், குத்துக்கோலுடன் கூடிய கண்டத்திரைகளால்[1] ஒழுங்காக நிரைக்கப்பட்டுப் படங்குகளையே மதிலாகவுடைய தேர்வீதியுள்ளே, சிறிதும் பெரிதுமாய்க் குன்றுகளைக் கண்டாற்போல் விளங்கும் உறையுள்களமைந்த முடுக்கின் ஒரு பக்கமாகச் சென்று,

1. இது பல்வண்ணத்திரை எனவும்படும் (சீவக. 647, 373).

சிற்ப வேலைப்பாடு மிக்கதும், சித்திரவிதான மமைந்தது மான அத்தாணி மண்டபத்தை அடைந்து, ஆங்குள்ள பொற்சிங்காதனத்தே வீற்றிருந்து வாயில்காவலரால் மாடலமறையோனை ஆங்கழைக்கச் செய்தனன். அவன் வந்ததும், செங்குட்டுவன் அவ்வந்தணனை நோக்கி 'என் மைத்துனனாகிய சோழனுடன் பகைத்த இளங்கோ வேந்தர் போரில் இறந்தபின்னர், அச்சோணாட்டரசனது கொற்றமும் செங்கோலும் கேடின்றியுள்ளனவோ?' என்று உசாவ, மாடலனும் அரசனை வாழ்த்தி 'வேந்தே! தேவரும் வியப்பத் தூங்கெயில் மூன்றையும்[1] எறிந்தவனது வேல்வெற்றியும், குறுநடையுடைய புறுவின் பெருந் துயரமும் அதனைத் துரத்திவந்த பருந்தினிடும்பையும் ஒருங்கு நீங்கத் தன் உடம்பையே அரிந்து துலையிற் புகுந்தோனது[2] செங்கோலும் மாறுபடுங் காலமும் உண்டாமோ? காவிரியாற் புரக்கப்படும் சோணாட்டு வேந்தற்குத் துன்பக்காலத்தினுங் கேடில்லை' என்று கூறினன். இவ்வாறு மாடலன் சொல்லக்கேட்டுச் செங்குட்டுவன் மகிழ்வுற்று அவனைப் பெரிதும் உபசரித்துத் தன் னிறையளவாக ஐம்பதுதுலாம்பாரம் பொன்னை அம் மறையவற்குத் தானஞ்செய்து வெகுமானித்தான். அது முடிந்ததும் சேரர்பெருமான் தன் யாத்திரைக்கு உதவி புரிந்த ஆரியவரசராகிய கன்னர் நூற்றுவரையும் அவருடைய சிறப்புமிக்க நாட்டுக்குச் செல்லுமாறுவிடுத்

1. இவன் ஆகாசத்திற் சரித்துவந்த அசுரர்களது மூன் றெயில்களையும் அழித்தவனென்று தமிழ் நூல்களிற் புகழப் படுவன் (சிலப். பக். 555, கீழ்க்குறிப்பு).

2. சிபிச் சக்கரவர்த்தி (சிலப். பக். 483. கீழ்க்குறிப்பு). முன்னவனும் இவனும் சோழவமிசத் தலைவர்களாதலால், இன்னோர் செயல்களைச் செங்குட்டுவனுடைய மைத்துனச் சோழன்மேல் ஏற்றி உபசரித்தாரென்க.

துப் பின் தன் தூதுவராயிரவரை அழைப்பித்து, தமிழரது பேராற்றலை யறியாது போர்க்கோலங்கொண்டு வந்து தோற்றுத் தாபதவேடம் பூண்டொளித்த இராசகுமாரரைத் தமிழரசரான சோழபாண்டியர்க்குக் காட்டி வருவாறு ஆணையிட்டு, அவர்களை முற்படவே பயணப் படுத்திவிட்டுப், பின் தன் இளைப்பு நீங்கப் பள்ளிமேவித் துயில்கொள்வா ளுயினன். இங்கு இவ்வாருக—

சேர ராசதானியாகிய வஞ்சிமா நகரிலே செல்வமிகுந்த அரண்மனையுள் வானையளாவிப் பொன்மயமாக விளங்கும் அந்தப்புரத்தே,. முத்துக்களாலாகிய சல்லியும் தூக்கு மிவைகளால் முழுதும் வளைக்கப்பட்டதும், சித்திர விதானம் அமைந்ததும், மணிநிரைகளை இடையிடையே வகுத்து, வயிர மழுத்தப்பெற்ற பொற்றகட்டிஞெளி ஒழுகப் பெற்றதும், இறுகக் கட்டப்பெற்றுப் புடை திரண்ட பொற்காலை யுடையதுமான அழகிய பெரிய அமளிக்கட்டிலின்மேல், புணர்ச்சியுற்ற அன்னங்களின் புளகிப்பால் வீழ்ந்த இளமயிரிறகுகளைச் செறித்து இரட்டையாக விரிக்கப்பெற்ற பள்ளியிடையே, கோப் பெருந்தேவியாகிய இளங்கோவேண்மாள் நெடுநாட் பிரிவால் தூக்கமென்பதின்றித் துன்புற்றிருந்த நிலையில், அத்துயரைச் செங்குட்டுவனது வடநாட்டு வெற்றியை அறிந்தவராகிய செவிலிமார்கள் 'அன்னாய்! காதற் கொழுநனைப் பிரிந்திருந்ததனால் உண்டான நின்கவலையை இனியொழியக்கடவாய்' என்று கூறிப் பாசுரங்களோடு தொடுத்துப் பல்லாண்டு பாடுவாராயினர். அவ்வாறே, அரசிக்கு ஊழியஞ்செய்யுங் கூனருங் குறளருஞ் சென்று அடிவணங்கித் 'தேவீ! எம்பெருமான் வந்துவிட்டனன்; இனி நீ முகமலர்ச்சியுடன் கூந்தலில் நாளொப்பனை பெற்று நலம்பெற விளங்குக' என்றூர். இங்ஙனம்

ஆயத்தார் பெருந்தேவியின் பிரிவாற்றாநிலையை ஒருசார் ஆற்றிநிற்க, மலைகளிற் புனங்காவல் செய்யுங் கானவன் ஆங்கு மூங்கிலிற்கட்டப்பட்ட தேனையுண்டு களித்து, அக் களிப்பால் கவண்விட்டுக் காவல்புரிதலை நெகிழ்ந்தமையின், அச்சமயமறிந்து செழித்த புனக்கதிர்களை உண்ணுதற்கு வந்த பெரிய யானைகள் நல்ல துயிலடையும்படி மலைமகளிர் புனப்பரண்மேலிருந்துகொண்டு 'வடதிசைச் சென்று வாகையுந் தும்பையுஞ் சூடிய போர்க்களிறுகள் திரும்பும் வழி சுருங்கக் கடவது' என்று பல பண்களிற் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டுக்களும், 'வடவரசரது கோட்டைகளைத் தகர்த்துக் கழுதைகளை ஏரிலே பூட்டி யுழுது, வெள்வரகினை விதைத்த உழவணுகிய குடவர்கோமான் நாளை வந்து விடுவான்; ஆதலாற் பகடுகளே! நுகம்பூண் டுழுவீராக; பகை மன்னரைச் சிறைநீக்கும் அவன் பிறந்தநாள் விழாவும் வருகின்றது' என்று பாடும் உழவரது ஒலி யமைந்த பாடல்களும், அரசனது ஆனிரைகளைக் காக்கும் கோவலர்சூடிய குளிர்ந்த ஆன்பொருநையாற்றில் நீராடு மகளிரால் இடப்பட்ட வண்ணமுஞ் சுண்ணமும் மலரும் பரந்து, இந்திர விற்போல் விளங்குகின்ற பெரிய துறை யருகிலுள்ள தாழைக்கோடுகளின்மேல் இருந்துகொண்டு, தம் பசுக்களை அப் பெருந்துறையிற் படியவிட்டுத் தாமரை குவளைப்பூக்களைத் தலையிற்சூடியவராய் 'ஆனிரை காள்! வில்லவணுகிய நம் வேந்தன் வந்தனன்; அவன் இமயப்பக்கத்தினின்று கொணர்ந்த பெருத்த பசுநிரை களோடு நீரும் நாளைக்கூடி மகிழக்கடவீர்' என்னுங் கருத்துப்பட ஊதும் ஆயரது வேய்ங்குழலோசையும், வெண்டிரைகளால் மோதப்பட்ட கடற்கரை மணற் பரப்பிலுள்ள புன்னைமரத்தின்கீழ் வலம்புரிச்சங்க மீன்ற நன்முத்துக்களையே கழங்காகக்கொண்டு ஆடும் இளமகளிர்

அவற்றைத் தங் கைகளில் ஏந்தியவராய், 'நெடுநாட்பிரிந்த நம்மரசியோடுகூடி மகிழும்படி வானவனாகிய நம் வேந்தன் மீண்டனன்; அவன் சூடிய தும்பையையும் பனம்பூவையும் வஞ்சிமாநகரையும், நங்கைமீர்! நாம் பாடுவோமாக' என்று இன்சொல்லினராய்ப் பாடிய அழகிய பாடல்களுமாக நால்வகை நிலங்களினின்றும் எழுந்த இன்னிசைகளைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டு உறங்காதிருந்த கோப்பெருந்தேவியானவள், தன் கைவளைகளைச் செறித்தணிந்து கொள்ளவும், நகரில் வலம்புரிச்சங்கங்கள் வலமாக வெழுந்து முழங்கவும், முத்துமாலைகளமைந்த வெண் கொற்றக் குடையின்கீழ் வாகையணிந்த சென்னியோடும் சேரன் - செங்குட்டுவன் தன் பட்டவர்த்தனக் களிற்றின்மேல் விளங்கியவனாய், குஞ்சரங்கள் பூட்டிய இரதங்களுடன் கோநகர்முழுதும் வந்தெதிர்கொள்ள, வெற்றித்தானையுடன் வஞ்சிமுதூரிற் பிரவேசஞ் செய்யலாயினன்.

6-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன்

பத்தினிக்கடவுளைப் பிரதிஷ்டித்தல்

5. நடுகற் காதை

தண்மதி போன்றதும் பொன்னாலியன்றதுமான வெண்கொற்றக் குடையால் மண்ணகத்தைக் குளிர்வித்த நிலந்தரு திருவினெடியோனாகிய செங்குட்டுவன், வெற்றி விளங்கும் அவ் வஞ்சிமாநகரிற் புக்கபின்னர், மகளிரெல்லாங்கூடித் திருவிளக்குகளைக் கொணர்ந்து நின்று மலர்களைப் பலியாகத் தூவி 'உலக மன்னனாகிய நம்மரசன் நீடு வாழ்க' என்றேத்தும்படி, மாலைக் காலமும் வந்தது. பலரும் தொழத்தக்கதும் மலர்கள் விரிவதற்குக் காரண

மாகியதுமான அவ்வழகிய காலத்தே, பனம்பூங்கண்ணியைப் பூமாலையோடணிந்தவர்களும் தம் அரசனது போர்வினையை முடித்தவர்களுமான வாள்வீரரது—யானைக்கோடுழுத்தினவும் வேல் கணை வாள்களாற் கிழிப்புண்டு புண்பட்டனவுமான—மார்புகளை, அவர்கள் வீரபத்தினியர் தம் அழகிய தனவெம்மையால் வேதுகொண்டு ஆற்றுவித்தனர். இங்ஙனம் ஆற்றுவிக்க அவ்வீரர்கள் மன்மத பாணம் பாய்ந்தவர்களாய், 'இம்மகளிருடைய கடைக்கண்களாகிய தூது, முன்பு நமக்குப் பாசறைக்கண்ணே வருத்தஞ் செய்ததாயினும், இம் மாலைக்காலத்தே அதற்கு மருந்து மாகியது' என்று புகழ்ந்தேத்த, அது கேட்டு அம் மகளிர் தம் பவளவாயின்று நிலவெழக் கடைக்கண் ணோக்குடன் புன்சிரிப்பாகிய விருந்தூட்டி மகிழ்வித்தனர். மற்றுமுள்ள இளைஞரான வீரர்கள் இசைவல்ல மகளிரது இன்பக்கடலிலாட, தங்குலைந்த கோலத்தைக் கண்ணாடியாற் றிருத்திக்கொண்டு, யாழ்தழுவிக் குறிஞ்சிப் பண்ணை இனிதுபாடிய அந்நங்கையரால் கானவிருந்து செய்யப் பெற்றனர்.

இங்ஙனம், அவ்வழகிய மாலைக்காலமானது வீரர்க்கெல்லாம் இன்பவிருந்தயர்வித்துப் பின், சேரன் - செங்குட்டுவன் குடிகளது குறைதீர்த்தல்வேண்டி வெளிப்போதருங் காலத்து விளங்கும் அவனது திருமுகம்போல, உலகந்தொழும்படி தோன்றிய பூர்ண சந்திரனை அவ் வஞ்சிமூதூர்க்குக் காட்டித் தான் நீங்கியது. அப்போது மைந்தரும் மகளிருந் தன்னாணைப்படியே நடக்குமாறு ஐங்கணைக்கிழவனான மன்மதன் அரசுவீற்றிருந்த நிலாமுற்றங்களும், பூம்பள்ளிகளும், ஆடரங்குகளும், மலர்ப் பந்தர்களும், மஞ்சங்களும், விதானமமைந்த வேதிகைகளும் அத்தண்கதிரால் விளக்கமுறுவனவாயின. கடல்

சூழ்ந்த இவ்வுலகிற்கு இடைநின்று விளங்கும் மேருவைப் போல, அவ் வஞ்சிமாநகரின் நடுவுநின்றோங்கும் பொன் மயமான அரண்மனையிலே நிலாமுற்றமாகிய மணியரங்கில் அப் பூர்ணசந்திரனது காட்சியைக்காணவேண்டி, மகளிர் தம் வளைக்கைகளில் விளக்குகளை ஏந்திப் பல்லாண்டுபாடி ஏத்தியவண்ணம் ஒருபுடை வரவும், மத்தளம் யாழ்களுடன் பண்கனிந்த பாடலிசைகள் ஒரு சார் பரவவும், கூனருங் குறளருங் கஸ்தூரி வெண்கலவைச் சாந்தங்களை ஏந்தினவ ராய் ஒருபுடை செல்லவும், பெண் கோலம்பூண்ட பேடியர் வண்ணஞ் சுண்ணம் மாலையிவற்றைத் தாங்கி வரவும், பூவும் நறும்புகைகளும் வாசனைப் பண்டங்களும் பரவவும், ஆடை கண்ணடி அணிகலன்களைக்கொண்டு சேடியர் சூழவும் இவ்வாறாக எழுந்தருளிய தன் தன்மபத்தினியாகிய இளங்கோவேண்மாளோடுங் கூடி வேந்தர் பெருமானான செங்குட்டுவன் அம்மணியரங்கினை அடைந்து அதனில் வீற்றிருப்பானாயினன்.

அப்போது, மறையவர் நிறைந்த பறையூர் வாசியும், கூத்தில் வல்லவனுமாகிய சாக்கையன் என்பான் அரசன் முன் வந்து நின்று, சிவபிரான் திரிபுரங்களை எரித்த விடத்தே, உமையவளை ஒரு பாகத்துக்கொண்டு ஆடிய கொட்டிச்சேதம்[1] என்னுங் கூத்தினை அப்பெருமான் ஆடிய முறையே நடித்துக்காட்ட, குடவர்கோமானும் கோப்பெருந்தேவியும் அதனைக்கண்டு மகிழ்ந்தனர். இங்ஙனம் இவ்விருவரது நன்மதிப்பும் பெற்று அக்

1. இது, கொடுகொட்டி, கொட்டி எனவும் வழங்கும்; 'திரிபுரந் தீமடுத்தெரியக்கண்டு இரங்காது கைகொட்டி நின்றாடுதலிற் கொடுமையுடைத்தாதல் நோக்கிக் கொடுகொட்டி என்று பெயர் கூறினார்' என்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப். 6 43). "திருநிலைச் சேவடிச் சிலம்புவாய் புலம்பவும், பரிதரு செங்கையிற் படுபறை யார்ப்பவும், செங்கணாயிரந் திருக்குறிப் பருளவும்,

கூத்தச்சாக்கையின் விடைபெற்று நீங்கியபின்னர், செங்குட்டுவன் தேவியுடன் அந்நிலாமுற்றத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, அரசிருப்பாகிய பேரோலக்க மண்டபத்தை அடைந்தான். அடைந்தபின்னர், நீலன் முதலாய கஞ்சுக மாக்கள் மறையோனான மாடலனுடன் அவ்விடம் வந்து, வாயில்காவலரால் தம் வரவை மன்னனுக்கறிவித்து, அவனாணைபெற்று உட்சென்று, அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகின்றார் :—

"வெற்றிவேந்தே! தேவரீர் எங்களுக்கிட்ட கட்டளைப் படியே, சோழர்களின் பழமை தங்கிய தலைநகரத்துச் சென்று, அங்கே வச்சிரம் அவந்தி மகதநாட்டரசரால் அளிக்கப்பெற்ற பந்தருந் தோரணவாயிலுங் கொண்ட சித்திர மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த செம்பியர்பெருமானைக் கண்டு, வடநாட்டுப் போரில்அகப்பட்ட ஆரியமன்னரை அவ்வேந்தனுக்குக்காட்டி அவனடிகளை வணங்கினேம். அஃதறிந்த அவ்வரசன் 'போர்க்களத்தே பேராண்மை காட்டிப் பொருது தம் வாளையும் குடையையும் அக் களத்தேவிட்டு, உயிர்தப்பியோடிய வேந்தரைப் போரிற் பிடித்துக் கொண்டுவருதல் ஒரு வெற்றியாகாது' என்று தன் தேர்ப்படைத்தலைவனை நோக்கிக் கூறினான். பின்னர் அரசே! அவன் தலைநகரைவிட்டு நீங்கி மதுரை சென்று பாண்டியனைக்கண்டேம். 'அமர்க்களத்தே தங்கள் குடைக் காம்பை நட்டுவத்தலைவர்போலக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு, இமயப்பக்கத்துள்ள குயிலாலுவம் என்னும்

செஞ்சடை சென்று திசைமுக மலம்பவும், பாடகம் பதையாது சூடகந் துளங்காது, மேகலை யொலியாது மென்முலை யசையாது, வார்குழை யாடாது மணிக்குழ லவிழா, துமையவ ளொருதிற னாகவோங்கிய, இமையவ னாடிய கொட்டிச்சேதம்" எனச் சாக்கையனாடிய இக்கூத்தி னியல்பை இளங்கோவடிகள் கூறிய வாறு காண்க.

போர்க்களத்தைத் துறந்து புறங்கொடுத்து, ஆங்குள்ள சிவபிரானை வணங்கியவராய்த் தவக்கோலங்கொண்டோடின ஆரியமன்னர்கள்மேல் இவ்வாறு மிக்க சீற்றங் கொண்ட அரசனது வெற்றி இதுவரையில்லாத புதுமையாகும்' என்றான் அப்பாண்டியன்" எனச் சேரர்பிரானுக்குத் தூதர்தலைவனான நீலன் அவ்வேந்தர்கூறிய வார்த்தைகளைச் செப்பிநின்றனன்.

இவற்றைச் செவியுற்ற செங்குட்டுவன், தன் வெற்றியை அவ்வரசர்கள் இகழ்ந்ததனாற் கோபம் பெருகித் தாமரைபோன்ற கண்கள் தழனிறங்கொள்ள நகைசெய்தனன். இங்ஙனம் அரசனுக்குச் சோழ பாண்டியர்மேற் சீற்றம் பெருகுதலை மறையவனாகிய மாடலன் கண்டு அச்சபையி லெழுந்து நின்று, 'வேந்தர் வேந்தே! நின் வெற்றி விளங்குவதாக' என்றேத்திப் பின் வருமாறு கூறுகின்றான் :—" மிளகுக் கொடி மிக்க மலைப்பக்கத் துறங்கும் யானைக் கூட்டங்களையுடைய பகைவரது வியலூரை யழித்தும், ஆத்திமாலையுடையவரும், சோழர் குடியினருமாகிய ஒன்பதின்மருங் கூடிவிளைத்த பெரும்போரை நேரிவாயில் என்ற ஊரில் வென்றும், பெரிய தேர்ச்சேனைகளுடன் இடும்பாதவனத் துத்தங்கி, ஆங்குவிளைந்த போரைக் கடந்தும், நெடுங் கடலில் மரக்கலங்களைச் செலுத்தியும், சினத்துடன் தன் மேல் எதிர்த்துவந்த ஆரியமன்னரைக் கங்கைக்கரையில் வென்றும் இங்ஙனம் வெற்றிமாலைசூடி, உயர்ந்தோர் பலருடன் பழகி அறியவேண்டுவனவற்றை அறிந்த அரசரேறே! நீ வாழ்க; நின் சீற்றம் அடங்குவதாக; நின் வாழ்நாட்கள் ஆன்பொருநையாற்று மணலினும் அதிகமாக விளங்குக; யான் கூறுஞ் சொற்களை இகழாது கேட்டருளவேண்டும்; உலகங்காத்தலை மேற்கொண்டு

விளங்கும் உனது சிறந்த ஆயுட்காலத்தே ஐம்பதியாண்டுகள் வரை கழிந்தும் நீ அறக்களவேள்வியைச் செய்யாது எப்போதும் மறக்களவேள்வியே செய்துவருகின்றாய்; வீரவேந்தர் செய்தற்குரிய வினைகளையெல்லாம் முற்றச் செய்து கொற்றவாளை வலத்தேந்திநிற்கும் உன்னுடைய தலைநகரத்தில் முன்னிருந்த புகழ்மிக்க உன் முன்னோரிலே,

1. "கடற்கடம் பெறிந்த காவல னாயினும்[1]
விடர்ச்சிலை பொறித்த விறலோ னாயினும்[2]
நான்மறை யாளன் செய்யுட் கொண்டு
மேனிலை யுலகம் விடுத்தோ னாயினும்[3]
போற்றி மன்னுயிர் முறையிற் கொள்கெனக்
கூற்றுவரை நிறுத்த கொற்றவ னாயினும்[4]
வன்சொல் யவனர் வளநா டாண்டு
பொன்படு நெடுவரை புகுந்தோ னாயினும்[5]
இகற்பெருந் தானையொ டிருஞ்செரு வோட்டி
அகப்பா வெறிந்த அருந்திற லாயினும்[6]
உருகெழு மரபி [6]னயிரை மண்ணி
இருகட னீரு மாடினோ னாயினும்[7]
சதுக்கப் பூதரை வஞ்சியுட் டந்து
மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோ னாயினும்" [8]

புகழ்பெற்ற இவர்களில் ஒருவரும் இப்போது இல்லாமையின், இவ் யாக்கை நிலையற்றதென்பதை நீயே உணர்வாய்; இவ்வுலகில் பெருவாழ்வுடையராகிய செல்வரிடத்தே அச் செல்வந்தானும் நிலையாதென்பதை, வெற்றியாளரான தமிழரசரை யிகழ்ந்த இவ்வாரிய மன்னரிடத்தில் நீயே கண்டனையன்றோ? இனி, இளமை நிலையாதென்பதை

1. இவ் வடிகளிற் கூறப்பட்ட செங்குட்டுவன்முன்னோர் செயல்களைப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களிலும் பதிகங்களிலும் கண்ட சேரர்செய்திகளோடு ஒப்பிடும்போது, பல (3, 6, 7) ஒருவர் செய்கைகளாகவும், சில (8) செங்குட்டுவனுக்குப் பிற்பட்ட சேரர் செயலாகவும், பரம்பரை முறை பிறழ்ந்தும் காணப்படுகின்றன. இதனால், செங்குட்டுவனுக்கு முன்னோர்களை, இவ் வடிகளைக் கொண்டு ஒழுங்குபடுத்தல் அருமையாகும்.

அறிஞர் உனக்கு உரைக்கவேண்டுவதேயில்லை; என்னெனின், செங்கோல் மன்னனாகிய நீயும் உனது நரை முதிர்ந்த யாக்கையைக் காண்கின்றாய். தேவயோனியிற் பிறந்த ஒரு நல்லுயிர் அதனிற்றாழ்ந்த மக்கட்பிறவிக்குத் திரும்பவுங் கூடும்; மக்கள்யாக்கையிற் பொருந்திய ஆன்மா அவ்வாறே விலங்குடலை யெடுத்தலும், அவ்விலங் குடலை யெடுத்தது துக்கமிக்க நரககதியை அடைதலும் உண்டாம். ஆதலால், இவ்வுயிர்கள் ஆடுகின்ற கூத்தரைப் போல ஓரிடத்தே ஒரு கோலங்கொண்டு நிலைத்தல் ஒரு பொழுதுமில்லை. தான் செய்கின்ற கருமங்கட்கேற்ப உயிர்கள் அவ்வக்கதியை அடையுமென்பது குற்றமற்ற அறிஞரது மெய்யுரையாகும்; ஆதலால், இவற்றை நன்குணர்ந்து, எழுமுடியாரந் தாங்கிய வேந்தே! வழி வழியாக நின்னுணை வாழ்வதாக; யான் இவற்றைப் பிறர் போலப் பொருட்பரிசில் காரணமாக உன்பாற் சொல்ல வந்தவ னல்லேன். மற்று, நல்வினைப்பயனால் உத்தம சரீரம்பெற்ற ஒரு நல்லுயிர், செய்யவேண்டிய கருமங்களைச் செய்தலின்றி, இவ்வுலகத்துப் பிறந்திறப்போரெல்லாரும் போம்வழியிலே போய், வீணேகழிதலைப் பொறாதவனாக யான் இவைகூறினேன். ஆதலின், அறிவு முதிர்ந்த அரசே! வீட்டுநெறி அளிக்கும் யாகவேதியர்கள் காட்டு கின்ற வேத வழிப்படியே அரசர்க்கோதப்பட்ட பெரு வேள்விகளை நீ செய்தல் தகும். அவ்வறங்களை நாளைச் செய்வோம் என்று தாழ்ப்போமாயின், கேள்வியளவே யான இவ்வான்மா நீங்கிவிடுதலுங் கூடுமன்றோ? தம் வாணாளை இவ்வளவென்று வரையறுத்துணர்ந்தோர் கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகில் ஓரிடத்தினும் இலர். ஆதலால் யாகபத்தினியாகிய இவ்வேண்மாளுடன் கூடி, 'அரசரெல் லாம் நின்னடி போற்ற அவ்வேள்வியை உடனே

தொடங்கி ஊழியளவாக உலகங்காவல்புரிந்து, நெடுந் தகாய்! நீ வாழ்வாயாக" என்று அம்மறையவன் உபதேசித்தனன்.

இவ்வாறு, மாடலன், செங்குட்டுவனது செவியே வயலாக வேதம்வல்ல தன் நாவைக்கொண்டுழுது உத்தம தர்மங்களாகிய வித்துக்களை விதைத்தமையின், அவ் விதைகள் அப்போதே விளைந்து பக்குவம்பெற்ற உண வாய்ப் பெருகவும், அவற்றை விரைந்துண்ணும் வேட்கை அவ்வரசனுக்கு உண்டாகியது. அதனால், சேரர் பெருமான், வேதவழிப்பட்ட தர்மங்களை நன்கறிந்த சிரௌதியராகிய வேள்வியாசிரியர்களுக்கு, மாடலமறை யோன் கூறிய முறையே, யாகசாந்திக்குரிய விழாவைத் தொடங்கும்படி ஆணையிட்டனன். பின்னர்த் தன்னாற் சிறைப்படுத்தப்பட்ட ஆரியமன்னராகிய கனகவிசயரைச் சிறையினின்று விடுவித்து, பொய்கை சூழ்ந்ததும் குளிர்ச்சி தங்கிய மலர்சோலைகளுடையதுமாகிய வேளாவிக்கோ மந்திரம் என்னுமாளிகையில் அவர்களை வசிக்கும்படி செய் வித்துத் தான் நிகழ்த்தும் யாகமுடிந்ததும் அவரை அவரது நாட்டுக்கனுப்புவதாக அறிவித்து, அதுவரை அவ்வாரியவரசர்க்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து வருமாறு வில்லவன்கோதை என்னும் சேனாதிபதிக்கு மகிழ்ச்சியுடன் கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே, அழும்பில்வேள் என்னும் அமைச்சனோடு ஆயக் கணக்கர்களையேவி, நீர்வளமிக்க மூதூர்களிலே சிறைப் பட்டவரை விடுவித்துச் சிறைச்சாலைகளைத் தூய்மை செய்யவும், அரசிறை செலுத்தாது கடன்சுமந்த நாடு களில் அவ்விறைதவிர்க்கவும் ஆணையிட்டனன்.

இங்ஙனம், சேரர்பெருமான் ஆணையிட்டபின், உலக முற்றுந் தொழுகின்ற பத்தினியாகத் தான் (கண்ணகி)

விளங்குதலால், 'அருந்திற லரசர் முறைசெயி னல்லது பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிறவாது' என முன்னோருரைத்த மொழியி னுண்மையை ஆத்திமாலை சூடிய சோழனைக்கொண்டு விளக்கியும்[1], செங்கோல் வளையுமாயின் அரசர் உயிர்வாழார் என்ற உண்மையைத் தென்னாடாளும் பாண்டியனைக்கொண்டு விளக்கியும், தாங்கொண்ட சபதம் நிறைவேறினாலல்லது தம் கொடுஞ் சினந் தணியார் அரசரென்பதை ஆரியவரசர் அறியும்படி குடதிசையாளுஞ் சேரனைக்கொண்டு விளக்கியும், மதுரை மாநகரம் எரிந்து கேடடையும்படி கொடிய அழலைக் கொங்கையினின்று விளைவித்தும், இங்ஙனம் அருஞ் செயல்களைப்புரிந்து சேரநாட்டை அடைந்து வேங்கைமர நீழலில் தங்கிய பத்தினி நங்கையின் பொருட்டு, அந்தணர் புரோகிதன் நிமித்திகர் தலைவன் தபதிகள் இவர்களுடன் சென்று அழகுபெற வகுத்த பத்தினிக்கோயிலிலே, இமயத்தினின்று கொணர்ந்த சிலையில் கைத்தொழிற் றிறமையால் முற்றுவிக்கப்பெற்ற பத்தினிக் கடவுளின் பிரதிமைக்கு, வேலைப்பாடுமிக்க அணிகலன்களெல்லாம் பூட்டியலங்கரித்துப் பூப்பலியாகிய அருச்சனைகள் புரிந்து, திக்குத்தேவதைகளையும் கடைவாயிலிலே தாபித்து, வேள்வியோமங்களும் உற்சவங்களும் நாளும் நிகழுமாறு கடவுண்மங்கலமாகிய பிரதிஷ்டை நிகழ்த்தும்படி ஆகமம் வல்ல அறிஞர்க்குச் சேரன் - செங்குட்டுவன் கற்பனை செய்தனன்.

---

1. கற்புடையாட்டியாகிய கண்ணகியின் கணவனை நல்வழிப்படுத்தாத குறை சோழனிடம் உள்ளமையால், இவ்வாறு கூறினர். "நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே" (புறம். 312), "மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புங், காவலன் காவ லின்றெனி னின்றால்" (மணிமே. 22-208) என்ற முன்னோர் கூற்றுக்கள் அறியத்தக்கன.

6. வாழ்த்துக்காதை

கண்ணகியின் உற்றார் அவள்கோயிற்கு வந்ததும் அவருடன் செங்குட்டுவன் பத்தினியை வாழ்த்தியதும்.

மேலே கூறியவாறு, குமரிமுதல் இமயம்வரை தன் ஆணைநடாத்தி உலகாண்ட சேரலாதனுக்குச் சூரியவமிசத்துச் சோழன்மகள் பெற்ற மைந்தனும், முன்னொருகாற் கொங்கருடன் போர்புரியவிரும்பிக் கங்கையாற்றுக் கரைவரை படையெடுத்துச் சென்றவனுமாகிய சேரன் - செங்குட்டுவன் ஆரியரிடத்தேகொண்ட சினத்தோடுந் திரும்பித் தன் தலைநகரான வஞ்சியுள்வந்து தங்கியிருந்தகாலத்தே, வடநாட்டு ஆரியவரசர் பலர் அப்பக்கத்து நடந்த திருமணமொன்றன் பொருட்டுக் கூடியிருந்தவிடத்தில், 'தமிழ்நாடாளும் வேந்தர் போர்விரும்பிப் படையெடுத்துவந்து இங்குள்ள ஆரியவரசர்களை வென்று இமயவரைமேல் தங்கள் இலச்சினைகளாகிய வில் புலி மீன்களைப் பொறித்துச் சென்ற காலங்களில், எங்களைப்போலும் பெருவேந்தர்கள் இப்பிரதேசத்தில் இருந்திலர் போலும்' என்று தம்மில் ஒத்துப்பேசித் தமிழரசரை இகழ்ந்து நகையாடிய செய்தியை ஆங்கிருந்துவந்த மாதவர் சிலர் சொல்லக் கேட்டு — இயற்கையிலுருள்கின்ற உருளையொன்றைக் குணிலைக்கொண்டு செலுத்தியதுபோல—பத்தினிப் படிமத்தின்பொருட்டு இமயக்கற் கொணரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அம்மாதவர் சொல் கிளரச்செய்தமையால், உடனே தன் படைகளைத் திரட்டிச்சென்று ஆரியநாட்டரசரைப் போரில் வென்று, அவர் முடித்தலையில் அப்படிமத்துக்குரிய இமயக்கல்லைச் சுமத்திக்கொண்டு அங்கிருந்து திரும்பி, வெற்றிமகிழ்ச்சியுடன் கங்கையாற்றிற் றங்கி அக்கல்லைக் கங்கைநீராட்டித் தூய்மைசெய்து தன் சினநீங்கி வஞ்சிமாநகரமடைந்து வேந்தர்பலருந் தொழத்தக்க படிமஞ் செய்வித்துப் பத்தினிக்கடவுட்குக் கடவுண்

மங்கலமாகிய பிரதிஷ்டை புரிந்தபின்பு, அங்கோயிலில் அரசரெல்லாம் தத்தம் திறைகளைக் கொண்டுவந்து வணங்கும்படியும் செய்வித்தனன்.

இஃது இங்ஙனம் நிகழ, மதுரைமாநகரில் முன்னை வினையாற் கோவலன் பொற்கொல்லனாற் கொலையுண்ண அது கேட்ட அவன் மனைவி கண்ணகி, தன்படிக்குக் கண்ணீர் பெருக்கிப் புழுதியிற்புரண்ட கூந்தலைவிரித்துத் தருமதேவதையைப் பழித்துக்கொண்டு பாண்டியன் முன் சென்று வழக்காட, அவளது துக்கத்தைக்கண்டு பொறாத அவ்வரசன் தன் செங்கோல் கோடியதுபற்றி உயிர் நீத்ததை மாடலன் என்னும் மறையவன்மூலங் கேள்வி யுற்று, அத்துயர்க்காற்றாது கோவலன் தந்தை துறவு பூண்டமையும் அவன் தாய் இறந்தமையும் அறிந்து மிகவும் துக்கித்து, கண்ணகியின் செவிலித்தாயும், அடித் தோழியும்[1], சாத்தன்கோயிலில் வாழும் தேவந்தியென்னும் பார்ப்பனத்தோழியும் ஆகிய மூவருஞ் சேர்ந்து கண்ணகியைக் காணவேண்டி மதுரைக்கு வரவும், அப் பத்தினியின் சீற்றத்தால் அந்நகரம் வெந்த செய்தியை அறிந்து, தான் அடைக்கலமாகப் பெற்ற கோவலனை இழந்து அத்துன்பம் பொறாமல் உயிர்விட்ட மாதரியின் மகள் ஐயை என்னும் இடைக்குலமகளையடைந்து அவ ளுடன் சேர்ந்து மதுரைநீங்கி வையைக் கரைவழியே சென்று மலைமீதேறிச் சென்று, செங்குட்டுவனால் பிரதிஷ் டிக்கப்பெற்ற கண்ணகிகோட்டத்தை அடைந்து, அப் பிரதிஷ்டையைச் செய்து சிறப்பித்து நின்ற அச்சேரனை ஆங்குக்கண்டு, அவனுக்குப் பத்தினியோடு தமக்குள்ள தொடர்புகளை முறையே உரைத்தனர். உரைத்தபின், அம்மங்கையர் மூவரும், கண்ணகியின் துயர்பொறாது

1. தலைமைத்தோழி.

அவள் நற்றாயும் தம்மாமியும் உயிர்நீத்ததும், மாமனாகிய மாசாத்துவானும்,தந்தை மாநாய்கனும்,கோவலன் காதற் கணிகை மாதவியும், அவள் மகள் மணிமேகலையும் துறவு பூண்டதுமாகிய செய்திகளை அப் பத்தினிக்கடவுள் முன் சொல்லிப் பின்னர்த் தம்முடன்வந்த ஐயையை அக்கட வுட்குக்காட்டி 'நின்னை அடைக்கலமாகப் பெற்று அவ் வடைக்கலப் பொருளைக் காத்தோம்பமுடியாமல் உயிர் துறந்த மாதரி என்னும் இடைக்குல முதியாளின் மகளையும், தோழீ! நீ காண்பாயாக' என்று கூறியழுது அரற்றி நின்றார்கள். இங்ஙனம் இவர்கள் அரற்றிநின்ற போது, பொற்சிலம்பும் மேகலாபரணமும் கைவளைகளும் வயிரத் தோடுகளும் மற்றும் பல அணிகளும் அணிந்து கொண்டு மின்னற் கொடிபோன்ற உருவமொன்று மீவிசும்பிற் றோன்றியது. அதனைக்கண்ட செங்குட்டுவன், 'இஃது என்னே!' என்று பெரிதும் அதிசயமடைந்தான். அப்போது அவ்வரசனுக்குக் கண்ணகி தன் கடவுணல் லணி காட்டியதோடு, தன்னைக் காணவந்த மகளிரை நோக்கித் 'தோழிகாள்! தென்னவனாகிய பாண்டியன் குற்றமுடையவனல்லன். அவன் தேவேந்திரன்கோயிலில் நல்விருந்தாய் விளங்குகின்றான். நான் அவ்வரசன் மகள் என்றறியுங்கள். முருகன்வரைப்பாகிய குன்றிலே விளை யாடல் புரிதலினின்றும் யான் நீங்கேன். என்னோடு என் தோழிகளாகிய நீவிரெல்லீரும் சேர்ந்து விளையாட வருதிர்' என்று தன் பழைமைகொண்டாடி அப்பத்தினி கூறினள். இங்ஙனம் பத்தினித்தெய்வம் நேர்நின்று கூற அவற்றைக் கேட்டிருந்தவராகிய வஞ்சிமகளிரும் செங் குட்டுவன் ஆயத்தாரான மகளிரும் வியப்புற்றுத் தங்க ளிற்கூடி, அத் தெய்வத்தையும் அத்தெய்வஞ் சஞ்சரித்த தமிழ் நாடுகளையாளும் அரசர் மூவரையும் அம்மானை

கந்துகம் ஊசல்வரிகளாலும் வள்ளை (உலக்கை)ப் பாட்டாலும் பலவாறு வாழ்த்திக்கொண்டு பாடினர். முடிவில் 'சேரன்-செங்குட்டுவன் நீடூழி வாழ்க' என்று அத்தெய்வ வுருவமும் அரசனை வாழ்த்தி மறைந்தது.

7. வரந்தருகாதை

பத்தினி செங்குட்டுவனையும் பிறரையும் அநுக்கிரகித்தது.

வடதிசையை வென்றுவணங்கிய சேரர்பெருமான் செங்குட்டுவன், பத்தினிக் கடவுளது தெய்வவுருவை மேற்கூறியவாறு தரிசித்தபின்னர், தேவந்திகையென்னும் பார்ப்பனியைநோக்கிச் 'சிறிது முன்னர் நீங்கள் அழுதரற்றிக்கொண்டு பத்தினிமுன்பு கூறிய மணிமேகலையென்பவள் யார்? அவள் இளமையிலே துறவுபூண்டதற்குக் காரணம் யாது? சொல்லுக' என்று கேட்டனன். தேவந்தியும், கணிகையர் குலத்துள் உயர்ந்தவளான மணிமேகலையின் துறவைக் கூறத்தொடங்கி—"அரசே! நின்வெற்றி பெருகுக: நின்னாடு பெருவளஞ் சுரப்பதாக; கோவலனுக்கு மாதவி வயிற்றுதித்த மணிமேகலை என்பவள் கன்னிப்பருவம்பெற்றதற்கேற்ற அறிகுறிகளெல்லாம் நிரம்பினளாயினும், காமக்குறிப்புச் சிறிதேனும் இல்லாதவளானாள். அதனால், நட்டுவனார் கூத்துமுதலியன பயில்வியாமையின், குலத்தலைவர்களாகிய செல்வர்கள் அவளைக் கொள்வதற்கு நினைந்திலர். இங்ஙனமாதலறிந்து மணிமேகலையின் பாட்டி சித்திராபதி, தன்மகள் மாதவிக்கு அவள் நிலைமைகூறி மனவருத்தமடைய, தாயின் கருத்துக்கிணங்காத அம்மாதவி, மணிமேகலையை உடனழைத்துக்கொண்டு அவளைக் கணிகையர் தொழிலிற் புகவிடாது, மன்மதன் தானினைத்த எண்ணம் பழுதாகித் தன் கருப்பு வில்லையும் மலர் வாளிகளையும் வெறுநிலத் தெறியும்படி, மணிமேகலையின் கூந்தலை மாலையுடன்

களைவித்து இந்திரவிகாரமடைந்து பௌத்ததருமத்தே சேர்ந்தாள். இச்செய்தி கேட்ட அரசனும் நகரத்தாரும், கிடைத்தற்கரிய நன்மணியைக் கடலில் வீழ்த்தவர்போற் பெருந்துன்பமடைந்தனர். மணிமேகலை தன் வைராக்கியத்தைச் சங்கத்தாரான அறவணவடிகளிடம் சென்று கூறிப் பிக்ஷுணியாயமர்ந்த செய்தியை, அவ்வடிகளே அன்போடும் எமக்குக் கூறியருளினர். இவ்வாறு, இளம் பருவத்தே மணிமேகலை தன் அழகிய கோலத்தை அழித்துத் துறவுபூண்டனளாதலின், நான் கதறி அழலாயினேன்" என்று முன்னடந்த வரலாறுகளை அரசற்குக் கூறி முடித்தாள்.

பின்னர்ச் சாத்தனென்னுந் தெய்வம் திடுக்கென்றேறியதனால் ஆவேசங்கொண்டு, அத்தேவந்தி, மலரணிந்த கூந்தல் குலைந்து பின் வீழவும், புருவந்துடிக்கவும், செவ்வாய் மடிப்பொடு சிரிப்புத் தோன்றவும், மொழிதடுமாறவும், முகம் வியர்க்கவும், செங்கண் சிவக்கவும், கைகளை வீசியோச்சிக் கால்பெயர்த்தெழுந்து,பலருமின்னதென்று தெரியவாராத அறிவுமயக்கமுடையவளாய் நாவுலர்ந்து தெய்வம்பேசும் பேச்சுக்களைக் கூறிக்கொண்டு, செங்குட்டுவன் திருமுன்பு இருந்த மாடலனை நோக்கி "மாடல! யான் பாசண்டச் சாத்தன். இப்போது இத் தேவந்தியின் மேல் ஆவேசித்துள்ளேன். பத்தினிக் கடவுளின் பிரதிஷ்டையைத் தரிசித்தற்கு இங்கு வந்துள்ள இளமகளிருள்ளே அரட்டன் செட்டியின் இரட்டைப் பெண்களும் ஆடகமாடத்தில் அரவணைக்கிடந்த திருமாலைப் பூசிக்கும் சேடக்குடும்பியின்[1] இளம்பெண்ணும் ஈங்கிருக்கின்ற

1. சேடக்குடும்பி என்பதற்குத் திருவடிபிடிப்பான் என்று பொருள் கூறுவர் அரும்பதவுரைகாரர் (பக்-584). திருவடிபிடிப்பான்-அருச்சகன்; திருமாலின் திருவடிநிலையைப் (ஸ்ரீசடகோபம்) தாங்குபவனாதலின் இப்பெயர் பெற்றான். 'நடுவிற்கோயிற் றிருவடிபிடிக்கும் ஸ்ரீதரபட்டனும்' என்னும் சாஸனப்பகுதியாலும் இப் பெயர்வழக்கின் பொருள் விளக்கமாகும் (South Indian Inscriptions, Vol. iii. p. 84).

னர். மங்கலாதேவியின் கோயிற்பக்கத்துள்ள மலையிடத்தே, மயிற்கல்லின் பிடர்த்தலையினின்று இழிகின்ற நீரால் நிரம்பும் சுனைகள்பலவற்றுள் இடையிலிருப்பதும், வெண்கடுகும் முருக்கம்பூவும் போன்ற நுண்ணிய கற்களோடு மாவைக் கரைத்த தொத்துவிழும் நீருடையதுமாகிய சுனையிற்புகுந்து நீராடுவோர் பண்டைப்பிறப்பின் செய்திகளை அறிந்தோராவர் என்பதுபற்றி, அம்மங்கலாதேவிகோயிலின் வாயிலிலே நீ இருந்தபோது, அந்நீருள்ள கரகத்தை 'இது நீ கொள்ளத்தக்கது' என்று நான் உன்பாற் கொடுத்தேனன்றோ? உறியிலமைந்த அந்நீர்க் கரகமும் இப்போது உன் கையின்கண்ணே உள்ளது. சந்திராதித்தர் உள்ளவளவும் அந்நீரின் கடவுட்டன்மை ஒழியாது. இக்கரகத்துநீரை ஈங்குள்ள இவ்விளம் பெண்கள் மூவர்மீதும் தெளிப்பாயாயின், இன்னோர் முற்பிறப்பினை அறிந்தோர் ஆவர்; இதன் உண்மையை நீயே சோதித்துப் பார்!" என்று கூறினாள்.

இங்ஙனம், சாத்தனாவேசிக்கப்பெற்ற தேவந்தியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டலும், செங்குட்டுவன் மிகவும் விம்மிதமுற்றுப் பக்கத்திருந்த மாடலன் முகத்தை நோக்கினன். அப்போது அவ்வந்தணன் மகிழ்ச்சியுற்றவனாகிச் செங்குட்டுவனை வாழ்த்தி—'அரசே! இது கேட்பாயாக; மாலதி என்னும் பார்ப்பனமாது தன் மாற்றாள் குழந்தையை எடுத்துப் பால் கொடுக்கும்போது பழவினைவயத்தால் பால்விக்கி அக்குழந்தை இறக்கவும், அதன் பொருட்டு ஆற்றாளாய்ப் பெருந்துன்பமடைந்து, பாசண்டச்சாத்தன் கோயில்சென்று அத்தேவன்பால் வரங்கிடந்தாள். அவளது பெருந்துயர்க் கிரங்கி, அச்சாத்தன் இறந்த குழந்தையுருக்கொண்டு வந்து 'அன்னாய்! யான் வந்தேன்; இனி உன் துயரொழிக' என்று கூறவும், அம்

மாலதியும் உரிமைத்தாயும் தம் கணவன் மகிழ்ச்சியுறும் படி அதனை வளர்க்கக் காப்பியம்[1] என்னும் பழங்குடி பொலிவடைய வளர்ந்து, பக்குவம் வந்ததும் அப்பிள்ளை இத்தேவந்திகையை மணந்து இவளோடு எட்டியாண்டு இல்லறம் நடத்திவந்தான். இவ்வாறு நிகழுங்கால், ஒரு நாள், தன் மனைவியாகிய இவட்கு அச்சாத்தன் மூவாத தன் தெய்வவுருவை வெளிப்படக்காட்டித் தன் கோட்டத்திற்கு வரும்படி இவளுக்குக் கட்டளையிட்டு மறைந்தனன்.[2] மறைந்தவன், நான் மங்கலாதேவியின்[3] கோட்டத்திலிருக்கும்போது அந்தணனுருக்கொண்டு வந்து தோன்றி, உறியிலமைந்த இக்கரகத்தை என் கையிற் கொடுத்து இதனைச் சேமமாக வைத்திருக்கும்படி எனக்குக் கூறிச்சென்றான். அங்ஙனஞ் சென்றதுமுதல் இதுவரை அவன் திரும்ப என்பால் வந்திலன்; அதனால் இக்கரகத்தைத் தவறவிடாது என்னுடன் கொண்டு வந்தேன். இவ்வாறுதலால், அச் சாத்தனென்னுந் தெய்வமே தன் பார்ப்பனியாகிய இத்தேவந்தியின்மேல்

---

1. இது, பார்ப்பனரது பழைய கோத்திரங்களுள் ஒன்று. தொல்காப்பியர், பல்காப்பியர், வெள்ளூர்க்காப்பியனார் முதலிய பழம் புலவர்கள் இக்குடியினராவர். 'காப்பியத்தொல்குடி' என்று இளங்கோவடிகள் கூறியது காப்பியக்குடி என்ற ஊரை யன்று. ஊராயின் 'தொல்' என்ற அடையை இடையில் அமைக்காது தொல்காப்பியக்குடி என்று கூறுவர். அதனால் இஃது ஒரு குடிப்பெயரே என்க.

2. இங்ஙனமே, கண்ணகியின் பார்ப்பனத்தோழியான தேவேந்திரன் வரலாற்றை, இளங்கோவடிகள் கனாத்திறமுரைத்த காதையில் விரித்துக்கூறுவர்.

3. 'மங்கலமடந்தை கோட்டம்' என்பதற்கு, மங்கலாதேவி கோயில் என்பர் அரும்பதவுரைகாரர். இக்கோட்டம், விருத்தாசலத்துக்கு வடமேற்கே 9 மைலில், மங்கலம் என்ற ஊரிலுள்ள துர்க்காதேவி கோயில் என்று தெரிகின்றது. இத்தேவி, பக்கத்துள்ள ஜில்லாக்களில் வசிப்பவர்களாலும் வணங்கப்படும் பிரபல

இப்போது ஆவேசித்து இக்கமண்டலநீரைத் தெளிக்கும்படி கூறினன். வேந்தர் வேந்தே! இங்குள்ள இச்சிறுமியர்மேல் இதனீரைத் தெளித்துச் சாத்தன்கூறிய இவ்வுண்மைகளை நாம் இனியறிவோம்" என்று அம் மாடலமறையோன் நிகழ்ந்த வரலாறுகளைக்கூறித் தான் கொணர்ந்த கமண்டல நீரை அங்கிருந்த பெண்கள் மூவர் மேலும் புரோக்ஷித்தனன். உடனே, அச்சிறுமிகட்குத் தங்கள் பழம்பிறப்புணர்ச்சி வந்தடையவும், அம்மூவருந் தனித்தனியாக அடியில்வருமாறு புலம்பலானார்கள்:—

(முதற் சிறுமி) "யான்பெற்ற மகளே! யாவரும் புகழத்தக்க உன்கணவன் கூடாவொழுக்கத்தனாய் உன்னை இகழ்ந்து நின்ற நிலைமைக்கு வருந்திநின்ற உன் தாயாகிய யானும் அறியாமலே அந்நியநாடுசென்று, உற்றாரொருவரும் இல்லாதவிடத்தில் தன்னந் தனியையாய்க் காதற்கணவனுடன் கடுந்துயரடைந்தனையே" என்றரற்றினள்.

(இரண்டாஞ் சிறுமி) "யான்பெற்ற மகளாகவும், என் துணைத்தோழியாகவும் என்துயர் நீக்கிவந்த பெண்ணே! என்பால் வாராயோ? என்னுடன் கூடவேயிருந்துவந்த கண்ணகியை அழைத்துக்கொண்டு, என்

தேவதை என்பதும், எருமைக்கடாப்பலி இவ்வம்மனுக்கு விசேடமாகக் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதும் அறியத்தக்கன. இக்கோயிலில், உயிர்ப்பலி விரும்பாத 'மங்களாச்சி' என்ற வேறொரு தேவதையும் உண்டு. மதுரை ஜில்லா, கம்பங் கூடலூரில் உள்ள சாஸனமொன்றால், கொல்லமாண்டு 844 (கி.பி. 1669)-ல் குலசேகரர் என்ற மலையாளவரசர் மங்கலாதேவியம்மன் முதலிய தேவதைகளின் ஆலயங்கட்கு ஷை கூடலூரில் பூமிகள் அளித்தனர் என்ற செய்தி கூறப்படுகின்றது. (Ep. Rep. 420 of 1907). பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு முன்பே, மங்கலமடந்தை கோட்டத்தில் சாத்தனால் தான் கரகநீர் பெற்றதாக மாடலன் கூறியதனால், அக்கோட்டம் செங்குட்டுவன் கட்டிய பத்தினிக் கோட்டத்தின் வேறென்பதே பெறப்படும்.

அருமை மகனே! நடுநிசியில் பெருந்துயரத்தோடு சென்றனையே; இதனை நினைக்குந்தோறும் என்னெஞ்சம் வருத்தமிக்குப் புலம்புகின்றது; இத்துயரம் என்னாற் பொறுக்கக்கூடவில்லை; என் மகன் என்பால் ஒருகால் வாரானோ" என்று கதறினள்.

(மூன்றாஞ் சிறுமி) "இளையோனே! நீ என் மனையில் தங்கியிருந்த காலத்தே வையையாற்றில் நீராடச் சென்றிருந்த நான் திரும்பிவந்தபோது ஊர்ச்சிறுவரால், ஐயோ! உன் துக்கசம்பவத்தைக் கேட்டேன். கேட்டதற்கேற்ப, மனையில்வந்து நான் பார்த்தபோது நின்னைக் கண்டிலேன். எந்தாய்! என்னையறியாது எங்குச் சென்றனையோ!" என்றழுதாள்.

இவ்வாறாகக் குதலைமொழிபேசும் சிறுமியர் மூவரும் முதியோர் பேசும் பேச்சால் செங்குட்டுவன் திருமுன்பே அக்கோட்டத்தின் முன்றிலிலிருந்து அரற்றியழவும், போந்தை மாலையணிந்த அவ் வேந்தர்பெருமான் வியப்புற்று, மாடலன்முகத்தை மறுமுறையும் நோக்க, அரசனது குறிப்பறிந்து அவனை வாழ்த்தியவனாய் அம்மறையவன் கூறுவான்:—"அரசே! (ஒரு காலத்தில் மதயானை கைக்கொண்டதனால் உயிர்போகும் நிலைமையிலிருந்த) அந்தணனொருவனது பெருந்துயரம் ஒழியும்படி அவனை அந்த யானையின் கையிலிருந்து தம்புவித்துத் தானே அதன் கையுளிட் புகுந்து, கொம்புகளின் வழியாக அதன் பிடர்த்தலையிலேறி வித்தியாதரன்போல விளங்கித் தன்னருஞ் செயலைக் காட்டிய கோவலனது[1] அன்புடை மனைவிமேல், இம்மூவர் மகளிரும் பெருங்காதல் வைத்தவராதலால், விண்ணாடுசென்ற அவரோடு தாமுஞ் செல்லத்

1. இவனது இவ்வரிய செயலை அடைக்கலக்காதை (42-58)யிலும் இளங்கோவடிகள் கூறினார்.

தக்க நல்லறத்தை இன்னோர் செய்யாது போயினர். அதனால், இவர்களுள் முதலிருவர் கண்ணகியின்பாற் பேரன்புடையராய், அரட்டன் செட்டி மனைவி வயிற்றில் இரட்டைகளாகச் சேர்ந்து, அப்பத்தினி அஞ்சாதணுகிய வஞ்சி மூதூரிற் பிறந்தனர்; ஆயர் முதுமகளாகிய மாதரி முற்பிறப்பிற் கண்ணகிபால் வைத்த காதன்மிகுதியாலும், திருமால்பொருட்டுக் குரவையாடிய விசேடத்தாலும், ஆடகமாடத்திற் கோயில்கொண்ட சேஷசாயியாகிய அப் பெருமானது திருவடிபிடிப்பான் குலத்திற் சிறுமகளாகத் தோன்றினள். இதனால் நல்லறஞ்செய்தவர் பொன்னுலகடைதலும், ஒன்றிற் பற்றுவைத்தோர் பூமியில் அப் பற்றுள்ளவிடத்தே பிறத்தலும், அறம்பாவங்களின் பயன் அடுத்து விளைதலும், பிறந்தவர் இறத்தலும், இறந் தவர் பிறத்தலும் புதியனவின்றித் தொன்மைப்பட்டன என்பது நன்கு விளங்கும். இடபாரூடனாகிய சிவபிரான் திருவருளாலுதித்துப் புகழ்மிகுந்த மன்னவனாக நீ விளங் குதலால், அரசே! முற்பிறவியிற்செய்த தவப்பயன் களையும், பெரியோர் தரிசனங்களையும் கையகத்துப் பொருள்போலக் கண்டு மகிழப்பெற்றாய்; ஊழி யூழியாக இவ்வுலகங்காத்து, வேந்தே! நீ வாழ்வாயாக" என்று கூறி, தம்முன்பு அழுது புலம்பிய அவ்விளம்பெண்கள் மூவரும் முற்பிறப்பில் முறையே கண்ணகியின் தாயும், கோவலன் தாயும், ஆய்ச்சியாகிய மாதரியுமாயிருந்த செய்திகளைச் செங்குட்டுவனுக்குத் தெளிய மாடலன் விளக்கினன்.

இவற்றைக் கேட்டுப் பெரிதும் வியப்புற்ற சேரர் பெருமான், பாண்டிநாட்டுத் தலைநகரான கூடன்மாநகரம் எரியுண்ணும்படி தன் தனமுகத்தைத் திருகியெறிந்த அப்பத்தினியின் கோயிற் படித்தரங்களுக்கு வேண்டிய

பூமியளித்து, நித்தியாராதனை நிகழ்ந்துவருமாறு செய்தும், பூவும் புகையும் கந்தவர்க்கங்களுமாகிய திருப்பணி நடத்தி வரும்படி தேவந்தியை நியமித்தும், அப்பத்தினிக்கடவுளை மும்முறை வலஞ்செய்து வணங்கி நின்றான். இங்ஙனம் இவனிற்க, சிறைநீங்கி உபசரிக்கப் பெற்ற கனகவிசய ரென்னும் ஆரியவேந்தரும், பண்டே வஞ்சியிற் சிறைப் பட்டு இப்போது விடுபட்ட மன்னரும் குடகநாடாளும் கோங்கிளங்கோசரும், மாளவவேந்தரும் கடல்சூழ்ந்த இலங்கைக்கு அதிபனான கயவாகு வேந்தனும் அப்பத்தினி தேவியை வணங்கியவர்களாய் "தேவீ! எங்கள் நாட்டிற்கும் எழுந்தருளி வந்து, சேரர்பெருமான் செய்த பிரதிஷ்டையிற்போல நாங்கள் செய்யும் பிரதிஷ்டைகளிற் பிரஸந்நையாகி எங்கட்கும் அருள்புரிய வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். இங்ஙனம் அவர்கள் வேண்டி நின்ற போது, 'தந்தேன், வரம்' என்று ஒரு தெய்வவாக்கு ஆங்கு யாவருங் கேட்க எழுந்தது! அதுகேட்டுச் செங்குட்டுவனும் ஏனையரசர்களும் சேனைகளும் வியப்புற்று, வீட்டுலகத்தையே நேரிற் கண்டவர்போல ஆரவாரித்துத் துதித்தனர். பின்னர், அரசரெல்லாம் தன் அடிவணங்கி யேத்த, தத்துவ ஞானியாகிய மாடலனுடன் சேர்ந்து, அப்பத்தினிக் கோட்டத்து யாகசாலையினுள்ளே சேரன்-செங்குட்டுவன் பிரவேசிப்பானாயினன். இங்ஙனம் அரசன் சென்றபின் யானும்[1] ஆங்குச் செல்லலானேன்; அப்பத்தினிக்கடவுள் தேவந்திகைமேல் ஆவேசித்தவளாகி என்முன்னர் எழுந்துநின்று, "மூதூராகிய வஞ்சிமா நகரத்தே அத்தாணிமண்டபத்தில் உந்தையாகிய சேரலாதனோடு நீ சேர்ந்திருந்த காலையில், நிமித்திகனொருவன்

1. இளங்கோவடிகள் தம் முன்னிகழ்ச்சிபற்றிக் கூறுங் கூற்று.

வந்து நின்னைப் பார்த்து, அரசுவீற்றிருத்தற்குரிய இலக்கணம் நினக்கே யுண்டென்றுகூற, 'என் தமையனான செங்குட்டுவனிருப்ப நீ முறைமைகெடச் சொன்னாய்' என்று அந்நிமித்திகனை வெகுண்டு நோக்கி, தமையனான செங்குட்டுவனுக்கு மனத்துன்பம்நேராதவாறு குணவாயிலிடத்துள்ள முனிவர்முன்வந்து துறவுபூண்டு, அந்தமிலின்பமாகிய மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை ஆளநிற்கும் வேந்தனல்லையோ, நீ" என்று, முன் நிகழ்ந்ததும் இனி நிகழ்வதுமாகிய என்னுடைய வரலாறுகளையும் உரைத்தருளினாள். இங்ஙனமுரைத்த இமையோரிளங்கொடியாகிய பத்தினி தேவியின் பெருமைதங்கிய இச்சரிதத்தை விளங்கக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்!

"பரிவு மிடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வந் தெளிமின் தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்
பொய்யுரை யஞ்சுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின்[1]
ஊனூண் டுறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
தானஞ் செய்ம்மின் தவம்பல தாங்குமின்
செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின் தீநட் பிகழ்மின்
பொய்க்கரி போகன்மின் பொருண்மொழி[2] நீங்கன்மின்
அறவோ ரவைக்கள மகலா தணுகுமின்
பிறவோ ரவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்
பிறர்மனை யஞ்சுமின் பிழையுயிர்[3] ஓம்புமின்
அறமனை[4] காமி னல்லவை கடிமின்
கள்ளுங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும்[5] விரகினி லொழிமின்

1. பரிகரியுங்கள்.
2. மெய் வார்த்தை.
3. மரிக்குநிலையில் உள்ள உயிர்.
4. மனையறம்.
5. பயனில்சொற் கூறுவோர் கூட்டம்.

இளமையுஞ் செல்வமும் யாக்கையு நிலையா
உளநாள் வரையாது[1] ஒல்லுவ தொழியாது
செல்லுந் தேஎத்துக் குறுதுணை தேடுமின்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீ ரீங்கென் ''

மேற்கூறியவாறு, கண்ணகியின்பொருட்டு இமயத்திற் கல்லெடுக்கச்சென்ற செங்குட்டுவன், வடநாடு சென்று தன் பகைவரைப் போரில் வென்று கல்லெடுப்பித்து அதனைக் கங்கை நீராட்டி இரண்டேமுக்கால் வருஷங் கட்குப்பின் தன்னூர் புகுந்து பத்தினியைப் பிரதிஷ்டை செய்த வரலாறுகளைச் செங்குட்டுவன் சகோதரராகிய இளங்கோவடிகளே இனிமையும் அருமையுமான தம் திரு வாக்காற் பாடி, அப்பத்தினிக் கடவுள் தம்மை நோக்கிக் கூறிய வாக்கியங்களோடும் நூலைமுடித்திருத்தல் அறியத் தக்கது. இப்பத்தினியின் பிரதிஷ்டாகாலத்தில் வந்திருந்த வேற்றுநாட்டரசர் சிலரும் சோழபாண்டியரும், செங்குட்டுவன் செய்தவாறே, கண்ணகிக்குத் தத்தம் நகரங்களிற் கோயிலெடுத்துத் திருவிழா நடத்தியது முதலிய செய்திகளை, அவ்வடிகள் சிலப்பதிகார முகப்பில் உரைபெறு கட்டுரை என்னும் பகுதியிற் கூறியிருக்கின்றனர்.[2]

---

1. உள்ள நாள்களை வீணாளாக்காமல்.

2. (1) அன்றுதொட்டுப் பாண்டியநாடு மழைவறங்கூர்ந்து வறுமையெய்தி வெப்புநோயுங் குருவுந்தொடரக் கொற்கையி லிருந்த வெற்றிவேற்செழியன், நங்கைக்குப் பொற்கொல்ல ராயிரவரைக் கொன்று களவேள்வியால் விழவொடு சாந்தி செய்ய, நாடுமலிய மழைபெய்து நோயுந் துன்பமும் நீங்கியது.

(2) " அதுகேட்டுக் கொங்கிளங்கோசர் தங்கணாட் டகத்து நங்கைக்கு விழவொடு சாந்திசெய்ய மழைதொழி லென்றும் '' மாறாதாயிற்று.

(3) "அதுகேட்டுக் கடல்சூழிலங்கைக் கயவாகு வென்பான் நங்கைக்கு நாட்பலி பீடிகைக் கோட்டமுந்துறுத்தாங்கு

7-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் சமயநிலை

சேரன் - செங்குட்டுவன் கொண்டொழுகிய மதம் பொதுவாக வைதிகசமயமேயாயினும், சிறப்பாக இவனைச் சைவாபிமானமுள்ளவன் என்று சொல்லத் தகும். இவ்வேந்தன் சிவபெருமான் திருவருளால் உதித்தவனென்பதும், அப்பெருமானருள்கொண்டு விளங்கியவனென்பதும்,

"செஞ்சடை வானவன் அருளினில் விளங்க
வஞ்சித் தோன்றிய வானவ கேளாய்" (சிலப். 26: 98-9)
"ஆனே றுயர்த்தோ னருளினில் விளங்க
மாநிலம் விளங்கிய மன்னவன்" (சிலப். 30: 141-2)

என்று இச்சேரன்சகோதரரே இருமுறை கூறுதலால் அறியலாகும். இவனது சைவாபிமானத்தை அடியில் வரும் மற்றொரு செய்தியும் குறிப்பிடுவதாம். வஞ்சியினின்று வடநாட்டி யாத்திரைக்குப் புறப்பட்ட அதிகாலையிலே இவ்வேந்தன், சிவபிரான் பாதுகைகளை வணங்கி வாங்கிச் சிரத்தில் தரித்துக்கொண்டு தன் அரசுவாவின்மேல் ஆரோகணஞ் செய்தனனென்றும், அப்போது ஆடகமாடமென்னுங் கோயிலிற் பள்ளிகொண்ட திருமால் பிரசாதத்துடன் சிலர்வந்து இவனை வாழ்த்தி நிற்க, தன் முடியிற் சிவபிரான் திருவடிநிலைகளைத் தரித்திருந்தமையின், அத் திருமால் பிரசாதத்தை வாங்கித் தன் மணிப்புயத்தில் தாங்கிக்

அரந்தை கெடுத்து வரந்தருமிவளென ஆடித்திங்களகவையி னங்கோர் பாடி விழாக்கோள் பன்முறையெடுப்ப மழை வீற்றிருந்து வளம்பல பெருகிப் பிழையாவிளையு ளுடாயிற்று."

(4) "அதுகேட்டுச் சோழன் - பெருங்கிள்ளி கோழி யகத்து எத்திறத்தானும் வரந்தருமிவளோர் பத்தினிக் கடவுளாகு மென நங்கைக்குப் பத்தினிக்கோட்டமுஞ் சமைத்து நித்தல விழாவணி நிகழ்வித்தோனே"—எனக். காண்க.

கொண்டு சென்றனனென்றும் இளங்கோவடிகள் குறிக்கின்றார்.[1] இவற்றால், சிவபிரான்பால் இவ்வரசனுக்கிருந்த பத்திமிகுதி விளங்கத்தக்கது. ஆயினும், பிற்காலத்தரசர் சிலர்போல மதாந்தரங்களில் வெறுப்புக் காட்டுதலின்றித் தன்காலத்து வழங்கிய எல்லாச் சமயங்களையும் ஒப்பநோக்கி ஆதரித்துவந்தவன் செங்குட்டுவனென்றே சொல்லலாம். இவனாட்சிக் காலத்தே, வஞ்சியில் வைதிகரும் ஆசீவகரும்[2] சைனரும் பௌத்தரும் தம்மிற்கலந்து வாழ்ந்துவந்தனர். மணிமேகலை அந்நகர்க்குச் செல்ல நேர்ந்தபோது, சமயவாதியரோடெல்லாம் அவள் அளவளாவினள் என்பதனாலும் இதனை அறிக. செங்குட்டுவன் காலத்துச் சமயநிலைக்கும் இக்காலத்து நிலைக்கும் வேற்றுமை பெரிதும் உண்டு. இவ்வேந்தனுக்கு உடன்பிறந்தவரான இளங்கோவடிகள் கொண்டொழுகிய சமயம் வைதிகமேயாயினும் சைனம் போலும் என்று அவரது வாக்கின்போக்காற் கருதப்படுகின்றது. செங்குட்டுவனுக்கும் அவன் சகோதரருக்கும் மிக்க நட்பினரான கூலவாணிகன் சாத்தனார் கொள்கையோ, பௌத்தமென்பதில் ஐயமில்லை. இனிச் செங்குட்டுவனால் தெய்வமாக வணங்கப்பெற்ற கண்ணகியும் கோவல

---

1. "நிலவுக்கதிர் முடித்த நீளிருஞ் சென்னி, உலகுபொதியுருவத் துயர்ந்தோன் சேவடி மறஞ்சேர் வஞ்சி மாலை யொடு புனைந்து, இறைஞ்சாச் சென்னி யிறைஞ்சி வலங்கொண்டு" (சிலப். 26: 62—67). கடக்களி யானைப் பிடர்த்தலை யேறினன், குடக்கோக் குட்டுவன் கொற்றங் கொள்கென, ஆடகமாடத் தறிதுயி லமர்ந்தோன், சேடங்கொண்டு சிலர்நின் றேத்தத், தெண்ணீர்க் கரந்த செஞ்சடைக் கடவுள், வண்ணச் சேவடி மணிமுடி வைத்தலின், ஆங்கது வாங்கி யணிமணிப் புயத்துத், தாங்கினனாகி—(சிலப். 26: 60—67).

2. ஆசீவகம் - சமணசமயத்தின் பாகுபாடுகளுள் ஒன்று; இம்மதத்தினர்க்குத் தெய்வம் மற்கலியென்றும், நூல் நவகதிரென்றும் கூறுவர் (நீலகேசி. ஆசீவக. 13).

னும் கொண்டொழுகிய மதமும் அப்பௌத்தமேயாகும். இச்செய்தி, வஞ்சிமாநகர் புகுமுன் தன்னைத் தரிசிக்கவந்த மணிமேகலையை நோக்கித் தெய்வவுருப்பெற்ற கண்ணகிக் கடவுள் தன் பின்னிகழ்ச்சிபற்றிக் கூறிய வாக்கியங்களால் நன்கறியப்படும்.[1] தான் கடைப்பிடித்தற்கு உரிய தாக மாதவி சார்ந்துநின்ற சமயதருமத்தினின்றே அவள் காதலன் கொண்டொழுகிய மதமும் பௌத்தமே என்பது உய்த்துணரத்தக்கது. சைன சந்நியாசினியாகிய கவுந்தியடிகளைத் துணையாகக்கொண்டு அவளால் அறநீதிகள் உபதேசிக்கப்பெற்றவனாய்த் தன்மனைவியுடன் கோவலன் மதுரைக்குப் பிரயாணித்த செய்தியை இளங்கோவடிகள் கூறுவர்; இதனால், அக்கோவலன் சமணமுதலிய மதங்களினும் அபிமானங் காட்டிவந்தவன் என்பது தெரியலாகும். இங்ஙனம், பௌத்தச்சார்பினரான கோவலன் கண்ணகியருடைய தந்தையர்கொண்ட சமயங்களோ, முறையே பௌத்தமும் ஆசீவகமும் ஆகும்.[2] அன்றியும் பௌத்தச்சார்பினளான கண்ணகிக்கு வைதிகசமயத்தவனை செங்குட்டுவன் கோயில்கட்டி, அந்தணர் புரோகிதர்களைக்கொண்டு வேள்வி முதலியன இயற்றிப் பிரதிஷ்டித்த செயலும், பார்ப்பனியாகிய தேவந்திகையைப் பத்தினி தேவிக்குப் பணிசெய்ய நியமித்ததும் குறிப்பிடத்தகும். இவற்றால், செங்குட்டுவன் காலத்திருந்த தென்னாட்டுச் சமயநிலையை நோக்குமிடத்து அஃது இக்காலத்துப் போற்

1. "பைந்தொடி தந்தை யுடனே பகவன், இந்திர விகார மேழுமேத் துதலின்,......பிறவி நீத்த பெற்றிய மாகுவம், நறை கமழ் கூந்தல் நங்கை நீயும், முறைமையி னிந்த மூதா ரகத்தே, அவ்வவர் சமயத் தறிபொருள் கேட்டே, மெய்வகை யின்மை நினக்கே விளங்கிய, பின்னர்ப் பெரியோன் பிடகநெறி கடவாய்" (மணிமே. 26, 42-61).

2 சிலப். 27, 90 - 100.

பரம்பரை யொழுக்கமாகாது அவ்வவர் அறிந்து கடைப்பிடித்த கொள்கைமாத்திரையாகவே இருந்ததென்பது விளக்கமாகும். தந்தைமதம் மகனுக்கும் உற்றார்மதம் சுற்றத்தார்க்கும் உரியதென்ற நியதி அக்காலத்திருந்ததில்லை. உறவுமுறையினும் நீதிமுறையினும் தம்முளிருந்த கொள்கை வேறுபாடுபற்றி, அவர்கள் ஒருக்காலும் பிரிந்திருந்தவருமல்லர். அக்காலவியல்பு அங்ஙனமாதலின், சேரன்-செங்குட்டுவன் தன்னைச்சார்ந்த அந்நிய மதத்தவரை அபிமானித்ததும் ஆதரித்ததும் வியப்புடையனவல்ல என்றே சொல்லலாம். இவ்வாறே, பிற்காலத்துத் தமிழரசரும் மதாந்தரங்களை அபிமானித்துள்ள செய்தி சாஸனங்களால் அறிந்தது.[1] இனிச் செங்குட்டுவன் தன் வைதிகச்சார்புக்கேற்ப, அந்தணரைப் பெரிதும் போற்றி அவர்கள் கூறும் உறுதிமொழிப்படியே ஒழுகிவந்தவனென்பது மாடலனென்ற மறையவனிடம் அவன் காட்டிப் போந்த கௌரவச் செய்கைகளாக முன்பறிந்தவற்றால் விளக்கமாகும். இவன் தமிழ்வேந்தனாயினும் க்ஷத்திரிய வருணத்தவன் என்பதும், அவ்வருப்பினர்க்குரிய யாகாதிகளை அந்தணரைக்கொண்டு செய்து வந்ததோடு[2] வைதிக தர்மங்களைப் பெரிதும் போற்றி வந்தவன் என்பதும்[3] அறியத்தக்கன.

---

1. 9ம் நூற்றாண்டில், வேள- ஆய்குலவேந்தான விக்ரமாதித்திய வரகுணன் என்பான், வைதிகசமயத்தவனாயினும் பௌத்த சைனமதங்களைப் பெரிதும் அபிமானித்து ஆதரவளித்திருப்பதும், (T. A. S ii, 117), 11-ம் நூற்றாண்டினனான முதல் இராஜராஜ சோழன் பரம சைவனாயினும், நாகபட்டினத்துப் பௌத்தவிகாரத்துக்கு ஆனைமங்கலம் என்ற கிராமத்தைத் தானஞ்செய்திருப்பதும் (Tamil and Sanscrit Inscriptions, No. 30.) காண்க.

2. சிலப். 28 : 175—194.

3. ஷை 26 : 247—250.

8-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் சமகாலத்தரசர்

செங்குட்டுவன் காலத்தே, தமிழ்ப்பெருவேந்தர்களாகிய சோழபாண்டியரோடு அவர் கீழடங்கிய சிற்றரசர் பலரும் அறிவு திரு வாற்றல்கள் உடையராயிருந்தனர். அத் தமிழ்ப்பெருவேந்தருள்ளும் பலகிளையினர் தத்தம் நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியைப் பிரித்தாண்டு வந்தனரென்பதும் முன்னூல்களால் உய்த்தறியக்கூடும். சேரரில் செங்குட்டுவன் மாற்றாந்தாயின் மக்களும், ஞாதியரான இரும்பொறைகளும் வெவ்வேறு ஊர்களைத் தலைநகரங்களாகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்த செய்தி முன்னரே குறிப்பிட்டோம். இவ்வாறே சோழபாண்டியருள்ளும் இருந்தனரென்பது புறநானூறு முதலியவற்றை நோக்குமிடத்துப் புலப்படக்கூடியதே. ஒரே புலவர் ஒரு வேந்தர் வமிசத்திற் பலரைத் தலைவராகக்கொண்டு தம்காலத்தவராகப் பாடும்படி நேர்ந்ததற்கு இதுவே காரணமாம். இவ்வாறு கொள்ளாக்கால், தலைமையரசர் பலர் ஒரே வமிசத்தில் ஏககாலத்தில் ஓரிடத்தில் இருந்து ஆண்டவராகக் காணப்பட்டுச் சரித்திரவொற்றுமை பெறுவதில் மயக்கங்கொள்ள நேரும்[1]. இங்ஙனம் மூவேந்தர் வமிசங்களும் தனித்தனிக் கிளைகளுடையன வாயினும், செங்குட்டுவன் காலத்துச் சோழபாண்டியருள்ளே தலைசிறந்து நின்ற அரசர்சிலரை நாம் முன்னூல்களினின்று குறிப்பிடலாகும். அன்னோர்களை அடியில் வருமாறு காண்க:—

[சோழர்]

செங்குட்டுவன் காலத்திற் சோணாடாண்ட அரசர்கள் பலராயினும், சிறப்பாக உறையூர்ச் சோழரும், புகார்ச் சோழருமென இருபகுதியினராகக் கொள்ளலாம். "மாட

1. 'சேரவேந்தர் தாயவழக்கு' என்னும் கட்டுரையுள் இதனை நன்கு விளக்கியுள்ளேம் (பக். 22-3).

மதுரையும் பீடா ருறந்தையும் - ஒலிபுனற் புகாருங்கலி கெழுவஞ்சியும்''[1] எனச் சோணாடு தங்காலத்தில் இரண்டு இராசதானிகள் உடையதாயிருந்ததை இளங்கோவடிகளும் குறிப்பிடுவர். செங்குட்டுவனுடைய தாயுடன்பிறந்த அம்மானும் சோழன் மணக்கிள்ளியின் மகனுமாகிய நெடுங்கிள்ளி உறையூரிலிருந்து ஆண்டுவந்தனன்.[2] இவ்வுறையூர்ச் சோழர்க்கும் புகார்ச் சோழர்க்கும் பெரும்பகை மூண்டு போர் நிகழ்ந்துவந்த தென்பது புறநானூற்றுச் செய்திகளினின்று புலப்படுகின்றது. புகார்ச் சோழரென்பார், கிள்ளிவளவனும்[3] அவன் தம்பியாகிய நலங்கிள்ளியுமாவர். கரிகாலன் காலத்து அவனது ஆட்சிக்குட்பட்டதாகப் பட்டினப்பாலையால் அறியப்பட்ட சோணாடு, அச்சோழனுக்குப் பின்பு இருபகுதிப் பட்டது என்றும், அதனில் உறையூர்-மணக்கிள்ளிக்கும், புகார் - வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளிக்கும் தலைநகரங்களாயிருந்தன என்றும் தெரியவருதலால், அக்கிள்ளிகள் இருவரையும் கரிகாலன்மக்களாகக் கருதற்கு இடமுண்டு இவ்வாறாயின், மேற்கூறிய செங்குட்டுவனுக்கு மாமனான உறையூர் நெடுங்கிள்ளியும், புகார்க் கிள்ளிவளவன் நலங்கிள்ளிகளும் கரிகாலன்மகார் வயிற்றுப் பேரர்கள் ஆதல்வேண்டும். இவ்விரு பிரிவினரான சோழர்க்கும் காரியாற்றங்கரையில் பெரும்போர் மூள, அதனில் செங்குட்டுவனம்மானாகிய நெடுங்கிள்ளி இறந்தான் என்பது, "காரியாற்றுத் துஞ்சிய" என அவன் விசேடிக்கப்படுதலாலும்[4] அப்போரிற் கிள்ளிவளவன்

---

1. சிலப்பதி. 8: 3—4.
2. புறம். 44, 45, 47-ம் பாடல்கள் காண்க.
3. இவனே, மணிமேகலையிற் கண்ட சோழன் (25-14).
4. புறம் 47.

தம்பியே வெற்றிபெற்றவனென்பது, "ஆர்புனை தெரிய லிளங்கோன் றன்னால், காரியாற்றுக் கொண்ட காவல் வெண்குடை, வலிகெழு தடக்கை மாவண்கிள்ளி" எனச் சாத்தனார் மணிமேகலையிற்[1] கிள்ளிவளவனைச் சிறப்பித்துக் கூறுதலாலும் புலப்படுகின்றன.[2] செங்குட்டுவன் அம்மானை நெடுங்கிள்ளி இங்ஙனமிறந்ததும், அவன் மகனை பெருநற்கிள்ளி உறையூரிற் பட்டமெய்தினன். திருக்கோவலூர்ச் சிற்றரசனும் பெருவீரனுமாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரி[3] என்பவன் உறையூர்ச்சோழர்க்குச் சேனைபதியாகவிருந்து பேருதவிபுரிந்து வந்தான்; ஆனால், இவனும் சோழனது தௌர்ப்பாக்கியத்தால் இடையில் இறந்து விட்டான். விடவே, ஆண்டிலிளையனைப் பட்டமெய்திய பெருநற்கிள்ளிக்கு விரோதமாக அவன்ஞாதியரசரெல்லாம் வெளிக்கிளம்பிப் பெருங்கலகம் விளைப்பாராயினர். இக்காலத்தே, அவ் இளஞ்சோழன், தனக்குப் பெருந்துணைவனாகவிருந்த மலையமானது முள்ளூர்மலையில் ஓடி ஒளிக்கும்படி நேர்ந்தது இவனை அவ்வாபத்துக் காலத்திற் காத்து வந்தவன், முற்கூறிய மலையமான்மகன் திருக்கண்ணன் என்பான்.[4] இங்ஙனம் தன் அம்மான்

1. மணி. 19. 126—28.

2. காரியாறு என்பது, கருவூர்க்கு வடக்கே காவிரியுடன் கலக்கும் மணிமுத்தாநதியின் பழம்பெயராகத் தெரிகின்றது. இந்நதி யுற்பத்தியாமிடத்தில் 'காரியாறு' என்ற பெயர் அதற்கு இன்றும் வழங்குதல் அறியத்தக்கது. சேரசோழபாண்டிய நாடுகளின் எல்லையாயமைந்த நதியாகிய கரைப்போத்த ஞற்றுக்குக் கருவெட்டாறு என்பதும் ஒரு பெயர். இதுவே காரியாறாயின், வஞ்சியிலிருந்து சேரபாண்டியர் சோழன்மேற் படையெடுத்து வஞ்சிசூடி வந்தனர் என்ற மணிமேகலைக் கூற்றுக்குப் பெரிதும் பொருந்தும் எனலாம்.

3. இவனே கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய காரி.

4. புறநானூறு 174-ம் பாட்டில் இச்செய்திகள் அழகாகவும் தெளிவாகவும் குறிப்பிடப்படுதல் அறியத்தக்கது.

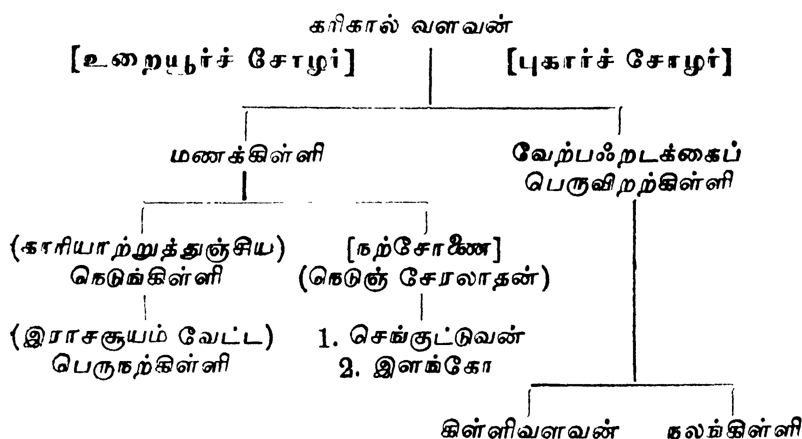
மகனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைக் கேட்டதும், செங்குட்டுவன் விரைந்து சென்று அவனுக்குப் பகைவராய்த் தோன்றிய சோழரொன்பதின்மரை உறையூரையடுத்த நேரிவாயிலில் நடந்த போரிலே அழித்துத் தன் மைத்துனச் சோழனைப் பட்டத்தில் நிறுவினான்.[1] இச்செய்தி முன்னரும் விளக்கப் பட்டது. இங்ஙனம் செங்குட்டுவன் செய்தது, அவன் பத்தினிப்படிமத்தின் பொருட்டு வடநாடு சென்றதற்குச் சில மாதங்கட்கு முந்தியதாகும். அஃதாவது அவனது 47-ம் வயதை ஒட்டியதாதல் வேண்டும்.[2] இவ்வாறு, செங்குட்டுவனால் உதவிபுரியப்பட்டவனே, பிற்காலத்தில் பெருவீரனாய் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளி எனச் சிறப்பிக்கப்பெற்றவன் எனத் தெரிகின்றான்.[3] இவனே, செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயிலெடுத்துச் சிறப்பித்த செய்தியறிந்து தானும் உறையூரிற் கோயிலொன்று கட்டி அப்பத்தினிக்குத் திருவிழாவெடுத்துக் கொண்டாடியவன். செங்குட்டுவன் அம்மானையும் அம்மான் சேயையும்பற்றி யாமீண்டெழுதியவற்றிற் சில புறநானூறு முதலியவற்றைக் கொண்டு ஊகித்தனவாம். ஆதலின், அறிஞர் அவற்றை ஏற்றபெற்றி ஆராய்ந்து கொள்ளக்கடவர். இவற்றால், செங்குட்டுவன் காலத்துச் சோழரை கீழ்க்காட்டியவாறு கொள்ளலாம்.

---

1. சிலப். 27 : 118—23.

2. கங்கைக்கரைப்பாடியில் இச்சேரன் மாடலனைச் சந்தித்த போது, "இளங்கோ வேந்த ரிறந்ததற் பின்னர், வளங்கெழு நன்னாட்டு மன்னவன் கொற்றமொடு, செங்கோற் றன்மை தீதின்றோ" எனச் சோழன் செய்தியை அவ்வந்தணனிடம் உசாவியது காண்க (சிலப். 27, 159-61).

3. புறம். 16.

[பாண்டியர்]

இனிச் செங்குட்டுவன்காலத்து விளங்கிய பாண்டியர் ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியனும், அவன் தம்பியாகிய வெற்றிவேற் செழியனுமாவர். செங்குட்டுவன் சிறிய தந்தையும், இமயவரம்பன் - நெடுஞ்சேரலாதன் தம்பியுமான பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவனும், ஆரியப்படை தந்த நெடுஞ்செழியனுக்குச் சமகாலத்தவனாகத் தெரிகின்றான்.[1] பிற்கூறிய செழியனே, கோவலனை ஆராயாமற் கொல்வித்து அவ் அநீதியை உணர்ந்ததும் தன் பெருந்தேவியுடன் உயிர்விட்டவன். "வடவாரியர் படைகடந்து, தென்றமிழ் நாடொருங்குகாணப், புரைதீர்கற்பிற் றேவி தன்னுடன், அரசுகட்டிலிற் றுஞ்சிய பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன்" என்று இவனைச் சிறப்பித்துக் கூறுவர் இளங்கோவடிகள்.[2] இப்பாண்டியன் பெரிய வீரமும் அரிய

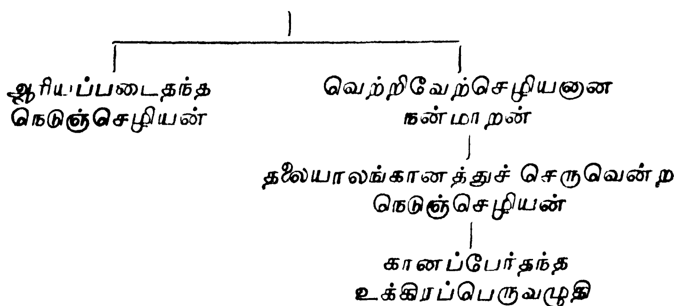
1. இது, சிலப்பதிகாரக் கட்டுரைகாதையில்வரும் பராசரனென்னும் பார்ப்பனன் வரலாற்றால் தெளிவாக அறியப்படும்.

2. சிலப். மதுரைக்காண்டத்தி னிறுதிக் கட்டுரை.

புலமையும் உடையவன். புறநானூற்றில் (183)—"உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும், பிற்றைநிலை முனியாது கற்றனன்றே" என்ற பாடல் இப்பாண்டியன் பாடிய தாகும். இப்பாட்டால் இவனது பெரும் புலமையும், கல்வியில் இவன் வைத்திருந்த கௌரவமும் இத்தகையன என்பது விளங்கக் கூடியது. இவ்வரசன் தன் திரு முன்பு வந்துநின்று கண்ணகி உரைத்த வழக்கைக் கேட்டு இறந்ததும், கொற்கையில் இளவரசாய் ஆட்சிபுரிந்து வந்த வெற்றிவேற்செழியன், தென்னாட்டாட்சிக்கு உரியவ னானான். செங்குட்டுவன் வடக்கே யாத்திரைசென்றிருந்த காலத்தில், இச்செழியனுக்கு முடிசூட்டுவிழா நடைபெற்ற தென்பது, கங்கைக்கரைப்பாடியிலே செங்குட்டுவனுக்கு மாடலன் கூறியசெய்தியால் தெரியலாகும்.[1] இப்பாண்டி யன் பட்டமெய்தியதும், நன்மாறன் என்னும் வேறுபெயர் பூண்டனனென்று கருதற்கு இடமுண்டு. கோவலன் கொலையுண்டமைக்குப் பொற்கொல்லனே காரணமா யிருந்தமையால், அச்சாதியா ரனைவர்மேலும் இப்பாண் டியன் பெருஞ்சீற்றங்கொண்டு, அவர்களு ளாயிரவரைக் கண்ணகியின் பொருட்டுக் களவேள்விசெய்து பலியிட்டா னென்றும், அதற்கு அப்பத்தினி மிகவும் உவந்தருளின ளென்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறும்.[2] இவ்வரசன் சிலகாலம் ஆட்சிபுரிந்து இறந்ததும், இவன் மகனாய்ப் பட்டமெய்தி யவன் நெடுஞ்செழியன் என்பவனாகத் தோற்றுகின்றான். மிகச் சிறுவயதிலே சிறந்த வீரனென்று பேர்பெற்றவன், இச்செழியன். தன்னுடனெதிர்த்த தமிழரசர் எழுவருடன் இவன் அதிபாலியத்தில் தலையாலங்கானம் என்ற களத்து நிகழ்ந்தபோரில் வெற்றிபெற்ற செய்தி மூன்னூல்களிலே

1. சிலப். 27 : 114—138.
2. ஷை, உரைபெறு கட்டுரை.

பெரிதும் புகழப்படுகின்றது.[1] இந் நெடுஞ்செழியனுக்குப் பின் பட்டமெய்தியவன் உக்கிரப்பெருவழுதி என்பவனாதல்வேண்டும். கடைச்சங்கமிருந்த பாண்டியருள் இவனையே இறுதியில்வைத்து நூல்கள் கூறுதல் காண்க.[2] இச்செழியன், கானப்பேர்[3] என்ற ஊரைக் கைப்பற்றி அதன் தலைவனான வேங்கைமார்பன் என்பவனைப் போரில் வென்றவன். எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய அகநானூறு தொகுப்பித்தவனும் இவ்வரசனே யாவன். செங்குட்டுவன் அம்மான்சேயாகிய பெருநற்கிள்ளியும், சேரமான் மாவெண்கோவும், இவ் வுக்கிரப்பெருவழுதியும் நட்பினராயிருந்த செய்தி ஔவையார் பாடலொன்றால்[4] அறியப்படுகின்றது. இவற்றால் நம சேரர்பெருமான் காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியரை அடியில்வருமாறு கொள்ளலாம்.

---

1. புறம் - 77. அகம் - 36. சின்னமனூர்த் தாமிர சாஸனமும் இவனது இப்போர்ச்செய்தி கூறுதல் அறியத்தக்கது.

2. இறையனார் களவியல் உரைப்பாயிரம்.

3. இஃது, இப்போது பாண்டிநாட்டுள் காளையார்கோயில் என வழங்கும் சிவதலமாகும்.

4. புறம்- 367.

[சேரர் கிளையினர்]

செங்குட்டுவனுடைய மாற்றாந்தாய் மக்களையும் அவன் ஞாதியராகிய இரும்பொறைகளையும் 'சேரவமிசத்தோர்' என்னும் பகுதியுள் விரித்துக்கூறினேம். இவருள், மாற்றாந்தாய்ச் சகோதரரான நார்முடிச்சேரலும் ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதனும், ஞாதியராகிய செல்வக் கடுங்கோவும் பெருஞ்சேரல் என்பவனும், செங்குட்டுவன் காலத்தாண்ட சேரவரசர்கள் ஆவர். பண்டை நூல்களிற் கண்ட செய்திகள் பலவற்றுக்கும் மேலே கூறிப்போந்த முறையே மிகப் பொருந்துவதென்பது, அறிஞர்களால் நுணுகி அறியத்தக்கது.[1]

---

1. காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ வி. கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் தம் '1800-வருஷத்துக்கு முற்பட்ட தமிழர்' (The Tamils 1800-years ago) என்னும் அரிய நூலில், செங்குட்டுவன்மரபை முற்றும் வேறுபடக் குறித்திருப்பதோடு, ஏனைச் சோழர்வமிசத்தையும் சிறிது மாற்றியெழுதியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் கருத்துப்படி, செங்குட்டுவன் தந்தை—செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனும், தாய்—கரிகாலன் மகளுமாவர். இதற்கு மாறாக, "குடவாகோமான் நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிள்ளியீன்ற மகன்" (பதிற்றுப். 5, பதி) 'நெடுஞ்சேரலாதற்குத் திகழொளி ஞாயிற்றுச் சோழன்மக ளீன்ற மைந்தன்' (சிலப். 29 உரைப்பாட்டு) என முன்னூல்களிலே செங்குட்டுவன் கூறப்படுகின்றான் அதனால், இவன்றந்தை நெடுஞ்சேரலாதனென்பதும், தாய் மணக்கிள்ளியின் மகளென்பதும் விளக்கமாகும். இனிப் பிள்ளையவர்கள், மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையைச் செங்குட்டுவன் மகனாகக் கருதினர். செங்குட்டுவன் மகன் குட்டுவஞ்சேரலென்பது பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாவதன் பதிகத்தால் நன்கறியப்பட்டதாம். அம் மாந்தரஞ்சேரல், சேரர்கிளையினராய்க் கடன்மலைநாடாண்ட இரும்பொறை மரபினனாவன். இம் மாந்தரன் மகனாகப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பிள்ளையவர்கள் குறித்திருப்பதும் மாறாகும். இப் பெருஞ்சேரல், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் மகனாவன். இஃது இவனைப்பற்றிய 8-ம் பத்துப்பதிகத்துவரும் 'பொய்யில் செல்வக்கடுங்கோவுக்கு வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவியீன்ற மகன்' என்னுந் தொடரால் விளக்கமாம். ஆகவே, இந்நூலின் முதலிற் குறித்த முறைப்படி சேரர்மரபினரைக்

[வேறு அரசர்கள்]

இனிச் செங்குட்டுவன்காலத்தே தமிழ்வேந்தரல்லாத வேற்றரசர்களாகத் தெரியவருவோர்:—(1) கொங்கிளங் கோசர், (2) நூற்றுவர்கன்னர், (3) கயவாகு என்பவ ராவர் ; இவருள்—

(1) கொங்கிளங்கோசர் என்பார் வீரத்துக்கு மிகவும் பேர்போன ஒரு பழைய மரபினர். இன்னோர் சிற்றரசர்க ளாகவும் தமிழரசர்களின் படைவீரர்களாய்[1] அவர்களால் அபிமானிக்கப் பெற்றவர்களாகவும் விளங்கியவர்கள் என்பதும், ஒற்றுமையும் சொற்தவறாமையும் உடையராய் அவற்றால் 'ஒன்றுமொழிக்கோசர்'[2] 'வாய்மொழி நிலைஇய கோசர்'[3] என நாடுபுகழ வாழ்ந்தவரென்பதும் முன் னூல்களால் அறியப்படுகின்றன. 'கொங்கிளங்கோசர்' என்பதனுள் கொங்கு என்பது, மேல் கொங்குநாடும் குடகு மைசூர்பகுதிகளும் அடங்கிய கங்கதேசமாகும்.

கொள்ளுதலே பெரிதும் பொருந்தமென்பது உய்த்தறியத் தக்கது. இனிக் கரிகாலன் பின்பாண்ட சோழர்மரபினரை முன் குறித்தபடி இருபகுதியினராகக்கொண்டு, உறையூர்ச்சோழரது கிளையில்—மணக்கிள்ளியையும் அவன் மகனாக நெடுங்கிள்ளியை யும், அவன் மகனாகப் பெருநற்கிள்ளியையும் காட்டுதலும் புகார்ச் சோழரது கிளையில்—பெருவிறற்கிள்ளியையும், கிள்ளிவளவனை யும் அவன் தம்பி நலங்கிள்ளியையும் முறையே காட்டுதலும் பொருத்தமாம். மணக்கிள்ளியின் மகளும் நெடுங்கிள்ளிக் குடன் பிறந்தாளுமாகிய நற்சோணை, செங்குட்டுவன் தாயென்பதும் (சிலப்பதி. 1, அடியார்க்.) குறிக்கத்தக்கது. பாண்டிய வமிசாவளி யாகப் பிள்ளையவர்கள் குறிப்பிட்டவை, முன்னூல்களோடு பொருந்தும்.

1. சோழநாட்டுள்ள நியமம் என்பது இவர் வாழ்ந்த ஊராக வும், (அகம். 90) "இளம்பல் கோசர்நின் வாய்மொழி கேட்ப" என இவரைப் பாண்டியன் படைவீரராகவும் (மதுரைக் காஞ்சி 773-4) சங்கநூல்கள் கூறுதல் காண்க.

2. அகம்—196.

3. ஷை. 205.

கங்கதேசத்து அரசர்களைக் கொங்குதேச ராஜாக்கள்[1] என்பர். 'குடகக் கொங்கரும்'[2] என்று இளங்கோவடிகளும், 'கோசர் துளுநாடு'[3] என மாமூலனாரும் கூறுவதினின்று, இன்னோரது ஆட்சி குடகு துளுநாடுகளிற் செங்குட்டுவன்காலத்தே சிறந்திருந்ததென்பது தெரியலாம். இக்கூட்டத்தவருள் 'முதுகோசர்' (அகம். 262) என்ற வகுப்பினருமுண்மையால் 'இளங்கோசர்' என இவர்கள் வழங்கப்பெற்றனர். 'நான்மொழிக்கோசர்'[4] என்றும் இன்னோர் வழங்கப்பெறுவர். நான்மொழி என்பதற்கு வேறு பொருள் உரைகாரரால் கூறப்படுவதாயினும், நாமக்கல் சாஸனமொன்றால் 'நாமோழிநாடு' எனத் திரிந்து புதியதாக நாடொன்று அறியப்படுகின்றது.[5] அதனால், பண்டு அந்நாடு இக்கோசராட்சிக் குரியதாயிருந்ததோ என்று கருதக்கூடியதே.

மௌரிய சக்கரவர்த்தியான அசோகன் காலத்தே, தென்னாட்டில் சுதந்தரம் பெற்றிருந்த அரசர்கள்—சோழர், பாண்டியர், சதியபுத்ரர், கேரளபுத்ரர், தாம்பபர்ணி (இலங்கை) அரசர் என்பவரென்று அவனது முதற் சாஸனத்தால்[6] அறியப்படுகின்றது. இக்கூற்றிற் கேற்ப, பத்தினிக் கடவுளைத் தத்தம் நாடுகளிற் பிரதிஷ்டித்து வணங்கிய வேந்தர்களைக் கூறுமிடத்தில், இளங்கோவடிகள்—சேரன், பாண்டியன், சோழன், கோசர், இலங்கைவேந்தன் என்று கூறுதல்[7] குறிப்பிடத்தக்கது.

---

1. 'கொங்குதேச ராஜாக்கள் சரிதம்' என்பது, இக்கங்கர் வரலாறு கூறும் நூலாகும்.
2. சிலப். 30, 159.
3. அகம் - 15.
4. மதுரைக்காஞ்சி, 509.
5. Ep. Rep. 11, 1906.
6. அசோகனுடைய சாஸனங்கள், பக். 94.
7. சிலப். உரைபெறு கட்டுரை.

இம்முறையில், சதியபுத்ரர் என்று அசோக சாஸனத்துக் கண்டவர் சத்தியவிரதமிக்கவராகச் சங்கச் செய்யுட்கள் சிறப்பிக்கும் கோசரே என்னலாம். அக்கோசர்க்கு உரியதாக மாமூலனார் கூறும் துளுநாடே சதியபுத்ரர்க்கு உரியதாகச் சரித்திர நூலோர் கருதுவதும் பொருந்துதல் காண்க. கொங்கிளங்கோசர், செங்குட்டுவற்கு நட்பரசர் என்பது, கண்ணகிப் பிரதிஷ்டைக்கு அன்னோர் வந்து சிறப்பித்துப்போந்த செய்தியால் தெரியலாம்.

(2) நூற்றுவர் கன்னர் என்பார், செங்குட்டுவனது வடநாட்டி யாத்திரையில் பேருதவிபுரிந்தவர் என்பது முன்பே நன்கறிந்த செய்தியாம். தம் தலைமயன் நடத்திய பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு வந்திருந்த அரசருள் ஒருவராக இளங்கோவடிகள் கூறும் மாளுவவேந்தர் என்பார் இந் நூற்றுவர் கன்னரேயாவர். என்னெனின், வடயாத்திரையில் செங்குட்டுவனுக்கு உதவியஅவர்கள், அவ் யாத்திரையின் பயனை பத்தினிப்பிரதிஷ்டைக்கு—ஏனை நட்பரசரெல்லாம் வந்து சிறப்பித்த முறையில்—வந்திருந்து சிறப்பிக்கத் தவறார் ஆதலால் என்க.

இனிச் சிலர், ஆந்திரவரசருள் சாதகர்ணி என்ற பட்டத்துடன் ஆண்ட வேந்தனொருவனே நூற்றுவர்கன்னர் என்போர் என்று கருதுவர். 'கன்னர்', 'நூற்றுவர் கன்னரும்........யாம் தருமாற்றலம் என்றனர்', 'ஆரியவரசர் ஐயிருபதின்மர்' என்று எண்ணால் அறுதியிட்டுக் குழூஉப் பெயராகவே இளங்கோவடிகள் அவர்களைக் கூறுதலால், அவர்கருத்துச் சிறிதும் பொருந்தாதாம். அதனால், மாளுவநாட்டைப் பலபாகமாகப் பகுத்துக்கொண்டு தம்முள் ஒற்றுமையுடன் ஆண்ட அரசர் கூட்டத்தவராகவே அன்னோர் கொள்ளற்குரியர். கன்னர்க்கு மாளுவதேசத் தொடர்பு உண்டென்பதற்கு மற்றொரு சிறந்த சான்றும் உள்ளது.

மாளுவ தேசத்தின் கீழ்ப்பகுதியில், இப்போது நாகோட்-ஸம்ஸ்தானத்தைச் சார்ந்த மலைக்காட்டுப் பிரதேசத்திலே, பதைனி தேவி என்று எழுத்துக்குறி இடப்பட்ட கோயிலொன்று உள்ளதென்றும், இக்கோயில், கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய குப்தசக்கரவர்த்திகள் காலத்துச் சிற்பத்திறமுடையதென்றும், இதனுள்ளே பழைமையாக இருந்த தெய்வம் மாறி, 10, 11-ஆம் நூற்றாண்டுகட்குரிய சைனபிம்பங்களே இப்போது காணப்படுவன என்றும், தென்னாட்டுப் பத்தினிதேவி வணக்கம் பற்றிய பழைய வழக்காறு தெரியவாராமையால், அப்பிரதேசத்தார் இப்பதைனிதேவி ஆலயத்தை வேறு வேறு தெய்வத்துக்குரியதாகக் கருதுவாராயினர் என்றும் சரித்திர அறிஞராற் கூறப்படும் செய்திகள் அருமை பெருமையுடையனவாகும்.[1] செங்குட்டுவன் நடத்திய பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு வந்து சிறப்பித்த—

"அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும்
பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும்
குடகக் கொங்கரு மாளுவ வேந்தரும்
கடல்சூ ழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்'

சேரனுக்கு அருள் புரிந்தாற்போலத் தங்கள் நாடுகளிலும் எழுந்தருளி அருள்புரிய வேண்டுமென்று பத்தினி தெய்வத்தைப் பிரார்த்திக்கத் "தந்தேன் வரமென் றெழுந்த தொருகுரல்" என்று, இளங்கோவடிகள் அத்தெய்வம் அருளியதைக் குறிப்பிக்கின்றார். இதனால்,

1. இச்செய்திகளை முதன்முதற் கண்டு வெளியிட்டவர், என் நண்பரும், சென்னை அட்வொகேட்டுமாகிய ஸ்ரீமான் டி. ஜி. ஆராவமுத ஐயங்கார் அவர்கள். இவர்களால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பெற்று, சென்னை-யூனிவர்ஸிடியாரால் பரிசளித்துப் பதிப்பிடப்பட்ட "காவிரி, மௌகரிகள், சங்ககாலங்கள்" (The Kaveri, the Maukaris and the Sangam Age. pp. 41 - 2, infra) என்ற சரிதநூலுள் இவற்றின் விவரங்காண்க.

பத்தினிப் பிரதிஷ்டைகள், மாளுவ முதலிய ஆரியநாடுகளிலும் இலங்கா தீவத்திலும் அந்நாட்டரசர்களால் நம் சேரன் காலத்து நடத்தப்பட்டன என்பது உய்த்தறியலாம். ஆகவே, கீழ் மாளுவதேசத்தில் உள்ள பதைனிதேவி கோயில், நூற்றுவர் கன்னரால் நிருமிக்கப் பட்டதாகக் கருதற்குப் பொருத்தம் பெரிதும் உள்ளது.

(3) கயவாகு என்பான் இலங்காதீவத்தை ஆண்டுவந்த அரசன். இவன் செங்குட்டுவனது பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு வந்திருந்து, தன்னாட்டிலும் எழுந்தருளி அருள் புரியவேண்டுமென்று அத்தேவியைப் பிரார்த்தித்தும், அவட்குத் தன் தலைநகரில் கோட்டமெடுத்து வழிபட்டும் போந்தவனென்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்பட்டது. நூற்றுவர்கன்னர் ஆட்சிபுரிந்த மாளுவதேசத்தில் பழைய படிவமின்றிப் பத்தினிக் கோட்டமொன்று காணப்பட்டவாறே, இலங்கையில் இன்ன கோயிற்கு உரியதென்று அறியப்படாத படிவம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. அப்படிவத்தின் படம் இந்நூன் முகப்பில் அமைக்கப் பட்டுள்ளது.[1] மாளுவநாட்டுப் 'பதைனிக்' கோட்டத்தைப்போலவே, இப்படிவமும் 5-ம் நூற்றாண்டுக் குப்த சக்கரவர்த்திகள் காலத்துச் சிற்பவமைதி யுடையதாகும் என்று அத்துறைவல்லோர் கருதுவர்.[2] இதனால், மாளுவக் கோயிலும் இலங்கைப்

1. இப்படத்திற்குரிய மூலப்படிவம் இலங்கையினின்று 1830-ம் வருஷம் இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டது; இப்போது "பிரிட்டிஷ்-மியூஸி" யத்தில் உள்ளது. இதற்குப் பிரதிசாயை யெடுத்து முதன்முதல் இதனை வெளியிட்டவர், டாக்டர் ஆனந்த குமாரஸ்வாமி அவர்கள். இப்பிரதிசாயையே இந்நூன் முகப்பிற் காட்டப்பெற்றுள்ளதாம்.--Dr. Ananda Comaraswami's 'Selected Examples of Indian Art' Plate, xxxiii, Pattni Devi.

2. Medieval and Modern Sculpture by Mr. V. A. Smith. p. 248.

படிவமும் செங்குட்டுவன் காலத்தில் அந்நாட்டரசர்களால் அமைக்கப்பட்டவையாக வேண்டும் என்று கருதல் பொருத்தமேயாம்.

மேற்கூறிய கன்னர் கோசர் கயவாகு என்பவரன்றித் தமிழ்நாட்டில் செங்குட்டுவன்காலத்து விளங்கிய சிற்றரசரும் பலராவர். புறநானூறு அகநானூறு முதலிய சங்கச் செய்யுட்களை ஆராயுமிடத்து, அவற்றிற் குறிக்கப்பட்ட சிற்றரசர் பலரும் இவன் காலத்தவராக, அன்றி இவன் காலத்தை ஒட்டியிருந்தவராகவே புலப்படும். அவரையெல்லாம் ஈண்டுக்காட்டின் விரியும். இனிச் செங்குட்டுவனுக்குப் பகையரசராய் இருந்தவரைப்பற்றி இவனது போர்ச்செய்தி கூறப்பட்டவிடத்தும் பிறவிடங்களிலும் கூறியுள்ளேம். இவருள் "கொங்கணர் கலிங்கர் கொடுங்கரு நாடர், பங்களர் கங்கர் பல்வேற் கட்டியர் வடவாரியர்" - இவர்களுடன் போர்புரிந்து நம் சேரன் அடைந்த பெருவெற்றியை இளங்கோவடிகள் சிறப்பிக்கின்றார்.[1] ஈண்டுக் கங்கர் என்பவர், சேரநாட்டையடுத்த கங்கவாடி என்ற தேசத்தைத் தலைக்காடு (Talakad) என்ற தலைநகரிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தவர். கட்டியர் என்பார், தமிழ்நாட்டின் பகுதியை ஆண்டுவந்த மன்னராவர். "போரடுதானைக்கட்டி"[2] "கங்கன் கட்டி"[3] 'பல்வேற் கட்டி'[4] எனச் சங்கநூல்களில் இன்னோர் கூறப்படுதல் காண்க. தமிழகத்தின் மேற்கெல்லையில் இவர் நாடு உள்ளதென்றும், இவர் நாட்டுக்கு வடக்கேயுள்ளது, வேற்றுமொழி வழங்கும் வடுகர்பூமி என்றும் தெரிய

1. சிலப். 25, 156—9.
2. அகம். 227.
3. ௸, 44.
4. குறுந்தொகை. 11.

வருகின்றன.[1] இவ்வடுகர் கன்னடராவர். மைசூர்ச்சீமையின் வடபாகமும், பல்லாரி அனந்தபுரப் பிரதேசங்களும் 'படக நாடு' என்றும், இப்பக்கத்தவர் படகவாரு, படகநாட்டிவாரு என்னும் இன்றும் வழங்கப்படுதல் காண்க. வடுகர்பெருமகனான எருமை என்பவனுக்கு உரியதும், அயிரியாறு ஓடுவதுமாக மாமூலனார்[2] கூறும் குடநாடு, இப்படக நாடேயாம். இந்நாட்டிற் செல்வதாக அப்புலவர் கூறும் அயிரி,[3] இப்போது அகிரி என்ற பெயருடன் துங்கபத்திரையிற் கலக்கும் நதியாகும். ஆகவே, கட்டியர் நாடு, வடுகர்குடநாட்டை அடுத்த தமிழகப்பகுதியே என்பது தெளிவாம்.[4]

---

1. "குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது, பல்வேற் கட்டி நன்னாட் டும்பர், மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்" (ஷை, ஷை)

2. "எருமை குடநாடு" (ஷை. 115).

3. அகம். 253.

4. இக் கட்டியரையே, கட்டிமான், கட்டியரசர் எனச் சாஸனங்கள் கூறுவன. இடைக்காலத்துச் சோழர் ஆட்சியில் விளங்கிய கட்டிமானடிகள் (I. M. P. p. 246), கட்டிமான் - அரையன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் (Ibid, 432) என்பார் இம்மரபினரே. கூர்ச்சரத்துக்கு வழங்கும் கட்டிவார் (Kattiwar) என்பது இவர் அங்கு ஆதியில் வாழ்ந்தமைபற்றி வழங்கியதென்பர் (The Tamils 1800 years ago, p. 10). விஜயநகர வேந்தர்காலத்தும் அதன் பின்பும் கட்டி முதலியார் என்று, இன்னோர் சேலப்பகுதியை ஆண்டுவந்தவர் என்பது 'சேலம் ஜில்லா கெஸட்டிய'ரால் தெரியலாம். 'பல்வேற் கட்டி நன்னாட்டும்பர்' என்ற குறுந்தொகைத் தொடரை, 'வல்வேற்காட்டி னன்னாட்டும்பர்' என்று பிறழக்கொண்டு, வல்வேற்காடு என்பது பழவேற்காடு (Pulikat) ஆகுமென்றும், அதுவே தமிழகத்துக்கும் வடுகாகிய தெலுங்கு நாட்டுக்கும் எல்லையாம் என்றும நீளத் தமிழ்ச்சரித்திரம் எழுதிச் சென்றாரும் உண்டு. 'பல்வேற் கோசர்' (அகம். 113), 'பல்வேற் றிரையன்' (பெரும்பாண், 37), 'பல்வேற்றானை யதிகமான்', (பதிற். 8-ம் பதி.) எனச் சங்கநூல்களில், பல்வேல் என்ற அடை அடுத்தடுத்துப் பயில்வதாதலாலும், வல் என்ற விசேடணம் வேற்

9-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவனைப் பாடிய

இருபெரும் புலவர்கள்

சேரன் - செங்குட்டுவன் காலத்தே, தமிழ் நாட்டிற் புலவர் பெருமக்களாக விளங்கியவர், பலர்; இவரெல்லாம் தமிழ்ப் பேரரசர்களாலும் சிற்றரசர்களாலும் பெரிதும் அபிமானித்து ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தவர்களே. சங்க காலத்தனவாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களிற் காணப் பட்ட புலவர் பெருமக்களிலே பலர், செங்குட்டுவன் காலத்தும் அவனையொட்டியும் ஒரு நூற்றாண்டுக்குள் விளங்கியிருந்தவராகவே, அன்னோர் பாடிய அரசர் முதலியவரின் தொடர்புகள்கொண்டு அறியப் படுகின் றனர். இங்ஙனம் இச்சேரனை அடுத்திருந்த புலவர் வரலாறுகளையெல்லாம் இங்குவிரிப்பிற் பெருகும்; ஆயி னும், செங்குட்டுவனால் நேரில் அறிந்தபிமானிக்கப்பெற்ற புலவரிருவரைமட்டும் ஈண்டுக் குறிப்பிடல் தகும். அவ ராவார் :—பரணரும் சாத்தனாரும்.

[பரணர்]

இவருள்ளே பரணர் கடைச்சங்க காலத்தில் விளங்கிய புலவர் பெருமக்களுள் ஒருவர். இவரால் பாடப்பெற்ற பேரரசர்களும் சிற்றரசர்களும் பலர் என்பது சங்கநூல்க ளால் நன்கறியலாம். இதனால் அக்காலத்து விளங்கிய

காட்டுக்கு ஏற்காமையாலும், 'பல்வேற் கட்டியர்' (சிலப். 25, 157) என இவ்வாறே அக்காலநூல்களில் விசேடிக்கப்படுதலா லும், பாடமும் அதுவேயாக ஏடுகளில் உள்ளமையாலும், பண்டை நூல் கூறுமாறு பஃறுவேற்காட்டை அடுத்து எருமையின் குட நாடேனும் அயிரிநதியேனும் இல்லாமையாலும் - அன்னோர் பாடமும் கருத்தும் சரித்திரவுண்மைக்குச் சிறிதும் ஏற்காதன என்க.

தமிழ்த் தலைவரெல்லாம் இப்புலவர்பெருமானிடம் பெரு மதிப்பு வைத்திருந்தவர் என்பது பெறப்படும். இப்புலவ ரால் பாடப்பெற்ற தலைவர்களிலே — நெடுஞ்சேரலாதன், உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி, அவன் மகன் கரிகால்வளவன், பெருவிறற்கிள்ளி, பேகன், அதிகமா னஞ்சி என்போர் சிறந்தோராவர். முதலிற் குறித்த சேரலாதன் நம் செங்குட்டுவன் தந்தை என்பதனையும், இவனும் பெருவிறற்கிள்ளியும் புரிந்த பெரும் போரில் அவ்விருவருமே இறந்துகிடந்த நிலையை, இப்பரணர் உயர்வும் உருக்கமும் பெருகப் பாடியுள்ளதனையும் முன்பே விளக்கியுள்ளேம்.[1] ஏனைப் புலவர்களிடம் அருமையாகக் காணப்படும் குணமொன்று பரணரிடம் சிறப்பாகவுள்ளது. அஃதாவது—தம் காலத்தும் தமக்கு முன்னும் நிகழ்ந்த சரித்திரசம்பவங்களை விசேடமாக எடுத்துக் கூறுவதேயாம். அகத்துறைபற்றியோ புறத் துறைபற்றியோ தாம்பாடும் பாடல்களிலே, அரிய சரித் திரமொன்றை எவ்வகையினும் இடைப்புகுத்தாமற் செல்வது இவர் வழக்கமில்லை. இதனால் பழைய சரித்தி ரங்களை அறிந்து கொள்ளுதற்கு இப் புலவர்பெருமான் திருவாக்குப் பெருங்கருவியாவது என்னலாம். இத் தன்மையில் இவர்க்கு ஏறக்குறைய ஒப்புடையவர் மாமூல னார் என்ற புலவரே என்பது, அவர் பாடல்களால் நன்கு விளங்கும். கடைச்சங்கநாளில் இப்பரணர்க்கு ஒப்பாக விளங்கிய பெரும்புலவர் கபிலர் என்பது, 'கபிலபரணர்' எனவழங்கும் பழந்தொடராற் பெறப்படுகின்றது. இத் தகைய சிறப்பு வாய்ந்த பரணர், நம் செங்குட்டுவன் காலத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். இவர் இச்சேரனைப் பற்றிப் புகழ்ந்துள்ள செய்யுள் பதினொன்றாகும். இவற்

1. இந்நூல், பக். 21.

றுள் ஒன்று, செங்குட்டுவனது போர்க்களத்தை நேரிற் கண்டு அதனை ஏர்க்களமாக உருவகித்துப் பாடிய செய்யுளாம். "பூதங் காப்பப் பொலிகளந் தழீஇப், பாடுநர்க் கிருந்த பீடுடையாள!" என்று நம் சேரர்பெருமானை விளித்து, ஏர்ச்செயல்கள் பலவற்றை அவனது போர்ச் செயல்களோடு ஒற்றுமைப்படுத்தி, இப்புலவர் அப்பாட்டிற் சிறப்பிக்கும் அழகு புகழத்தக்கதாகும்.[1] இப்பாடலொழிய ஒழிந்த பாடல்கள் பத்தும், பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பகுதிக்குரியன. இவற்றால், மரக்கலத்தில் தன் வேலினையேற்றிச் செங்குட்டுவன் கடலிடைச் செய்த பேராண்மையையும், இமயம்வரை படையெடுத்துச் சென்று அரசர் பலரை அடக்கிய இவனதாற்றலையும், தன் நண்பனுக்காக மோகூர்த்தலைவனைப்போரில் அலைத்த இவன் வீரத்தையும், இவனது வரையாத வள்ளண்மையையும், மற்றும் இச்சேரனது அறிவு திரு ஆற்றல்களையும் இப்புலவர்பெருமான் பெருமைபெறப் பாடியுள்ளதைக் காணலாம். இவர் பாடல்களைச் சேரர்பெருமான் கேட்டுப் பெருமகிழ்வுற்று உம்பற்காடு[2] என்னுந் தன்னாட்டுப் பகுதியின் வருவாயையும், தன்மகன் குட்டுவஞ்சேரலையும் இவர்க்குப் பரிசாக அளித்தான் என்று அப் பத்தின் இறுதிவாக்கியங் கூறுகின்றது. தன்மகனைப் பரிசளித்தான் என்பது பரணரிடம் அவனை மாணாக்கனாக்கிய செய்தியையே குறிக்கும் என்பதை மேலே குறிப்பிட்டோம்.[3] அதியமானஞ்சி என்றதலைவன் மலையமானது கோவலூரை அழித்துநின்ற சிறப்பை, "இன்றும் பரணன் பாடினன்

---

1. புறநானூறு, 369.

2. உம்பல் காடு—வேழக்காடு; வேழக்காடு என்ற பிரதேசம் கடன்மலைநாட்டு ஒன்று உண்டு (T. A. S. i. p. 188).

3. இந்நூல் 25-ம் பக்கமும், 3-ன் கீழ்க்குறிப்பும் காண்க.

மற்கொல்'' என்று ஔவையாரும் புகழ்ந்து பாராட்டும்படி[1] உள்ளது இப்புலவர்பெருமான் பெருமை எனின் வேறு யாம் கூறற்குரியது யாது? "ஆகவும் கெடவும் பாடல்தரும் கபிலர் பரணர் கல்லாடர் மாமூலர் பெருந் தலைச்சாத்தர் இத் தொடக்கத்தோர்'' என வரும் யாப்பருங்கலவிருத்தித் தொடரால்,[2] இப்புலவர் போன்றோர் அக்காலத்தே தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த இருடிகள்போல மதிக்கப்பெற்று வந்தவர் என்பது தெரியலாம். இப் புலவர் வாக்காக எட்டுத்தொகை நூல்களால் தெரிய வரும் பாடல்களின் தொகை 82-ஆகும். இப்பாடல்களிற் கண்ட விசேடங்களையெல்லாம் இங்கே கூறின் விரியுமாதலின், முன்னூல்நோக்கி அறிந்துகொள்க.

[சாத்தனார்]

இனிச் சாத்தனார் என்பவரும் பரணர்போலக் கடைச் சங்கப் புலவருள் ஒருவரே; இவர் மதுரையில் நெல்லுப் புல்லு முதலிய கூல வியாபாரஞ்[3] செய்துவந்தமையால், மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் எனப் பெயர்பெற்றனர். சங்கத்தில் அரங்கேற்றற்பொருட்டுப் பிறர் பாடி வரும் நூல்களிற் குற்றங்காணுந்தோறும் அவற்றுக்கு மனம் பொறாது தம் விதியைநொந்து தலையிற் குத்திக் கொண்டு வந்தவர் இவரென்றும், அதுபற்றிச் சீப்பிடித்த சிரமுடையரானமையின், சீத்தலைச்சாத்தனார் என வழங்கப்பெற்றார் என்றும் சரித்திரங் கூறுவர். இவர்க்குத் தலைநோவு தாங்கக்கூடாவண்ணம் இருந்ததென்பதும், அது

1. புறநானூறு, 99
2. 93-ம், சூத்திரவுரை (பக். 351).
3. கூலம் ஆவன—நெல்லுப் புல்லு வரகு தினை சாமை இறுங்கு தோரை இராகி என்பன.

திருவள்ளுவரது முப்பாலைக் கேட்டபோது முற்றும் நீங்கியதென்பதும்—

"சீந்திநீர்க் கண்டந் தெறிசுக்குத் தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்குந் தலைக்குத்தில்—காந்தும்
மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர்முப் பாலாற்
றலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு"

என்னும் மருத்துவன் தாமோதரனார் வாக்கால்[1] அறியப்படும். இப்பாட்டில் சாத்தற்கிருந்த உள்ளார்ந்த தலைநோவு, அதற்குரிய மருந்தாலும் தீராதநிலை கூறப்படுதல் தெரியலாம். உரையாசிரியர் முதலியோர்—"சீத்தலைச் சாத்தன், கொடும்புறமருதி என்பன சினைப்பெயரோடு தொடர்ந்துவரும் முதற்பெயர்" என்று எழுதுவர்.[2] இதனால், சீப்பிடித்த தலையினராயிருந்தவர் சாத்தனார் என்பது பெறப்படும். இவற்றினின்று, அத் தலைநோயின் கொடுமை தாங்காது தம் தலையைக் குத்திக்கொண்டு புண்ணாக்கிவந்தவர் இப்புலவர் என்பதும், இவ்வாறு உள்ளும் புறம்புமிருந்த தலைக்குத்து நோவுகள் திருவள்ளுவரது முப்பாலைக் கேட்டதும் நீங்கினவென்பதும் உய்த்தறியலாகும். இவ்வரலாறே, பிறர் பாடலிற் குற்றங் காணுந்தோறும் தம் தலையைக் குத்திக்கொண்டுவந்தவர் என்றும், அது முப்பால் கேட்டபோது நீங்கியதென்றும் பிற்காலத்திற் கதை வேறுபட வழங்கலாயிற்று. இக் கதையே உண்மை வரலாறாயின், சாத்தனார் தம் தலையைக் குத்திப் புண்ணாக்கியதனால் உண்டான குத்துநோவுக்கு, மருத்துவன் தாமோதரனார் மருந்து வேறு கூறுவர். சீந்தி நீர்க்கண்டம், சுக்கு, தேன் மூன்றும் உள்ளான நோவு நீங்க மோத்தற்கு உரியனவேயன்றி, வெளிப்

1. திருவள்ளுவ மாலை, 11.
2. தொல். சொல். 171, இளம்பூ.

புண்ணுக்கிடும் மருந்தாகாமை காண்க. இம் மூன்றன் ஸ்தானத்தில் வள்ளுவனாரது முப்பால் சாத்தனார்க்கு மருந்தாக உதவின என்பது அவர் பாடற்கருத்து. இனி, சீத்தலை என்ற அடை, சாத்தனாரது ஊரைக் குறிப்ப தென்று கருதுவாரு முண்டு.[1] இக்கருத்து ஏற்புடையது போலத் தோற்றினும், சினையடுத்த முதற்பெயர்க்குச் சீத்தலைச்சாத்தன் என்பதை முன்னோரெல்லாம் உதாரணங் காட்டுதலால், அஃது ஒரு தலையாகத் துணிதற்கு உரியதன்றென்க.

இச்சாத்தனார் பௌத்தமதச் சார்புடையவர் என்பது, மணிமேகலையில் அம்மதச் செய்திகளை உள்ளார்ந்த உருக்கத்துடன் மிகவழகாகப் பாடுதலாலும், ஏனைய மதங்களை அவ்வாறு கூறாமையாலும் அறிஞர்கள் எளிதில் அறியற்பாலது. இப்புலவர் பௌத்த சமய நூலில் ஆழ்ந்தஅறிவும் ஆராய்ச்சியும் படைத்தவர் என்பதும், பல நாடுகளினும் சஞ்சரித்து வந்தவர் என்பதும், முற்காலத்து வழங்கிய சமயநூல்கள் பலவற்றினும் தருக்கமுதலாய சாத்திரங்களினும் பிற வடநூல்களினும் மிக்க பயிற்சியுடையார் என்பதும் இவரது காப்பியத்தால் தெளிவாகக்கூடியன. மணிமேகலையின் செய்திகளாக இவர் கூறியவை பல புனைந்துரைகளே யாகும். புத்தஜாதகக் கதைகளை அடியொற்றியே தம் நூற்கதையை அமைத்தவர்[2] இப்புலவர் என்பது அவ்விரண்டையும் ஒப்பு நோக்குவார்க்கு விளக்கமாம்.

---

1. அவர், திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா, பெரும்புலியூர், (Perampalur) தாலூகாவில் சித்தலி என்றுள்ள ஊரைச் சீத்தலையாகக் கொள்வர். (நற். முக. 38).

2. யாம் எழுதிய 'மணிமேகலையும் புத்தஜாதகமும்' என்ற கட்டுரை பார்க்க (தலைமகள், தொகுதி-1, பக். 159).

கோவலன் கொலையையும், கண்ணகியின் சீற்றத்தால் விளைந்த மதுரைக்கேட்டினையும், கோவலன் மகளான மணிமேகலைதுறவையும் இப்புலவர் நேரில் நன்கறிந்தவர். செங்குட்டுவன் தன் பெரும்பரிவாரங்களுடனும், சகோதரருடனும் பேரியாற்றங்கரையில் தங்கியிருந்த போது, இப் புலவர்பெருமான் அவ்விடஞ்சென்று அச்சேரனைக் கண்டு, அவனது செல்வப் பொலிவை நோக்கி வியப்பும் உவப்பும் அடையலாயினர். அப்போது மலைவாணர் பலர் திரண்டுவந்து, தங்கள் மலைச்சார்பை யடைந்து கண்ணகி சுவர்க்கம் புக்க செய்தியைச் செங்குட்டுவற்குத் தெரிவிக்க, இச்சாத்தனுர், தாம் மதுரையிலிருந்தபோது நிகழ்ந்த அவள் வரலாறுகளையும், அந்நகரில் சிவபிரானது வெள்ளியம்பலத்தே ஒருநாளிரவு தாம் படுத்திருக்குங்கால், கண்ணகி ஆங்குவர அவள்முன் மதுரைமாதெய்வம் வந்து தோன்றி, அவளுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தின் காரணமான முன் வினைச் செய்தியைக் கூறியபடியையும் தாம் நேரிலறிந்தவாறு அவ்வரசனுக்கு விரித்துரைத்தனர்.[1] இவர் தெரிவித்த செய்திகளைக் கொண்டே இளங்கோவடிகள் கண்ணகியின் சரித்திரத்தைச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் சிறந்த காப்பியமாகப் பாடுவாராயினர். செங்குட்டுவனது ஐம்பதாம்வயதில் பத்தினிப் பிரதிஷ்டை நிகழ்ந்ததென்பதும், அக்காலத்தே தான் கோவலன் மகள் மணிமேகலை துறவுபூண்டனள் என்பதும் மேலே அறியப்பட்டன. துறவுபூண்டபோது மணிமேகலை பக்குவதசை அடைந்திருந்தவள் என்பது சாத்தனுர் வாக்கால் தெளியப்படுதலின், 12-பிராயத்துக்கு மேற்பட்டவளாகவே அவளைக் கொள்ளலாகும். சாத்தனுர் கூறியபடி, மணிமேகலையின் வாழ்க்கைச் சரிதம்

1. சிலப். பதிகம், 40—9.

முழுதும் நிகழ்வதற்குக் குறைந்தது ஐந்தாறு வருஷமாவது சென்றிருத்தல் கூடியதே. ஆயின், அம் மணிமேகலை முடிவாகக் காஞ்சி சென்று அறவணவடிகளால் உபதேசிக்கப்பெற்று அங்கே 'பவத்திற மறுகென....நோற்ற' காலத்து அவள் 17, 18-பிராய முடைய மங்கைப் பருவத்தளாய் இருந்தனள் எனல் வேண்டும். எனவே, அதுவரையுள்ள அவள் சரிதமெல்லாம் அறிந்து சாத்தனார் தம் நூலைப்பாடி முடித்தது, பத்தினிப் பிரதிஷ்டை நடந்து பலவாண்டுகட்குப் பின்பே என்பது பெறப்படுகின்றது. இம் மணிமேகலை நூல் முடிவுற்றபின்னரே இளங்கோவடிகள் தம் நூலை இயற்றலாயினர் என்க. இதனை "மணிமேகலைமே லுரைப் பொருண்முற்றிய சிலப்பதிகாரம்" என்ற அவ்வடிகள் வாக்கே தெளிவுறுத்தவல்லது. கண்ணகி மணிமேகலை இருவர் சரிதைகளையும் இளங்கோவடிகளே பாடக் கருதினரென்றும், சாத்தனார் மணிமேகலை துறவைப் பாடி முடித்துவிட்டமை தெரிந்து சிலப்பதிகாரத்தை மட்டும் அவரியற்றினர் என்றும் அடியார்க்குநல்லார் தம் பதிக உரையிற் குறிப்பிடுதலுங் காண்க. எனவே, சாத்தனார் தம் நூலை முடித்த சில்லாண்டுகட்குப் பின்பே சிலப்பதிகாரம் முடிவுற்றதென்பது தெளிவாம். சாத்தனார் தாம் பாடிய மணிமேகலையை இளங்கோவடிகளைத் தலைமையாகக்கொண்ட அவைக்கண்ணே அரங்கேற்றினரென்பதும், அடிகளும் தம் சிலப்பதிகாரத்தைச் சாத்தனார் முன்பு அரங்கேற்றினர் என்பதும் அவ் விருவரும் பாடிய பதிகங்களால் வெளியாகின்றன. இவற்றால்[1] இளங்கோவடிகளது நட்புரிமையை— கோவலன்கொலை நடந்தகாலமுதல், மணிமேகலை

1. மணிமே. 26, 77—90.

காஞ்சியில் தோற்றிருந்த பின்பும்—உடையராயிருந்தவர் சாத்தனூர் என்பது தெரியலாம். இவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் பேருதவியாயிருந்து தம் அழகிய காவியங்களை அமைத்து முடித்தவர் என்பது, அவற்றிற் கண்ட சொற்பொருள் வழக்குக்கள் தொடர்கள் சரித்திர முதலியவற்றின் ஒற்றுமைகளால் தெளியக்கூடியது. மணிமேகலை முடிவாகக் கச்சிபுகுமுன் வஞ்சிமாநகர் வந்தபோது, ஆரியவரசரைவென்று பத்தினிப் பிரதிஷ்டை செய்த சேரன்-செங்குட்டுவன் ஆங்கு ஆட்சி புரிந்துவந்த சிறப்பைச் சாத்தனூர் அழகாகக் கூறுகின்றார். இதனால் சேரவரசர்தொடர்பு அப்புலவர்க்கு நெடுக இருந்து வந்தமை வெளியாகும்.

இவ்வாறு செங்குட்டுவனாலும் அவனிளவலாலும் சாத்தனூர் அபிமானம் பாராட்டப் பெற்றனராயினும், பாண்டிநாட்டை வெற்றிவேற்செழியன் ஆளத்தொடங்கிய காலத்து, அவனாலும் இவர் கௌரவிக்கப் பெற்றவ ரென்றே தோற்றுகின்றார். தன் தமையனை ஆரியப் படைதந்த நெடுஞ்செழியன் கோவலனைக் கொலை செய்வித்தது காரணமாக இறந்ததும், இவ்வெற்றிவேற் செழியன், நன்மாறன் என்ற வேறு பெயருடன் அவனரசுரிமையை அடைந்தனன். இது, சாத்தனூர் இந் நன்மாறனைப் பாடிய பாடலொன்று புறநானூற்றில் (59) காணப்படுதலினின்று கருதக்கூடியதாம். இப் பாண்டியன் 'சித்திரமாடம்' என்ற விடத்தில் இறந்தவ னாதலின் 'சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய' என்னும் அடையுடன் பிற்காலத்தில் வழங்கப்பட்டான். நக்கீரனார் முதலியோராற் பாடப்பெற்றவனாக அந்நூலிற் காணப் படும் 'இலவந்திகைபள்ளித் துஞ்சிய' நன்மாறனின் இவன் வேறானவன். நற்றிணை அகம்புற முதலிய

தொகை நூல்களிலே இச்சாத்தனாராற் பாடப்பட்டன வாகக் காணப்படுஞ் செய்யுட்கள் சில உண்டு. இச் செய்யுட்களின் வாக்கும் மணிமேகலை வாக்கும் வேறு பட்டன என்று கருதி, அம்மணிமேகலையும் அதனுடன் தொடர்புடைய சிலப்பதிகாரமும் காலத்தாற் பிற்பட்டன வாகக் கருதுவாரும் உண்டு. ஆயின், அக்காவியங்களினும் தொகைநூல்களினும் நன்குபழகிய அறிஞர்க்குச் சொற் பொருண் மரபுகளாலும், இலக்கணவமைதிகளாலும், பிறவழக்கங்களாலும் அவ்விரண்டும் சிறிதும் வேறு பட்டனவல்ல என்பதும், ஆயினும் காப்பியச் செய்யு ளமைதிக்கும், அகத்திணை புறத்திணைபற்றிய பாட்டமை திக்கும் எளிதும் அரிதுமான நடைவேறுபாட்டைப் பண் டைச் சான்றோர் கையாண்டுவந்தனர் என்பதும் விளங்கத் தடையில்லை. சங்க காவியங்கள் வடசொற்களையும், வட மொழி வழக்குகளையும் பெரிதும் வழங்குவனவாயிருத் தற்கு, அக்காவியச் செய்திகள் நகரத் தொடர்புடையன வாகவும், தொகை நூல்கள் அங்ஙனம் வழங்காமைக்கு அவை நாட்டுத் தொடர்புடையனவாகவும் பெரும் பான்மை உள்ளதே காரணமாகும். ஆகவே, அரசநீதி சமயதன்மம் வருணாச்சிரமநிலை வாணிகவியல்பு முதலி யன கூறப்புக்க சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளின் போக்கு நாகரிகமுறைக் கேற்பவும், அகம் புறமுதலிய திணைப் பாடல்களின் போக்கு தமிழ்மரபுக்கும் நாட்டுமுறைக்கு மேற்பவுமமைந்து, சொற்பொருண் மரபு முதலியவற்றால் ஒத்தவாயினும், நடையமைதியில் அவை சிறுவேறுபாடு கொள்ளலாயின என்பதே பொருத்தமென்க. இது நிற்க.

செங்கற்பட்டு ஜில்லா திருக்கச்சூர்க் கச்சபேசுவரர் ஆலயத்தின் வெளிப்பிராகாரத்துத் தெற்குத்திருமதிலிற் கண்ட சாஸனமொன்றில் — பொய்யாமொழிமங்கலம்

என்ற ஊர் பெருநம்பி என்ற முத்தமிழாசிரியர்க்கு உரிய தென்றும், இவர் பெருந்தமிழ்ப்புலவர் என்றும், சாத்தனார் வமிசத்தில் உதித்தவர் என்றும், கடிகையார் என்ற மரபினரைச் சார்ந்தவர் என்றும் கூறப்படுகின்றன.[1] இச்செய்திகளுள், இப்புலவர்க்கு முன்னோராகக் கூறப்பட்ட சாத்தனார், மணிமேகலையாசிரியரோ என்று கருதற்கு இடமுண்டு; அடைமொழியின்றிச் சாத்தனார் என்று தனிப்படக் கூறத்தக்க பழம்புலவர் மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனாரே யாதல் காண்க. இனிச் சிலர், மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனாரையும், சீத்தலைச் சாத்தனாரையும் வேறாகக் கருதுவர். அகநானூறு, (229,320), புறநானூறு (59) முதலிய தொகை நூல்களிலே மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் என இப்புலவர் தெளிவாக விசேடிக்கப்படுதலால், சாத்தனார் இருவராகக் கொள்வார் கூற்று வலியுடையதன்று என்க.

10-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் அரசியல்

நம் சேரர் பெருமானது அரசாங்க முறைகளை இனி நோக்குவோம். பொதுவாகச் சொல்லுமிடத்து, செங்குட்டுவன் காலத்தனவாகிய சங்க நூல்களிலே அரசியன் முறைகளாக அமைந்தனயாவும் நம் வேந்தனுக்கும் உரியவையென்றே சொல்லலாம். அவ்வாறு கூறப்பட்ட அரசியல்களை விடாது இங்கு விவரிப்பதாயின் இவ்வதிகாரம் அளவுகடந்துவிடும். அதனால், வேற்று நூல்களுட் புகாமல், செங்குட்டுவன் சம்பந்த

---

1. Ep. Rep. No. 301 of 1909.

மான செய்யுட்களிலிருந்து தெரியவரும் விசேடச் செய்தி களை மட்டும் இங்கு விளக்குவோம்.

நம் சேரர் பெருந்தகை, சங்ககாலத்துத் தமிழ் வேந்தருள்ளே சிறந்து விளங்கியவன். இவன் தந்தை நெடுஞ் சேரலாதனும், இவன் முன்னோரும் வடவாரியருடனும் அயலரசருடனும் அடுத்தடுத்துப் போர்புரிந்து வந்தவரென்று தெரிதலால், அவரது பகைமையெல்லாம் இவனுக்கும் இருந்தன என்றே தெரிகின்றது. அதனால், கடல்வழியாகவும் தரைவழியாகவும் பகைவர் தன்னெல்லையுட் புகுவதைத் தடுப்பதற்கேற்ற கப்பற்படையும் தரைப்படையும் இவன் உடையவனாக விருந்தான்.

சினமிகு தானை வானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வவ்வழிப்
பிறர்கலஞ் செல்கலா தனையேம்" (புறநா. 126.)

என, மரக்கலப் படையின் மாட்சியால் கடற்றலைமையை அக்காலத்தே செங்குட்டுவன் வகித்திருந்த சிறப்பை இவனது பெயர்கூறாது வியந்தனர், மாறோகத்து நப்பசலையார் என்ற புலவர். கடற்படையைக் கொண்டு இவன் ஒருகாலத்துச் செய்த வீரச்செயலையும், அதுபற்றி இவன் "கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்" என வழங்கப் பட்டதனையும்,இவனது போர்ச்செயல்கள் கூறியவிடத்தே விளக்கினோம்.இவ்வேந்தனது தரைப்படையும் அங்ஙனமே அளவாலும் ஆற்றலாலும் மேம்பட்டிருந்தது. பத்தினிக்குப் படிமச்சிலை எடுத்தற்கும், ஆரியவரசரை வெற்றி கோடற்குமாக இவன் வடக்கே சென்றுவந்த முப்பத்திரண்டு மாதம் வரை இவனாட்டிற் குழப்பமொன்றுத் இல்லாதிருந்ததோடு, குடிகளெல்லாம் இவனாட்சியில் மகிழ்ச்சிமிக்கவர்களாய்த் தம் அரசன் வெற்றியைத் தமக்குரிய பெருமையாகவே கொண்டு மகிழ்ந்தனர் என்றுந் தெரிகிறது.[1]

---

1. இந்நூல், 74 - 5—ம் பக்கம்.

செங்குட்டுவனது அரசியலில், முற்கால முறைப்படி அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதுவர், சாரணர் என்ற ஐவருமே சிறந்திருந்தவர்கள். இவர்களை அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங்குழு என்பர் முன்னோர்.[1] இவர்களன்றிக் கரும வினைஞர், கணக்கியல் வினைஞர், தரும வினைஞர், தந்திர வினைஞர், பெருங்கணி என அரசியலை நிர்வகிக்குந் தலைவரும் இருந்தனர்.[2] கருமவினைஞர் என்போர் தேசத்தின் ஆட்சியை நடத்துவோரென்றும், கணக்கியல் வினைஞர் என்போர் தேசத்தின் அரசிறை வருவாய்களைக் கண்காணிக்கும் அதிகாரிகளென்றும், தருமவினைஞர் நாட்டினறங்களைப் பாதுகாப்போரென்றும், தந்திர வினைஞர் படைகளின் தலைமை வகிப்போர் என்றும், பெருங்கணி அரசனது காரியங்கட்குரிய காலங்களையும் நிமித்தங்களையும் கணித்துரைப்போன் என்றும் அறியத்தக்கன. இவரெல்லாம், அரசனது மந்திராலோசனைக்கு உரியவராவர். செங்குட்டுவனது தரைப்படைக்குத் தலைமை வகித்த வீரன், வில்லவன்கோதை என்பான். இவனே செங்குட்டுவனது வடயாத்திரையில் அவனுடைய சேனைகளை நடத்திச்சென்று ஆரியவரசருடன் நிகழ்ந்த பெரும்போரில் வெற்றிபெற்றவன்; "வில்லவன் கோதையோடு வென்று வினைமுடித்த - பல்வேற் றானைப் படை" என்றார், இளங்கோவடிகளும்.[3] இவனைப் போலவே தேசவருவாயின் தலைமையை வகித்த அமைச்சன், அழும்பில் வேள்[4] என்பவன். இவன்

1. ஷை 57-ம் பக்கக் கீழ்க்குறிப்பு.
2. சிலப். 26, 40—1.
3. சிலப். 26, 251—2.
4. சிலப். 28, 204—5.

அழும்பில் எனப்படும் வளம் படைத்த நாட்டின்[1] தலைவன்; இவனுக்கு 'வானவிறல் வேள்' என்ற பெயரும் வழங்கியது.[2] இவ்வமைச்சன் செங்குட்டுவற்குச் சமயோசிதமாகச் சூழ்ச்சியுரைக்க வல்லனாயிருந்தான்.[3] இனி, நம் வேந்தனது தூதுவருள்ளே தலைமை வகித்தவன் சஞ்சயன் என்றும், இவனுக்கு அடுத்தபடியிலிருந்தவன் நீலனென்றும் தெரிகின்றன.[4] இவர்களின் கீழடங்கிய தூதுவரெல்லாம் தம்மரசனிடமிருந்து வேற்றரசரிடம் அரசியற்செய்திகளை அறிவித்து வருதற்குரியர்; அன்றியும் யுத்தத்திற்கு அரசனுடன் சென்று அதற்கு வேண்டிய காரியங்களை நிர்வகிக்கவும் வல்லவர். இன்னோர் அரசன் திருமுன்பு அடுத்தடுத்துச் சென்றுவருவோராதலால், சட்டையும் தலைப்பாகையுந் தவறாது தரித்திருப்பர். இவரைச் கஞ்சுக முதல்வர் எனவும் வழங்குவர்; "சஞ்சயன் முதலாத் தலைக்கீடு பெற்ற - கஞ்சுக முதல்வ

1. 'அழும்பி லன்ன அறுஅ யாணர்' (அகநா: 44). 'அழும்பி லன்ன நாடிழந்தனரும்' (மதுரைக்காஞ்சி, 344—5) என இந்நாட்டின்வளம் முன்னூல்களிற் சிறப்பிக்கப்படுதல் காண்க. 'அழும்பில் - பாண்டிநாட்டின்கண்ணதோர் ஊர்' என்பர் அகநானூற்று அரும்பதவுரைகாரர். இவ்வூரும் நாடும் அம்பு கோயில், அம்புநாடு என்ற பெயர்களுடன் புதுக்கோட்டைச் சீமையில் இப்போதும் வழங்குவன. அம்புகோயிலிலுள்ள சிவாலயத்துக் கண்ட சோழ சாஸனங்கள் பலவற்றிலும் அவ்வூர் அழும்பில் என்றே கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது (Ep. Rep. 223—233 of 1914).

2. "வான விறல்வேள் அழும்பில்" என்பது மதுரைக்காஞ்சி (344—5). சேரன் படைத்தலைவனாகிய நன்னனுக்கும் இப்பெயரே வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், சேரரது அரசியலில் தலைமை வகித்தவர்க்கு இச் சிறப்புப்பெயர் வழங்கிவந்ததாகக் கருதல் தகும். (யாம் எழுதிய வேளிர் வரலாறு, 66-ம் பக்கம் பார்க்க).

3. சிலப். 25, 173—7.

4. மேற்படி. 26. 137; மேற்படி. 28. 109.

நீரைஞ் ஞூற்றுவர்" எனத் தம் தமையனுக்கிருந்த தூது வரின் தொகையளவை இளங்கோவடிகள் குறித்தல் காண்க.[1] இனிச் சாரணரென்போர் ஒற்றர்களாவர். இன்னோர், இக்காலத்துப் போலவே, முற்காலத்தும் அரசர்க்குக் கண்போன்று விளங்கினவர். செங்குட்டுவனுடைய ஒற்றர்கள் அந்நிய நாடெங்கும் சஞ்சரித்து வந்தனரென்றும், அவ்வாறே வேற்றரச ரொற்றர்களும் பெருவீரனை நம் சேரனது நாட்செய்திகளைத் தெரிதற்பொருட்டு வஞ்சிமாநகரில் மறைந்து வாழ்ந்து வந்தனரென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.[2] மேற்கூறியவர்களன்றிக் கரணத்தியலவர் (கணக்கர்), கருமவிதிகள் (ஆணை நிறைவேற்றும் அதிகாரிகள்), கனகச்சுற்றம் (பண்டாரம் காப்போர்), கடைகாப்பாளர் (அரண்மனை காவலர்), நகரமாந்தர் (Citizens), படைத்தலைவர், யானை வீரர், குதிரை வீரர் எனப்பட்ட எண்பேராயத்தாரும் செங்குட்டுவன் அரசியலில் தலைமை பூண்டிருந்தனர்.[3]

செங்குட்டுவனது அரசியல் முத்திரையானது வில், கயல், புலி என்ற மூன்றும் அமைந்ததோர் இலாஞ்சனையாகும். இதனைத் "தென்றமிழ் நாட்டுச் செழுவிற் கயற் புலி, மண்டலையேற்ற வரைக" என்பதனால் அறிக.[4] சோழ பாண்டியரின் அடையாளங்களாகிய புலியையும் மீனையும் தனக்குரிய வில்லொடு சேர்த்து நம் சேரன் இலச்சினையாகக் கொண்டிருந்ததை நோக்குமிடத்து, அக்காலத்துத் தமிழ்வேந்தருள் இவனே தலைமை வகித்தவனென்பது புலப்படுகின்றது. இவ்வாறே, இவ்வேந்தன்

---

1. சிலப். 26, 137—8.
2. ஷை. 25, 173—6.
3. ஷை. 26, 38.
4. ஷை. 25, 171—2.

சோழபாண்டியர்க்கும் மேம்பட்டவன் என இளங்கோவடிகள் வேறிடங்களினும் கூறுவர்.[1]

செங்குட்டுவனது தலைமையதிகாரிகளும், அந்தணர் புலவர் குடிகளும் அவனிடம் வந்து ஒன்று கூறும்போது, பேச்சின் தொடக்கத்தும் முடிவிலும் "அரசே! நீடு வாழ்க" என்று அவனை வாழ்த்துதல் பழைய முறையாக இருந்ததென்பது இளங்கோவடிகள் வாக்கால் நெடுக உணரலாகும்.

செங்குட்டுவனுக்குத் திருமுகமெழுதுவோர் 'கண்ணெழுத்தாளர்' எனப்படுவர்; 'கண்ணெழுத்தாளர் காவல் வேந்தன், மண்ணுடை முடங்கலம் மன்னவர்க்களித்து" எனக் காண்க.[2] கண்ணெழுத்து என்பது சங்க நாளில் வழங்கிய ஒருவகைத் தமிழெழுத்தின் பழம்பெயராகத் தோற்றுகின்றது. செங்குட்டுவனது வடயாத்திரையில் பண்டங்கள் ஏற்றிச்சென்ற வண்டிகள் இன்னவின்ன சரக்குடையவை என்றெழுதப்பட்டிருந்தன என்பதை இளங்கோவடிகள் கூறுமிடத்து, "இருபதினாயிரங் - கண்ணெழுத்துப்படுத்தன கைபுனை சகடமும்"[3] என்றும், புகார்த் துறைமுகப் பண்டசாலையிற் புறநாட்டு வியாபாரிகளின் பெயர்கள், மூடைகளிலே கண்ணெழுத்தில் அமைந்திருந்தன என்றும் கூறுவர். இவற்றாலும் கண்ணெழுத்து, பண்டைத் தமிழெழுத்தின் பெயரேயாதல் காணலாம். இங்ஙனமாயின், சாஸன பரிசோதகரால் வட்டெழுத்து எனப்படும் பழைய தமிழெழுத்தைச் செங்குட்டுவன்

1. சிலப். 25, 87—90, 26, 168—71.

2. ஷை, 26, 70—1.

3. 26. 136.—"வம்ப மாக்கள் தம்பெயர் பொறித்த, கண்ணெழுத்துப் படுத்த வெண்ணுப் பலபொதி" (சிலப். 5, 112).

காலத்துக் கண்ணெழுத்தாகக் கொள்ளல் பொருந்தும்.[1] பழந்தமிழெழுத்தாய்ச் சாஸனங்களில் மட்டும் காணப்படும் வட்டெழுத்து நம் நாட்டில் வழக்கு வீழ்ந்து பல நூற்றாண்டுகளாயினும், மலைநாட்டுள்ள சோனகர்க்குள் கோலெழுத்து என்று வழங்கப்பட்டு இன்றும் அது வழங்குகின்றதென்பர்.[2] கண்போன்றிருத்தலாற் கண்ணெழுத்து என்றும்,வட்டமாகவிருத்தலின் வட்டெழுத்து என்றும், சித்திரித்தெழுதப்படுதலாற் கோலெழுத்து என்றும் ஒன்றே பல பெயர் பெற்றதென்க. செஞ்சிக் கடுத்த திருநாதர் குன்றுப் பாறையில் வெட்டப்பட்ட சாஸனமொன்று, சைன முனிவரொருவர் ஐம்பத்தேழு நாள் அநசந விரதம் (=உண்ணா நோன்பு) பூண்டு உயிர் துறந்த செய்தியைக் குறிப்பது அத்தமிழ்ச்சாஸனம், பிற்காலத்து வட்டெழுத்து முறையினின்றும் சிறிது மாறிப் பழமை குறிப்பதென்றும், அதன் தமிழெழுத்துக்கள் ஏறக்குறையச் செங்குட்டுவன் காலத்துக்கு உரியவை என்றும் அறியப்படுகின்றன.[3] இது நிற்க.

---

1. கண்ணெழுத்து என்பது சித்திரவெழுத்து என்ற பொருளும் பயக்கும். சித்திரிக்குங் கோலைக் 'கண்ணெழுத்தங் கோல்' என்பர். இவ்வாறாயின், பூர்வ எகிப்தியர் வழங்கியது போன்ற சித்திரக்குறிகள் சங்கநாளில் வழங்கியன எனல் வேண்டும். இச் சித்திரக்குறிகளின் வழக்கு, 11-ம் நூற்றாண்டினும் சிறுகவிருந்த தென்பது யாப்பருங்கல விருத்தியால் அறியப் படுகின்றது. 'வம்பமாக்கள் தம்பெயர் பொறித்த கண்ணெழுத்து' 'கண்ணெழுத்துப்படுத்த எண்ணுப் பலபொதி' எனப்படுதலால், இவ்வெழுத்துக்கள் எகிப்து முதலிய இடங்களினின்று வந்த வியாபாரிகளாற் கையாளப்பட்டுத் தமிழகத்தும் வழங்கியன போலும் (செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை, தொகுதி-5, பகுதி 5-ல் யாம் எழுதிய 'பழைய தமிழெழுத்துக்கள்' என்ற கட்டுரை பார்க்க).

2. Dr. Gundert's Malayalam Grammar (Art).

3. செந்தமிழ், தொகுதி-5, பக். 410—1-ல் ஸ்ரீ து. அ. கோபிநாதராயர் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை.

திருநாதர்குன்றுச் சாஸனம்

1. ஐ ம் ப த் தே ழ ன—
2. ச ன ந் நோ ற் ற
3. ச ந் தி ர ந ந் தி ஆ—
4. சி ரி க ர் நி சீ தி கை.

செங்குட்டுவன் அத்தாணி மண்டபத்தை அடைந்து அமைச்சர் முதலியவருடன் மந்திராலோசனை புரியும் போது, அவனுடைய சேரப்பெருந்தேவியும் (இளங்கோ வேண்மாள்) உடன்வீற்றிருந்து தன்னபிப்பிராயத்தைத் தடையின்றி வெளியிடுதற்கு உரியவளாயிருந்தனள்.[1] அரசன் தன் பெருந்தேவியுடன் அத்தாணிக்கு வருமிடையிலே, அரண்மனையிலுள்ள அரங்குகளிற் கூத்தர்கள் நிகழ்த்தும் அழகிய ஆட்டங்களைக்கண்டு மகிழ்வது வழக்கம். செங்குட்டுவனது ஆஸ்தானக் கூத்தரிற் சாக்கையர் என்போர் சிறந்தவராகக் காணப்படுகின்றனர்.[2] இச்சாக்கையர் என்ற கூத்தவகுப்பார் பிற்காலத்தும் சோழர் காலங்களில் விளங்கியதோடு[3] மலைநாடுகளில் தம் பழைய தொழிலையே இன்றும் கைக்கொண்டு நடத்தி வருதலும் அறியத்தக்கது. அரசனது ஆஸ்தானத் தலைமைக் கூத்தன் 'கூத்துள்படுவோன்' எனப்படுவன் (சிலப். 26, 125).

நம் சேரர்பெருமானுக்கு அடங்கியிருந்த அரசர்கள் தத்தம் திறைகளைக்கொண்டுவந்து தலைநகர்ப் பெரிய பண்டாரத்திற் சேர்க்குங்காலம் விடியற்காலையாகும். அங்ஙனம் திறைகொணரும்படி அரண்மனையுள் முரசம் அறையப்பட்டு வந்ததென்று தெரிகின்றது; "ஞாலங் காவலர் நாட்டிறை பயிருங்,[4] காலை முரசங் கடைமுகத் தெழுதலும்" என்பர்,

அரசனது பிறந்த நாளானது நகரத்தாரால் ஆண்டு தோறும் ஒரு புண்ணியதினமாகக் கருதிக் கொண்டாடப்

---

1. சிலப். 25. 107—114 ; 28, 65—6.

2. சிலப். 28, 65-79.

3. S. I. I. Vol. ii, b, 278 ; iii, 379 ; v, 302 ;—இச் சாக்கையர்வரலாறு மலையாளவழக்குடன் ஒற்றுமைப்படுதலை முதன் முதற்கண்டு 'மூன்று தமிழ்க்குடிகள்' என்ற கட்டுரையுள் யாம் விளக்கியுள்ளோம் (செந்தமிழ், தொகுதி—7).

4. சிலப், 26, 52—3.

படும்.[1] இப்பிறந்தநாள் பெருநாள்[2] எனவும் பெருமங்கலம் எனவும் வழங்கும். இக்காலத்தே, அரசன் உயிர்களிடங் காட்டுங் கருணைக்கு அறிகுறியாக மங்கலவண்ணமாகிய வெள்ளணி அணிந்து சிறைப்பட்டவரையெல்லாம் விடுவிப்பதும், இரவலர்க்கும் புலவர்க்கும் வேண்டியவாறு அளிப்பதும், தன் தானைவீரர்களைத் தக்கபடி கௌரவிப்பதும் மரபாகும். இதனையே தொல்காப்பியனாரும் "சிறந்த நாளணி செற்ற நீக்கிப்—பிறந்த நாள்வயிற் பெருமங்கலமும்" என்று கூறிச் சிறப்பிப்பர்.[3] இக்காலத்தே, நகரத்தாரெல்லாம் உற்சாக மிக்கவர்களாய்த் துருத்தி முதலியவற்றால் நீர்கொண்டு இறைத்து விளையாடி மகிழ்வர். செங்குட்டுவன் செயசீலனாய் வடநாட்டினின்று திரும்பி வஞ்சிமாநகர் புக்க மறுநாளிலும், மணிமேகலை மணிப்பல்லவத்தினின்று திரும்பி அத் தலைநகரிற் புகுந்தபோதும் இச் சேரவேந்தனது பிறந்தநாள் கொண்டாடப்பட்டதென்று தெரிகின்றது.[4] சேரவேந்தரது பெருநாள் தமிழகமுழுதும் புகழத்தக்க சிறப்புடன் நடைபெற்று வந்ததென்றும், அக்காலத்துப் பெரியோரும் பல சமயவாதியரும் அரசவையிற் குழுமித் தத்தங் கல்வித் திறமையைக் காட்டும் ஆரவாரம் பெருகியிருந்ததென்றும் மாங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சியிற் கூறுதல் (524-6) அறியத்தக்கது. இக்காலத்தும் திருவனந்தபுர அரசர்க்குள் சென்மதினக் கொண்டாட்டம் சிறப்பாகவே நடைபெறுதலோடு, அவ்வரசர் 'மூலந்திருநாள், விசாகந் திருநாள்' எனத் தங்கள் பிறந்த நட்சத்திரங்களையே பெயர்களாகக்கொண்டு விளங்குதலும் ஒப்பிடற்பாலது.

1. மணிமே. 28. 9.
2. சிலப். 27. 44.
3. தொல். பொருளதி. 91.
4. சிலப். 27, 227-9; மணிமே. 28, 9.

விசேடநாட்களிலே, அரசன் ஒருதட்டிற் பொன்னும் ஒருதட்டில் தானுமாகத் துலையிலேறித் தன்னை நிறுத்து, அந் நிறுத்தபொன்னை மறையவர்க்குத் தானஞ்செய்தல் மரபாகும். செங்குட்டுவன் கங்கைக்கரையிலே பத்தினிப் படிமத்தை நீராட்டித் தூய்மை செய்தபின்னர், ஆங்கு வந்த மாடலன் என்னும் அந்தணனுக்கு மேற்கூறியபடி தானஞ்செய்தான் என்று இளங்கோவடிகள் கூறுவர்.[1] இவ்வாறு "துலாபாரதானம்" செய்வது சேரர் கிளையினரான மலையாள அரசர்க்குள் இன்றும் நடைபெற்றுவரும் வழக்கமென்பது யாவரும் நன்கறிந்தது.

அரசன் மலைப்பிரதேசங்கட்குச் செல்லும்போது மலைவாணராகிய குன்றக்குறவர் தம் நாட்டிற் கிடைக்கக் கூடிய அரும்பொருள்களைச் சேகரித்து அவற்றைத் தலைமேற் சுமந்துகொண்டு கூட்டமாகவந்து அரசனை அடிபணிந்து அவன் திருமுன்பு காணிக்கைவைப்பர்.[2] இம்மரியாதை திருவனந்தபுரம் கொச்சி முதலிய மலைநாட்டரசர்களுக்கு இன்றும் நடந்துவருவதொன்றாகும். அப்போது மலைநாட்டுக் கூத்தர்கள் வந்து தங்களாட்டத்தால் அரசனை மகிழ்விப்பதும், அவர்கட்கெல்லாம் ஆஸ்தானத் தலைமைக் கூத்தனுன கூத்துள் படுவோன் கூறியமுறையே அரசன் பரிசளிப்பதும் பண்டை வழக்கங்களாம்.[3]

அரசன் யுத்த யாத்திரையாகப் புறப்படுமுன்னர்த் தன் படைத்தலைவர்க்கும் சேனைகட்கும் பெருவிருந்து செய்து அவர்களை மகிழ்விப்பதும் மரபாகும்; இதனைப் 'பெருஞ்சோற்றுநிலை' என்பர் தொல்காப்பியர்.[4] அஃதாவது 'வேந்தன் போர்தலைக்கொண்ட பிற்றை

1. சிலப். 27, 175—6.
2. சிலப். 25, 35—56.
3. சிலப். 26, 125—6.
4. தொல். பொருளதி. 63.

ஞான்று போர் குறித்த படையாளருந் தானும் உடனுண் பான்போல வந்து ஒரு முகமன் செய்தற்குத் தானே பிண்டித்து வைத்த உண்டியைக் கொடுத்தல்' என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

அரசன் யுத்தத்திற்காக யாத்திரைசெய்ய நேரும் போது, குறித்த நன்முகூர்த்தத்தில் தான் பிரயாணஞ் செய்ய இயலாதாயின், தன் வெற்றிவாளையும் கொற்றக் குடையையும் யானைமேலேற்றி மிக்க ஆடம்பரத்துடன் கோட்டைக்கு முதலில் 'பரஸ்தானம்' செய்துவைப்பது தமிழ்வேந்தரது பண்டை மரபாகும்.[1] இதனை நாட்கோள் என்பர் தொல்காப்பியனார்.[2] இதன் பின்பே, அலங் கரிக்கப்பட்ட அரசுவாவின்மேல் அரசன் ஆரோகணஞ் செய்து பிரயாணமாவன். இங்ஙனம் புறப்படும்போது, சிவபிரான் திருமால் முதலிய தெய்வங்களின் பிரசாதங் களை வணங்கிப் பெற்றுக்கொண்டும், நான்மறையோர் வளர்க்கும் யாகாக்கினிகளை நமஸ்கரித்தும் செல்வது வழக்கமாகும்.[3]

இங்ஙனமாக அரசன் யாத்திரைசெல்லுங் காட்சி மிக்க ஆடம்பரமும் அழகும் வாய்ந்ததாம். வழிநெடுகவும் நாடகக்கணிகையரும், சூதர் மாகதர் வேதாளிகரும், யானை குதிரை காலாள் வீரர்களும், தம்மரசனை மனமாரவாழ்த் திப் பெரிதும் ஆனந்திப்பர். இவ்வாறு செல்லுகின்ற அரச னுடன், நால்வகைச் சேனைகள்மட்டுமன்றி, நாடக மகளிரும், நகை விளைத்து மகிழச்செய்யும் வேழம்பர் களும், வாத்தியம் வாசிப்போரும் உடன்செல்வதுண்டு செங்குட்டுவனது வட யாத்திரையில் அளவற்ற காலாட்

1. சிலப். 26, 33—45.
2. தொல். பொருளதி- 68.
3. இந்நூல், பக். 59.

படையுடன் அடியிற் குறித்த சேனைகளும் பரிவாரங் களுஞ் சென்றன என்று இளங்கோவடிகள் கூறுவர்.[1]

நாடக மகளிர்	102	யானை	500
குயிலுவர் (வாத்திய காரர்)	208	குதிரை	10,000
நகைவேழம்பர்	100	பண்டங்களேற்றிய வண்டிகள்	20,000
தேர்	100	சட்டையிட்ட அதிகாரிகள்	1000

இன்னின்ன சரக்குடையது என்றெழுதப்பட்ட பண்டப்பொதிகளேற்றிய சகடங்கள் இருபதினாயிரமும், அவற்றைக் கண்காணிக்கும் அதிகாரிகள் தொகை ஆயிரமுமாயின், நம் வேந்தனுடன்சென்ற காலாட்படையினளவு கணக்கிடவும் கூடியதோ? இச்சேனைப்பெருக்கை வரையறுக்கவியலாமல், "தண்டத் தலைவருந் தலைத்தார்ச் சேனையும், வெண்டலைப் புணரியின் விளிம்புசூழ் போத, மலைமுதுகு நெளிய நிலைநா டதர்பட, உலக மன்னவன்" சென்றான் என்றார் இளங்கோவடிகளும்.[2] யாத்திரையிற் சேனைக்குத் தளர்ச்சி யுண்டாகாது உள்ளக்கிளர்ச்சி பெருகுமாறு நாடகமகளிரும், நகைவேழம்பரும், குயிலுவரும் தங்கள் ஆடல்பாடல் அழகுகளாலும், விநோதப் பேச்சாலும், வாத்திய இசைகளாலும் மகிழ்ச்சி விளைத்து உடன்செல்வது பண்டை மரபென்பது இதனால் விளக்கமாகும்.

செங்குட்டுவன்காலத்து நடந்த போர்முறையானது தொல்காப்பியமுதலிய முன்னூல்களிற் கண்ட புறத்துறைகட்கும், பழைய தமிழ்வழக்கிற்கும் பெரிதும் ஒத்ததாகவே புலப்படுகின்றது. எனவே, செங்குட்டுவன்

1. சிலப். 26, 128—140.
2. சிலப். 26, 80—83.

காலம்வரை அப்பழைய தமிழ்மரபுகள் சிறிதும் சிதைந்தனவல்ல வென்பது பெறப்படும். அம்முறைகளை யெல்லாம் இங்கு விவரிப்பதாயிற் பெருகும்; இளங்கோவடிகளது வஞ்சிக்காண்டத்தைக்கொண்டு அறியற்பாலன.

போரில் வெற்றியடைந்த பின்னர், விழுப்புண்பட்டு இறவாதிருந்த வீரர்களையும், வீரசுவர்க்கம் பெற்ற சூரர்களுடைய மைந்தர்களையும் அரசன் தன் திருமுன்பு அழைப்பித்து, அவர்களையெல்லாம் பெரிதும் அபிமானித்து ஊக்குதல் பழைய மரபாயிருந்தது. நம் வேந்தர்பெருந்தகை, கங்கைக்கரையில் நட்பரசரான கன்னரால் அமைக்கப்பட்ட பாடியிற் பேரோலக்கமாக வீற்றிருந்து, மேற்குறித்த வீரர்க்கெல்லாம் பொன்னாலாகிய வாகைப்பூச் சூட்டி உற்சாகப்படுத்திய செய்தியை இளங்கோவடிகள் அழகுபெறக்கூறுதல் அறிந்து மகிழத்தக்கது.[1] இக்காலத்து நம்மையாளும் அரசாங்கத்தாரும் போரிற் பெருந்திறல் காட்டும் வீரசிகாமணிகட்குப் பட்டமும் பதக்கமும் (Victoria Cross) அளித்துப் பாராட்டுதல்போன்ற முறை, பழைய தமிழ்வேந்தராற் கைக்கொள்ளப்பட்டதொன்றே என்பது இதனால் விளக்கமாகும். இவ்வளவோ? போரிற் பகைவரைவென்று கவர்ந்த பொருள்கள் எத்துணை அருமையும் பெருமையும் உடையனவாயினும், அவற்றைத் தம் வீரர்க்கும், போர்க்களம்பாடும் புலவர்க்கும், ஏனைய இரவலர்க்கும் வேண்டியவேண்டியாங்கு அளித்து மகிழ்வதும் பண்டை அரசர்கொண்ட ஒழுக்கமாகத் தெரிகின்றது. நெடுஞ்சேரலாதன் இங்ஙனமே "நன்னகர் மாந்தை முற்றத் தொன்றுா—பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கல"ங்களை வேண்டியாங்கு அளித்தானென்று மாமூல

1. சிலப். 27, 23—44.

ணரும்,[1] அச் சேரலாதன் திருமகனான செங்குட்டுவன் "பெரிய வாயிலும் மமரகத்துப் பெற்ற - தரிய வென்னுது ஒம்பாது வீசி" னனென்று பரணரும்[2] பாராட்டியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

போரில் தம் பெருந்திறமை காட்டி இறந்துபட்ட வீரர்க்கு வீரக்கல் என்ற நடுகல் நாட்டி அவரைக் கௌரவிக்குமுறை தொல்காப்பியமுதலிய முன்னூல்களில் விளங்கக் கூறப்பட்டுள்ளது.[3] ஆனால், தம் கணவருடன் உயிர் நீத்த பத்தினிகளுக்கு அவ்வாறு கல்லமைத்துச் சிறப்பிக்கும் வழக்கை அந்நூல்களிற் காணுதல் அரிதாம். ஆயினும் செங்குட்டுவன் காலத்தே கற்பின் மாட்சியை நிறுவிய பத்தினிகளிடம் தெய்வபாவனை வைத்து—வீரர்க்குச் செய்வதுபோலக்—கற்காண்டலும், கல்லெடுத்தலும், அதனை நீர்ப்படுத்துத் தூய்மைசெய்தலும், பிரதிஷ்டித்தலும், வாழ்த்துதலும் பெருமரபாயிருந்தன என்பது மேற்குறித்த வஞ்சிக்காண்டப் பகுதிகளால் நன்கறியப்படும். கண்ணகிபோன்றார் கற்பினை வீரக்கற்பு, சீறிய கற்பு, மறக்கற்பு என்றும், அவளை வீரபத்தினியென்றும்[4] முன்னோர் கூறியதற்கேற்ப, வீரர்க்குரியதாக நடைபெற்றுவந்த நடுகல் வழக்கத்தைக் கண்ணகிமுதலியோர்க்கும் பண்டையோர் கொண்டனர் ஆவர். இவ்வாறு வீர சுவர்க்கம் பெற்ற சூரர்க்குமட்டுமன்றி, உடனுயிர்துறந்த உத்தம பத்தினிகட்கும் கல் நாட்டிவந்த வழக்கத்துக்குப் பண்டை நூலாதரவு காண்டல் அரிதாயிருப்பினும், பிற்காலத்தே

1. அகநானூறு, 127.
2. பதிற்றுப்பத்து, 44.
3. தொல். பொருளதி. 60.
4. 'ஆரணங்குற்ற வீரபத்தினி' என்பர் இளங்கோவடிகள் (பதிகம்).

அது பிரபலமாக விருந்ததென்பது, தென்னாட்டின் பல பாகங்களிலும் அத்தகைய வீரக்கற்களும் பத்தினிக்கற்களும் விசேடமாகக் காணப்படுதலால் விளக்கமாகின்றது. பிற்கூறிய பத்தினிக்கல்லை மாஸ்திகல் என்பர் கன்னட நாட்டார்.[1]

பண்டையரசர்கள் மேற்கூறியவாறு வீரபத்தினிகளைச் சிறப்பித்தற்குரிய சிலைகளை இமயம் பொதியம் போன்ற பெருமலைகளினின்றும் எடுத்துவருதலும், அவ்வெடுத்தவற்றைக் கங்கை காவிரிபோன்ற புண்ணிய நதிகளில் நீராட்டித் தூய்மை செய்வித்தலும், அம்முயற்சியில் இடையூறு விளைவிக்கும் பகையரசரை அடக்கி மீளுதலும் வழக்கமென்பது, செங்குட்டுவன் செய்திகளினின்றுந் தெரியலாம்.

பண்டைத் தமிழ்வேந்தரது அரசியலுரிமை, பொதுவாக மக்கட்டாயமாய் மூத்தமகன் முறையில் வந்ததேயாகும். அம்மானுரிமை மருமகனுக்கு வரும் மருமக்கட்டாயம் பிற்பட்ட வழக்கேயன்றிச் செங்குட்டுவன் போன்ற சேரர்காலத்துக்குரியது அன்று. ஒரு சிலர், நம் சேரன் காலத்தில் மருமக்கட்டாயமே வழங்கியதாகக் கருதி யெழுதிய கொள்கை சிறிதும் பொருந்தாது என்பதனை—'சேரவேந்தர் தாயவழக்கு' என்னுந் தனிக் கட்டுரையில்[2] தெளிவாக விளக்கியுள்ளேம்.

நம் சேரர் பெருமானது மற்ற அரசியலடையாளங்கள், சேரர்க்குப் பொதுவாக நூல்களிற் கூறப்பட்டன

---

1. இது, மஹாஸதிக்கல் என்பதன் மரூஉ. ஸ்ரீமான். கோபிநாதராயரவர்களால் இம்மாஸ்திக்கல்லின் மாதிரிகைப் படம் செந்தமிழிற் காட்டப்பட்டுள்ளமை காண்க (தொகுதி 3, பக். 88).

2. செந்தமிழ், தொகுதி-27, பகுதி, 11.—இக்கட்டுரை தனிப் புத்தகமாகவும் எம்மால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

வீரக்கல்

நடுகல்

வெல்லாம் அமையும். செங்குட்டுவன் முன்னோர் 'எழுமுடி' என்று பெயர்பெற்ற மாலையொன்று சிறப்பாக உடையராயிருந்தனர் எனப்படுகின்றது;[1] செங்குட்டுவனும் அதனை அணிந்திருந்தவன் என்பது "எழுமுடி மார்ப"[2] என்னும் இளங்கோவடிகள் வாக்கால் தெரியலாம் அரசரெழுவரைச்[3] சேரரின் முன்னோர் வென்று அவ்வெற்றிக்கறிகுறியாக அவரது எழுமுடி போலச் செய்யப்பட்ட மாலையை அணிந்துவந்தவராதலால், அஃது அப்பெயர்பெற்றதென்பர்.[4]

11-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் குணாதிசயங்கள்

சேரன்-செங்குட்டுவன் நீதிவழுவாது ஐம்பத்தைந்து வருஷம் ஆட்சிபுரிந்தவனென்பது, பதிற்றுப்பத்துள் இவனைப் பற்றிய பதிக வாக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றது. இவன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன் தன்மக்கள் அரசுரிமையேற்றற்குறிய இளமைக் காலத்தே இறந்தவனென்று தெரிகிறது. அதனால் உத்தேசம் 20-ம் வயதிற் செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவனாயின், குறைந்தது 75-வருஷம் இவன் நிலவுலகில் வாழ்ந்தவனாதல் வேண்டும். இவ்வரசன் இரண்டாம் முறையாகச் சென்ற வடயாத்திரையில் 32-மாதங்கள் செலவிட்டனனென்றும்,[5] அவ் யாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு இவன் வஞ்சிமாநகரம் புகுந்த

---

1. பதிற்றுப். 14, 16, 40.
2. சிலப். 28, 169.
3. சோழபாண்டியரும் ஐம்பெருவேளிருமாவர்
4. பதிற்றுப். 14. உரை.
5. சிலப். 27, 149.

போது இவனுக்கு 50-ஆம் வயது நடந்ததென்றும்[1] இளங்கோவடிகள் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். எனவே, செங்குட்டுவன், 47-ம் வயதாரம்பத்தே அவ் வடயாத்திரை தொடங்கினனென்று தெளியலாகும். இவனது 47-ம் வயதிற்குச் சிலகாலத்துக்கு முன்புதான், தன் மைத்துனச் சோழற்கு அநுகூலனாகச் சோணாட்டில் இவன் போர் நிகழ்த்தியது. போரின் விவரம் முன்னரே விளக்கப்பட்டது.[2] செங்குட்டுவனது வடயாத்திரைக்குச் சிறிதுமுன்பே இவன் மைத்துனச் சோழனைப் பட்டத்தில் நிறுவிய செயல் நிகழ்ந்ததென்பது, கங்கைக்கரைப் பாடியில் மாடலனை இவன் சந்தித்தபோது, அச்சோழனது நிலைமையைப்பற்றி உசாவிப்போந்த குறிப்பாற்புலப்படும்.[3] மணிமேகலை உலக சம்பந்தத்தை யொழித்து, நோற்றற்பொருட்டு முடிவாகக் கச்சிபுகுமுன் வஞ்சிமாநகர் வந்தபோது, அங்கே செங்குட்டுவன் ஆட்சிபுரிந்த சிறப்பைச் சாத்தனார் தம் நூலுள் 26-ம் காதையிறுதியிற் கூறுவர். இதனால், பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்குப் பல வருஷங்கட்குப் பின்பும் அவ்வேந்தனாட்சி நிகழ்ந்ததென்பது பெறப்படும். நீடித்த ஆயுளுடையனான நம்சேரன், மணிமேகலை சிலப்பதிகாரங்கள் இயற்றப்பெற்ற பின்னும் பலவாண்டுகள் விளங்கி, மாடலமறையவனது உபதேசத்தின் மாட்சியால் பரகதிவழிகளையே பற்றியவனாய் அமைதியுடன் ஆட்சிபுரிந்து, பின் "காலனென்னும் கண்ணிலியுய்ப்ப—மேலோருலகம் எய்தினன்"

இதுகாறும் எழுதிவந்த சரித்திரத்தால் தமிழ்நாட்டின் மகோன்னத நிலைமைக்குச் செங்குட்டுவனது ஆட்சிக்

1. சிலப். 28. 130.
2. இந்நூல், பக். 33—4.
3. ஷை. 27. 159—72.

காலமே சிறந்த இலக்காகவிருந்ததென்பது விளக்க மாகும். பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களைச் சோதித்து வருமிடத்து, நம் சேரர்பெருமான்போன்ற அறிவுந் திருவும் பெற்ற பெருந்திறலரசர் தென்னாட்டில் அதிகமிருந்திலர் என்பது புலப்படத்தடையில்லை. பழைய தமிழ்வேந்தருள்ளே, இவன்றந்தை சேரலாதனும் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானும தவிர, வேறெவரும் இவனுக்கு இணை கூறத்தக்கவரல்லர்; அவ்விருவரும் தங்கள் வீரப்புகழை நாவலந்தீவு முழுதும் விரித்து நின்றவர்களாயினும், தமிழ் வேந்தர்க்கே அப்பெருமை உரியதென்பதை வடவேந்தர்கள் நன்கறியச்செய்து, அவர்கள் விரிததபுகழை நிலைநிறுத்திய வீரசிகாமணி நம் சேரர்பெருமானே யாவன். பிற்காலத்திலே இவனுக் கிணையாகச் சொல்லத் தக்க தமிழ்வேந்தன் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் ஒருவனே.

சேரன்-செங்குட்டுவனது உத்தம குணங்களுள்ளே இவனது தெய்வபத்தியை முதலில் வைததுப் பாராட்டல் தகும. சிவபிரான் திருமால் முதலிய தெய்வங்களிடத்தும் அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர்[1] முதலியபெரியோர்கள்பாலும இவன் வைத்திருந்த பத்தியும், மதாந்தரங்களில இவன் கொண்டிருந்த பொதுநோக்கமும் முன்னரே அறியப்பட்டன. இவையன்றி, வீரபத்தினிகளாக விளங்கியவரிடம் இவன் காட்டிப்போந்த பெருமதிப்பும் பிரேமையும் ஈண்டு விரித்தெழுத வேண்டுமோ?

பத்தினிவணக்கம என்ற புதிய சமயத்தை நாடெங்கும் பரப்பி நிலைநாட்டிய பெருமை,நம்சேரர் பெருமாற்கே உரியதென்னலாம். வீரர்க்குபபோல வீரபத்தினிகட்கும் நடுகல் அமைத்துப் பிரதிட்டிக்கும் தமிழ்வழக்கை இவ்

1. சிலப. 26. 93—97.

வேந்தன் வரலாற்றினின்றே நாம் முதன்முதற் காண்கின்றோம். இதனால், இவன் செய்கைக்குப் பின்பே பத்தினிக்கல் நாட்டும் முறை தமிழகத்துப் பரவியதாக வேண்டும் என்று கருத இடமுண்டு. செங்குட்டுவன் தாபித்த கண்ணகி வணக்கம், இவன் காலத்தே தமிழக முழுதும் விரிவுற்றதென்பது, சோழ பாண்டியரும் கொங்கிளங்கோசரும் மாளுவமன்னரும் தங்கள் நாடுகளினும் பத்தினிக்கோட்டஞ் சமைத்து நித்தியவிழா நிகழ்த்திப் போந்த செய்தியால்[1] தெரியலாகும். இவன் காலத்துக்குப் பின்பு நெடுங்காலம் வரை அப்பத்தினிக்கோயில்களும் வழிபாடும் பிரபலமாயிருந்தன என்பதற்குரிய குறிகள் நாடெங்கும் காணப்படுகின்றன.[2]

இப் பத்தினித்தெய்வம், பிற்காலத்தே பல விடங்களில் பகவதி அல்லது துர்க்காதேவியாகவும், சில விடங்களில் திரௌபதியம்மனாகவும் பெயர் மாறி வணங்கப்பட்டு வருகின்றது. கண்ணகியை — 'கொற்றவையல்லள்' 'காளி.... அல்லள்' என, அவள் சினமுற்றநிலையை இளங்கோவடிகள் சிறப்பித்தலாலும், பின்னோரும் காளியமிசமாகவே

1. சிலப். உரைபெறு கட்டுரை.

2. நாகபட்டினத்திற்குப் புறம்பேயுள்ள மரத்தடியொன்றிற் பத்தினிதேவிக்குப் பூசையும் வணக்கமும் பெரிதாக உள்ளமையும், நீலகிரித் தோதுவருள் கண்ணகி வழிபாடு உள்ளமையும், கொடுங்கோளூர்ப் (Cranganore) பகவதிக்கு ஒற்றைமுலைச்சி என்ற பெயர் வழக்கு உண்மையும், பாலைக்காட்டுக்கு அணித்தான கல்லாயர் குளத்துக்கரையில் கண்ணகியின் தோழிக்குக் கோயிலுள்ளமையும், யாழ்ப்பாணத்து காவாலிக் கலையோடையிலே கண்ணகி கோட்டம் அமைந்திருத்தலும் பிறவும் அறியத்தக்கன. மதுரை ஜில்லாவிலே, விருபாட்சியை அடுத்த ஆற்றூர்ப் பிரதேசத்தில் நடக்கும் கண்ணகி திருவிழாவில், அப்பத்தினியை மண்ணால் வகுத்து வழிபடுவதும், அவ் வழிபாட்டில் கோவலற்குத் தீங்கிழைத்த தட்டானைத் தலையறுப்பதற்குப் பிரதியாக, அவருள் ஒருவனை ஆங்குத் தருவித்து அவன் தலைமயிரை அறுத்தோட்டுவதும் இன்றுமுள்ள வழக்கங்கள் என்பது தெரியவருகின்றது.

கண்ணகியை நாடகங்களில் வழங்கலாலும், துர்க்கையாக அவளை இக்காலத்தார் வணங்கல் ஒருவாறு ஏற்பதேயாம். இவ்வாறே, 'ஐவர்க்குந்தேவி அழியாதபத்தினி' என்றபடி உத்தமமாதர்களுள் திரௌபதியும் ஒருத்தியாக மதிக்கப் பெற்றவளாதலால், பத்தினி என்ற பொதுப் பெயர் கொண்டு, கண்ணகியை அத் திரௌபதியாகக் கருதி அதனடியாகச் சரித்திரங்களை மாற்றிப் பத்தினி தெய்வத் தைப் பின்னோர் வழிபடலாயினர் என்றே தோற்று கின்றது. இங்ஙனம், செங்குட்டுவன் தாபித்த பத்தினி வணக்கம் தமிழ்நாட்டின் மட்டுமன்றித் தேசாந்தரங் களினும் அவன் காலத்தே பரவலாயிற்று. சேரவேந்தன் கண்ணகிப் பிரதிஷ்டை நடத்தி முடித்து வேள்விச் சாலைக்குச் செல்கின்றபோது—

> " குடகக் கொங்கரும் மாளுவ வேந்தரும்
> கடல்சூ ழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும் "

'செங்குட்டுவனுக்கு அருள் புரிந்தாற்போல எங்கள் நாடு களினும் எழுந்தருளிவந்து அருள்புரிய வேண்டும்' என்று பத்தினிதேவியைப் பிரார்த்தித்து நிற்க, அப்போது 'தந் தேன் வரம்' என்று அசரீரியாக அத்தேவி அருள்புரிந்து கூறியதை இளங்கோவடிகள் தம் நூன்முடிவிற் பாடுகின் றார். இவருள் மாளுவவேந்தர் என்பார், செங்குட்டுவ னுடன் வேற்றுமையின்றிக் கலந்த நட்பினரான[1] நூற்று வர் கன்னரேயாவர்; என்னை? பத்தினிச்சிலை கொணர் தற்குப் புறப்பட்ட நம்சேரனது வடயாத்திரையிற் பெருந் துணையாக நின்று அக்காரியத்தை முடித்தற்குப் பேருதவி புரிந்த அக்கன்னர்[1] அவ் யாத்திரையின் பயனாகச் செங்குட்டுவன் தன்னகரில் நடத்திய பத்தினிப் பிரதிஷ்

1 'வேற்றுமையின்றி நின்னொடுகலந்த, நூற்றுவர் கன்னர்' என்பர், இளங்கோவடிகள் (சிலப். 25, 148—9).

டைக்கு வந்து சிறப்பிக்கத் தவறாதலாலும், குடகக் கொங்கரையும் கயவாகுவையும்போலவே மாளுவவேந்தரும் இளங்கோவடிகளால் முன்னரே குறிக்கப்பட்டவராகக் கொள்ளற்குரியரன்றி, பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்குமட்டும் திடீரென்று வந்துசென்ற வேற்று வேந்தராகக்கொள்ளல் பொருந்தாமையாலும், 'மாளுவ வேந்தர்' எனப் பன்மையாற் கூறப்படுதலாலும் அவ்வேந்தர் கன்னரின் வேறலலரென்பது திண்ணமாகும். இனி, இம்மாளுவ வேந்தரும், இலங்கைக் கயவாகுவும் தங்கள் நாட்டில் எழுந்தருள வேண்டியபடி பத்தினிதேவி வரந்தந்தனள்—எனவே, அன்னோரால் அத்தேவி அவர் நாடுகளிலும் பிரதிஷ்டை பெற்றனள் என்பது பெறப்படும். இதற்கேற்ப, இலங்கையில் பத்தினிதேவியின் செப்புப் படிமமொன்று கண்டெடுக்கப்பெற்று, இப்போது லண்டன்மாநகரத்துப் பிரிடிஷ்-மியூஸியத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளமையும், இவ்வாறே மாளுவநாட்டின் கீழ்ப்பகுதியிலே பத்தினிக் கோட்டமொன்று பழமையாகவே அமைந்துள்ள[1] செய்தியும் முன்னரே கூறப்பட்டன. மேற்கூறியவற்றால், தமிழகத்தில் மட்டுமன்றிப் பத்தினிதேவியின் வணக்கம் தேசாந்தரத்தும் தீபாந்தரத்தும்[2] பரவுதற்கு மூலகாரணமாய் விளங்கியவன், சேரர் பெருந்தகையான செங்குட்டுவன் என்பது தெரியலாம்.

இவ்வாறு தெய்வபக்தி மிக்கிருந்த நம்சேரனது ஏனை உயர்குணங்களுள்ளே அடுத்துப் புகழத்தக்கது, இவனது ஏகதார விரதமேயாம். இவனுடைய தர்மபத்தினியாக

---

1. இந்நூல், பக்கம் 113-14.

2. இப்பத்தினி, இலங்கைத்தீவில் வெவ்வேறு தெய்வமாகப் பிற்காலத்து மாறிய நிலைமை "சிலோன்—ஆண்டிக்விடீஸ்" (Ceylon Antiquities) பத்திரிகையின் முதற்றொகுதியுள் 'பத்தினி தேவி' என்ற வியாசத்தினின்றும் அறியலாம்.

வும் பட்டமகிஷியாகவும் விளங்கிய இளங்கோவேண்மாள் என்பவளைப்பற்றி முன்னரே கூறினோம்.[1] வேளிர் குலக் கொழுந்தாகிய இத்தேவி, அறிவு திரு அழகு அமைதி முதலிய உயர்குணங்களெல்லாம் ஒழுங்கு வாய்ந்திருந்த தோடு, தன் நாயகனுக்கு உற்ற சமயங்களில் உறுதிகூறும் ஆற்றலுடையவளாகவும் விளங்கினள். செங்குட்டுவன் பத்தினிக் கடவுளைச் சிறப்பித்ததற்கும், தன் வீரப்புகழை இமயம்வரை விரித்து வந்ததற்கும் இவ்வுத்தமி கூறிய சமயோசிதமான ஒரு சொல்லன்றோ காரணமாயிற்று![2] தன் கணவனைப் பிரிய நேர்ந்த 32-மாதங்கள்வரை ஊணும் உறக்கமுங் கொள்ளாது நாளொப்பனையும் புரியாது இப் பெருந்தேவி இருந்த பிரிவாற்றா நிலையையும், அவன் செய சீலனாகத் திரும்புகின்ற தறிந்ததும் இவளடைந்த பெரு மகிழ்ச்சியையும் அடிகள் புகழுந்திறம் பலமுறை படித்து ஆனந்திக்கத்தக்கது. இவ்வாறு சேரன் தன் தேவியினின் றும் பிரிந்திருந்ததனை 'மேவிய சிறப்பினேனோர் படிமை' நிமித்தமாக (=தேவர் காரணமாக)ப் பிரிந்த பிரிவாகக் கொண்டு — "சேரன் - செங்குட்டுவனார் கண்ணகியைக் கடவுண் மங்கலஞ் செய்தற்குப் பிரிந்த பிரிவு சிலப்பதி காரத்திற் கண்டுகொள்க" என்பர் இளம்பூரண வடிகள் (தொல். அகத். 30, உரை). இங்ஙனம் நெடுங்காலம் பிரிவாற்றியிருந்த ஒப்புயர்வற்ற கற்புடையாட்டியைத் தன் தேவியாகப் பெற்று, அவளை யன்றி வேறறியாதிருந்த நம் சேரர் பெருந்தகைக்குச் சீராமமூர்த்தியன்றி வேறு யாவர் சிறந்த உவமை யாவர்?

சேரன்-செங்குட்டுவனது இயற்கைக் குணங்கள் பல வற்றுள்ளே அவனது வீரத்தன்மையே 'மேம்பட்டு

1. இந்நூல், பக். 24.
2. ஷை, பக். 54.

விளங்கியிருந்ததென்பது, அவன் சகோதரரும் பரணரும் அக்குணத்தை மிகுதியும் புகழ்தலால் தெரியலாம். இவனுக்குக் காமவேட்கையினும் போர்வேட்கையே மிக்கிருந்தது என்று புகழ்வர், பிற்கூறிய நல்லிசைப் புலவர்.[1] இவ் வேந்தனது ஆயுட்காலத்தின் பெரும்பாகமும் பகைவரை அடக்குவதும் நாட்டைப் பெருகச் செய்வதுமே இவன் மேற்கொண்டிருந்த பெருங் கருமங்களாக இருந்தன. மாடலமறையோன் ஒருகாற் செங்குட்டுவனுக்கு உபதேசிக்கப்புக்கவிடத்தில் அவனது இக்குணத்தையே சுட்டி—

"வையங் காவல் பூண்டநின் னல்யாண்டு
ஐயைந் திரட்டி சென்றதற் பின்னும்
அறக்கள வேள்வி செய்யா தியாங்கணும்
மறக்கள வேள்வி செய்வோ யாயினை"

(சிலப். 28 : 129—32)

எனக் கூறுதல் காணலாம். பரணரும் இவன் வீரத்திறத்தையே வியந்து, "அனைய பண்பிற் றானை மன்னர், இனி யாருளரோ முன்னுமில்லை" எனக் கூறினர்.[2] தமிழரது வீரத்திற் செங்குட்டுவனுக்கு அபிமானமும் மதிப்பும் அதிகமாகவேயிருந்தன தன்னையும் மற்றைத் தமிழரசையும் வீரக்குறை கூறி இகழ்ந்தார் என்பதுபற்றியன்றோ, இமயச்சாரலிலுள்ள குயிலாலுவம்[3] என்னும் போர்க்களத்திலே இவன் வடவரசர் பலரை வெற்றிகொண்டது?

---

1. பதிற்றுப். 50.
2. பதிற்றுப். 45.
3. குயிலாலுவம் என்பது இமயமலையின் ஒரு பகுதியாய், உத்தரதேசத்தைச் சார்ந்த ஒரு தலமாகத் தெரிகிறது. இங்குச் சிவபிரானுக்கு ஒரு கோயிலும் இருந்ததென்பது, 'இமயச் சிமயத் திருங் குயிலாலுவத்து—உமையொரு பாகத் தொருவனை வணங்கி' என்னும் இளங்கோவடிகள் வாக்கால் அறியலாம் (சிலப். 28. 102—3). புத்தரது பூர்வ அவதார ஸ்தலங்களுள் ஒன்றாகச் சொல்லப்படும் குயிலாலபுரம் என்பது இதுபோலும் (மணிமே. புத்தசரித். பக். 2. கீழ்க்குறிப்பு).

"அமையா வாழ்க்கை யரசர் வாய்மொழி
நம்பால் ஒழிகுவ தாயின் ஆங்கஃது
எம்போல் வேந்தர்க்கு இகழ்ச்சியுந் தரூஉம்"
(சிலப். 26 : 10—12)

"காவா நாவிற் கனகனும் விசயனும்
விருந்தின் மன்னர் தம்மொடுங் கூடி
அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறிந்தில ராங்கெனச்
சீற்றங் கொண்டிச் சேனை செல்வது"
(ஷை. ஷை. 159—62)

எனத் தேசாபிமானத்தைச் சிறக்கக்காட்டும் இவன் கூற்றுக்களை இளங்கோவடிகளே எடுத்துரைத்தல் காண்க. செங்குட்டுவனது வெற்றிப்புகழ் தமிழகத்தின் மட்டுமன்றி, வடநாடெங்கும் பரவியிருந்ததென்பது இவனது யாத்திரையில் நட்பரசராகிய நூற்றுவர் கன்னர் இவனுக்குச் செய்துபோந்த உதவியாலும் உபசாரங்களாலும் தெளிவாகும். பரணரும் இளமையிற் பெற்ற இவனது வட வெற்றியைப் புகழ்தல் காண்க.[1] ஆயின், அசோகன் சமுத்திரகுப்தன் முதலிய வட வேந்தரது தென்னாட்டு வெற்றிகளைக் குறிக்கச் சாஸனங்கள் காணப்படுதல்

1. பதிற்றுப்பத்து 5-ம் பதத்துள் கனகவிசயருடன் நடத்திய போரையேனும், பத்தினிப் பிரதிஷ்டையையேனும் பரணர் பாடாமையால், அவர்காலத்துக் குட்டுவனும், இளங்கோவடிகள் தமையனான செங்குட்டுவனும் வேறுபட்டவர் என்று சிலர் கருதுவர். ஆனால், பரணர் அப்பத்தினுட் குட்டுவர்க்குரியவாகச் சிறப்பித்துப் பாடிய மோகூர்ப்பழையன் போர், கடல்பிறக் கோட்டியதுபோன்ற செயல்கள், தம் தமையனான செங்குட்டுவற்கு உரியனவாகவே இளங்கோவடிகள் விளங்கக் கூறியுள்ளதை அன்னோர் அறிந்திலர். இமயப்பக்கத்து ஆரியவரசரைச் செங்குட்டுவன் வென்றவனைப் பரணர் குறிப்பிட்டது (பதிற் 43), இளமையில் அவ்வேந்தன் தன்தாயைக் கங்கைநீராட்டிவந்த காலத்து ஆரியமன்னர் பலருடன் நடத்தியதாக இளங்கோவடிகள் கூறிய போரேயாம். ஆகவே, செங்குட்டுவனது 47-ம் வயதுக்கு முற்பட்ட போர்ச்செய்திகளே, பரணரது 5-ம் பத்தினுட் பயில்வனவாயின என்பது அறியத்தக்கது.

போலச் செங்குட்டுவனது வடநாட்டு வெற்றி குறிக்கும் சாஸனமொன்றுமே அத் தேசத்தில் இதுகாறும் காணப் படவில்லை. அதனால், இவனது வடதேசத்துப் படை யெடுப்பில் நவீனர் சிலர் ஐயுறுவர். ஆயினும், இவனுடன் பிறந்த சகோதரர் மட்டுமன்றி இவன்காலத்துப் புலவர்க ளிருவரும் அவ்வடவெற்றியைத் தெளிவாகக் கூறியிருத்த லால், அதனை எளிதிற்றள்ளிவிடுதல் எங்ஙனம் இயலும்? அன்றியும் சேரநாட்டை அடுத்திருந்தவரான கங்கவமிசத் தரசர்கள் இன்றைக்கு 800 வருஷங்கட்கு முன்னர், இமயம் வரை படையெடுத்துச் சென்று நேபாள தேசத் தைக் கைப்பற்றி அதனைப் பல தலைமுறை ஆண்டுவந்தனர் எனச் சாஸனமூலம் அறியப்படுகின்றது.[1] ஆயின், அக் கங்கரினும் வலிமையும் பெருமையும் வாய்ந்தவராய அவர் பக்கத்திருந்த சேரவரசர் வடநாட்டில் தம் வீரப்புகழ் பரப்பினர் என்று கூறும் இலக்கியப் பிரமாணங்களை மட்டும் கற்பனையாகக் கருதுவதென்னே? பிற்காலத்துத் தமிழ்வேந்தருள் முதலாம் இராசேந்திரசோழன் கங்கை யும் கடாரமும் வென்று கொண்டவனென்ற சரிதம் நம்மவரால் முற்றும் நம்பப்பட்டு வருகின்றது; ஆயின், பழைய சேரனொருவன் பெருவீரனாய் அதுபோன்ற காரி யத்தையே செய்திருத்தலும் கூடியதன்றோ? செங்குட்டுவ னது பிரஸ்தாபத்தைப்பற்றிய தென்னாட்டுச் சாஸனம் ஒன்றுமே இதுவரை காணப்படவில்லை; அதுபற்றி

1. "It is curious that a Karnataka dynasty was set up even in distant Nepal, apparently in 1097, which was presumably of Ganga origin The founder Nanya Deva (perhaps Nanniya-Deva), came from the South. He was succeeded by Ganga-Deva and four others, the last of whom removed the capital to Khatmandu, where the line came to an end"—Ins. from Nepal, by Dr. G. Buhler"—(Lewis Rice's Mysore and Coorg from the Inscriptions, p. 48).

அத்தகைய வேந்தனொருவனே இருந்தவனல்லன் என்று கூறிவிடலாகுமோ? கடைச்சங்க நூல்களிற் கண்ட அரசரைப்பற்றிய சாஸனக் குறிப்புக்களே இல்லை என்றிருந்த காலத்து—முதுகுடுமிப்பெருவழுதி, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், கரிகாலன், கோச்செங்கணான் போன்றவரைக் குறித்த சாஸனச் செய்திகள் சிறிது சிறிதாக நம்மவர்க்குத் தெரியவருகின்றன. அதுபோலவே, செங்குட்டுவனது அருமை பெருமைகளும் நாளடைவில் வெளிப்படுதல் கூடியதே. ஆதலால், சாஸனச்சான்றுகளில்லாமைபற்றி இலக்கியச் செய்திகளையெல்லாம் புறக்கணித்து விடுதல் கூடாதென்பதே எங்கருத்து. செங்குட்டுவன் வடநாட்டிற் படையெடுத்துச் சென்றதற்குக் காரணம்—தமிழ் வேந்தர்கள் தம் இலாஞ்சனைகளை இமயத்திற் பொறித்தவர்[1] என்ற பெருமையை வடவரசர் சிலர் இகழ்ந்து கூறியதனால், அப்பெருமை தங்கட்குண்டென்பதை மெய்ப்பித்தற்காகவே, என்பது இளங்கோவடிகள் வாக்கால் நெடிக உணர்ந்தோம். அங்ஙனம் தமிழராற்றலை வடவர்க்கு வலியுறுத்திக் காட்டிய நம் சேரர்பெருமானது அருஞ்செயலைச் சாஸன ஆதாரமொன்றின்மைபற்றிச் சிலர் எளிதாக்கிவிடுவது அவ்வடவேந்தர் செயலினும் மிக அதிசயிக்கத்தக்கதேயாகும்!!

செங்குட்டுவன், இத்தகைய வீரச்சிறப்போடு மதிநுட்பமிக்கவனாகவும் இருந்தான். அறிஞர் பலருடன் அளவளாவி அறியவேண்டுவனவற்றை நன்கறிந்தவன் இவ்வரசனென்பது, "புரையோர் தம்மொடு பொருந்த

1. 'தமிழ்வேந்தரது இமயப்படையெடுப்பு' என்ற கட்டுரையில் இவற்றை நன்கு விளக்கியுள்ளேம் (கலைமகள், தொ. 1).

வுணர்ந்த, அரசரேறே"[1] எனவும், "புலவரையிறந்தோய்"[2] எனவும் தத்துவஞானியாகிய மாடலமறையோனே நம் சேரனை அழைத்தலால் அறியலாம். மதுரையிற் கோவலனைக் கொல்வித்து, அத் தவறை யறிந்ததும் பாண்டியன் தன்னுயிர்நீத்த செய்தியைச் சாத்தனார்வாயாற் செங்குட்டுவன் முதன்முதற் கேட்டபோது அப் பாண்டியனது நிலைக்கு அகம்நொந்து—

"எம்மோ ரன்ன வேந்தர்க் கிற்றெனச்
செம்மையி னிகந்தசொற் செவிப்புலம் படாமுன்
உயிர்பதிப் பெயர்ந்தமை யுறுக வீங்கென
வல்வினை வளைத்த கோலை மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோ லாக்கியது
மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டுங் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதக வில்லை" (சிலப் 25 : 95—104)

என்று கூறிப்போந்த வார்த்தைகள், உண்மையில் எவ்வளவு உயர்வும் உருக்கமும் உள்ளன? இளங்கோவடிகள் பேராற்றங்கரையில் தம் தமயனுடனிருந்து அவன்வாய்ப்படக் கேட்டெழுதிய அழகிய வசனங்களன்றோ இவை? இனிப் புலவர் பெருமக்களிடம் இவன் வைத்திருந்த மதிப்பும் அன்பும் முற்கூறிய "இரு பெரும்புலவர்" என்ற அதிகாரத்தால் இனிது விளங்கற்பாலன.

நம் சேரவேந்தனது செங்கோற் பெருமையும் மதிக்கத்தக்கதாம். தன்னாட்டுக் குடிகளைப் பெரிதும் அபிமானித்து ஆட்சிபுரிவதிற் பெருநோக்குடையவன் இவனென்பது, ஒரு சமயத்து இவன்செய்த சபதத்தில் "வறிது மீளுமென்

1. சிலப். 28 : 123—4.
2. ஷை., ஷை., 174.

வாய்வாளாகிற் - குடிநடுக் குறாஉங் கோலேனாகுக"[1] என்று கூறியிருப்பதொன்றனே தெளிவாகும். குடிகளும் அங்ஙனமே இவன்பாற் பேரன்பு பூண்டிருந்த செய்தி முன்னரே குறிப்பிட்டோம். "செங்குட்டுவனெனும் செங்கோல் வேந்தன்....விற்றிறல் வெய்யோன் தன்புகழ் விளங்க" என்றார் சாத்தனாரும்.[2] இவ்வேந்தனது சகோதர அபிமானத்தையும் ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தகும். தன் தம்பியான இளங்கோவடிகள் முற்றத் துறந்த முனிவரா யிருப்பினும், அவசியமான காலத்தன்றி அவ்வடிகளை இவ்வரசன் விட்டு நீங்கியவனல்லன்.[3] அவ்வாறே, ராஜரிஷியாகிய அடிகளும் தம் தமையனிடம் பிறவிக்குற்ற அன்பைப்பெற்றிருந்தவரேயாவர். ஆனால், அதுபற்றி, மூவேந்தர்க்கும் பொதுவாக ஒரு காப்பியஞ் செய்யத் தொடங்கிய தாம், நடுநிலைபிறழத் தம் தமையனை அதிகமாகப் புனைந்து கூறினவராகத் தோற்றவில்லை. அடியார்க்கு நல்லாரும் அவ்வடிகளது பொதுநோக்கை அடிக்கடி புகழ்தலுங் காணலாம்.[4] ஆனால், வஞ்சிக் காண்டமுழுதினும் செங்குட்டுவன் புகழையே அவ்வடிகள் கூறியதென்னெனின், கண்ணகி பொருட்டு அரியபெரிய செயல்களைப்புரிந்து பத்தினிவணக்கம் என்ற புதிய கொள்கையைத் தமிழகத்துத் தாபித்த பெருமை செங்குட்டுவனதே யாதலின், எடுத்துக்கொண்ட காப்பிய நிலைக்கேற்ப அவனைப் பாராட்டுதலும் இன்றியமையாததாயிற்றென அறிக.

---

1. சிலப். 26. 15. 18.
2. மணிமே. 26. 77—91.
3. ஷை 25 5 அரும்பதவுரை.
4. ஷை 17ம் காதை. "முந்நீரினுள்புக்கு" உரை; இந் நூல் 6-ம் பக்கத்து 2-ம் கீழ்க்குறிப்புங் காண்க.

இவ்வளவு பெருமையுடன், நம் சேரர்பெருமான் சிறிது முன்கோபம் உடையவனாகவுந் தோற்றுகின்றான். ஆயினும், பெரியோர்கூறும் நன்மொழிகளை ஏற்றுக் கொள்வதில் இவன் முந்துகின்ற இயல்புடையவனா யிருந்தனன். இவ்விஷயம் சோழபாண்டியரிடம் இவன் கோபங் கொள்ள நேர்ந்தபோது, மாடலமறையோன் கூறிய சாந்த வசனங்களை விரைந்தேற்றுக் கோபமடங்கியதும், உடனே தன்னால் வென்று சிறைபிடிக்கப்பட்ட கனகவிசயரைச் சிறைநீக்கியதோடு, அவர்களைச் சிறைப்படுத்திய வில்லவன்கோதை என்ற படைத்தலைவனைக்கொண்டே அன்னோரை உபசரிக்க ஏவியதும், பின்னர் அம்மாடலன் கூறிய தர்மமார்க்கங்களையே அநுசரித்தொழுகியதுமாகிய வரலாறுகளால் விளங்கும். "அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்—நின்றது மன்னவன் கோல்" என்றபடி நம்வேந்தன் வைதிகதர்மங்களைத் தன்னாட்டில் மட்டுமன்றித் தான் சென்ற இடங்களிலும் ஆதரித்துக் காத்துவந்தவன்.[1] இக்காலத்து ஆட்சிபுரியும் சேரர் கிளையினர்க்கும் இஃது குலதர்மமாயிருத்தல் குறிப்பிடத் தக்கதாம்.

இனி, நம்சேரர்பெருந்தகை, குட்டுவன் எனத் தனித்தும் வழங்கப்படுவன்;[2] இவனுக்குரிய அடைசொல்லாகிய செம்மை இவனது நிறம்பற்றி வழங்கப்பட்டதாகும். இது பற்றியே, மணிகுட்டுவேன் என்றும் இவன் வழங்கப்பெற்றனன் என்று சாஸனமொன்றால் தெரிகின்றது.[3] இவன்

1. சிலப். 26 247—50.

2. ஷை. 26: 61. 257: பதிற்றுப். 42—50.

3. நாமக்கற் சாஸனத்தில், சேரரின் முன்னோருள் மணிகுட்டுவன் என்பவனும் ஒருவனாகக் காணப்படுகின்றான் (Ep. Rep. 29 of 1906). நன்னூலுரையுள் (சூ. 250) தொடர் மொழியாய் நின்று ஒருபொருள் தந்த ஒருமொழிக்கு—"சேரன்

சிறியதந்தைக்கும் குட்டுவன் என்பது பெயராயினும் 'பல்யானைச் செல்கெழு' என்பது அவனுக்கு விசேடணமாகும். (குட்டுவன்-குட்டநாட்டுக்கு உரியோன்.) இங்ஙனம் செங்குட்டுவன் என்பதற்கேற்பப் பிறரெல்லாம் கண்டு மகிழும் கட்டழகும் உடையவனாகவிருந்தான். இவற்றுடன் பலமும் பருமனும் கொண்டவனாகவும் காணப்படுகின்றான். கங்கைக்கரைப்பாடியில் மாடலனுக்குச் செங்குட்டுவன் தன் நிறையளவு பொன்னை நிறுத்துத் தானஞ்செய்தானென்பதைக் கூறுமிடத்தில் இளங்கோவடிகள்—

"பெருமகன் மறையோற் பேணி யாங்கவற்கு
ஆடகப் பெருநிறை ஐயைந் திரட்டி
தோடார் போந்தை வேலோன் தன்னிறை
மாடல மறையோன் கொள்கென் றீத்தாங்கு"—

(சிலப். 27 : 173—76)

எனக் கூறுகின்றார். இதனுள்ளே, இவனது நிறையளவாகக் குறிக்கப்பட்ட "ஆடகப்பெருநிறை ஐயைந் திரட்டி" என்பதற்கு, அரும்பதவுரையாளர் "ஐம்பது துலாம்பாரம் பொன்" என்று பொருள் கூறுவர். ஒரு துலாம் என்பது 100-பலமாகும்;[1] ஆகவே 50-துலாத்

திருமணக்குட்டுவன், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்" என்பவற்றை மயிலைநாதர் உதாரணங் காட்டுவர். இப் பெயர்களுடையாருள் பின்னிருவரும் சங்ககாலத்தரசர் ஆதலால், முதலவனாகிய திருமணக்குட்டுவனையும் அக்காலத்தவனாகவே நாம் கருதலாகும். இம் மணக்குட்டுவனும் மேலே சாஸனங்கூறிய மணிகுட்டுவனும் ஒருவனென்றே கொள்ளத்தகும். மணித்தக்காளியை மணத்தக்காளி என்னும் வழக்கும் ஒப்பிடுக. மணி என்பது ஈண்டுச் செம்மணியான மாணிக்கமாம்; 'மணிவாய்க்கிளிளை' (கல்லா. 50) என்ப. இவ்வாறாயின், சாஸனமும் மயிலைநாதருங் கூறிய தொடர்கள் செங்குட்டுவற்கு அக்காலத்தார் வழங்கிய பெயர்கள் என்று கருதல் தகும்.

1. பிங்கலந்தை, சூத்திரம்-2254—55.

ருக்கு 5000-பலமாகின்றன. ஒரு பலமென்பது 3-ரூபா எடையாகவும், 6-ரூபா எடையாகவும் இக்காலத்தார் பலபடியாக வழங்குதலால், பழைய காலத்துப் பலவளவு இதுவென்று துணியக்கூடவில்லை. எனினும், குறைந்த முறையிலே தற்காலத்து 3-ரூபா எடைப் பிரமாணத்தையே கொண்டு பார்ப்போமானால், 40-ரூபா நிறை கொண்ட பௌண்டுக் கணக்கில் 375-பவுண்டு செங்குட்டுவனது நிறையாகவேண்டும். இது சிறிது மிகுதியாகவே தோற்றுமாயினும், பழையகாலத்து மக்களுள்ளே பெருவீரனாக விளங்கிய வேந்தர் பெருந்தகையொருவனுக்கு மேற்குறித்த நிறையளவு அதிகமாகாதென்றே தெளியலாம். ஒருகால், மூன்று ரூபா நிறைக்குங் குறைந்ததாகப் பழைய பலவளவு இருந்திருத்தல் கூடுமாயின், அஃது இக்காலவியல்புக்கும் ஒத்ததாகலாம். எங்ஙனமேனும், இக்காலத்தும் 300-பவுண்டு நிறையளவுள்ள மக்களை நாம் காணக்கூடியதாகவே இருத்தலால், இளங்கோவடிகள் தம் தமையனுக்குக் குறித்த 50-துலாமளவு, புனைந்துரையன்றிப் பொருத்தமுடையதாகு மென்பதில் ஐயமில்லை. இது நிற்க; சேரன் - செங்குட்டுவனது 50-ம் வயதில் “நாற்ப திகந்தால் நரைத்தூது வந்தது” என்ற முன்னோர் மொழிப்படி[1] அவன் நரைமுதிர்ந்தவனாகவே இருந்தனன்; திருவொழி ரகலத்துச் செங்கோல் வேந்தே—நரைமுதிர் யாக்கை நீயுங் கண்டனை”[2] என மாடலன் இவனைநோக்கிக் கூறுதலால் இதனையறிக. சேரவரசர் பலருள்ளே, செங்குட்டுவனும் இவன்றந்தை சேரலாதனும் அதிககாலம் ஆட்சிபுரிந்தவர்கள் என்பது, பதிற்றுப்பத்தின் பதிகங்களாற் புலப்படுகின்றது.

---

1. வளையாபதி (புறத்திரட்டு).
2. சிலப். 28. 157—8.

12-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் நாடும் தலைநகரமும்

(1) சேர நாடு

தமிழகம், அநாதிகாலமாகவே சேரசோழபாண்டியர் என்ற மூவராட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது "வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்" என்ற தொல்காப்பியனார் கூற்றால் தெளியப்பட்டது. இம்மூவேந்தர நாடுகளை முறையே குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் எனவும் வழங்குவர் முன்னோர்.

"குடபுலங் காவலர் மருமான்"
"குணபுலங் காவலர் மருமான்"
"தென்புலங் காவலர் மருமான்"—(சிறுபாண்)

எனக் காண்க. இவற்றுள், குடபுலம் என்பது, கொல்லிமலையை உள்ளடக்கிய தமிழகத்தின் மேல்பால் நிலப்பகுதியும், குணபுலம் என்பது அம்மலைக்கும் அம்மலையில் உண்டாகும் கரைபோட்டாற்றுக்கும் கீழ்பாலுள்ள நிலப்பகுதியும்,தென்புலம் என்பது பழனிமலைத் தொடர்க்குத் தெற்கணுள்ள நிலப்பகுதியுமாகும். இதனால் சேர நாடு என்பது சேலம் கோயம்புத்தூர் நீலகிரி ஜில்லாக்களும், கடன் மலைநாடான மலையாளமும் அடங்கிய பிரதேசம் என்பது தெரியலாம். செந்தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்த நிலங்களாகப் பண்டைக்காலத்துக் கருதப்பட்ட பன்னிருநிலங்களில்—குட்டம், குடம், கற்கா, பூழி, மலாடு என்பவை இச்சேரமண்டலத்தைச் சேர்ந்தன என்பதும் அறியத்தக்கது. குட்டுவன், குடக்கோ, பூழியன், மலையன் என வழங்கும் சேரரது பழம் பெயர்களால்,[1]

1. 'குடக்கோச் சேரல்' (சிலப்.) 'இயறேர் குட்டுவன்' (சிறுபாண். 49), 'பூழியர் மெய்ம்மறை' (பதிற். 73), "சேரன் பொறையன் மலையன்" (சிலப். 29, 'ஊசல்வரி') எனக் காண்க.

அந்நாடுகளினுரிமை அவ்வரசர்க்குண்மை விளங்கும். இச்சேரநாட்டில் அடங்கிய சேலம் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாக்கள் கொங்குநாடு எனவும் பழமையான பெயர் கொண்டுள்ளது. இக் கொங்குநாட்டின் உரிமைபற்றியே கொங்கன்,[1] கொங்கர்கோ என்றும் சேரர் பெயர்பெற்றனர். சேரநாட்டுமலைகளுள் கொல்லியும் அயிரையும் அடங்கியனவாகும். 'பொறையன் கொல்லி' (அகநா-238) 'அயிரைப் பொருந' (பதிற்-21) எனக் காண்க. பழனி மலைத்தொடரும் இச்சேரர்க்குரியதே; "சேரர்கொங்கு வைகாவூர் நன்னாடு" என்றார் அருணகிரிநாதரும். வையைக்கரை வழியே சென்று சேரநாட்டுள்ள நெடு வேள் குன்றமாகிய இம்மலைப்பகுதிக்கு வந்தே[2] கண்ணகி சுவர்க்கம் புக்காள் என இளங்கோவடிகள் பாடுதலும் அறிக. இவற்றுள் அயிரை என்பது ஆனைமலைத் தொடர்களுள் ஒரு பகுதியாம். இம்மலையில் உற்பத்தியாவதே அயிரைப்பேரியாறாகிய பொன்னானி. இது சேரர் தலைநகர் கூறுமிடத்து விளக்கப்படும். காவிரியின் தலையிடைப் பகுதிகளும், ஆன்பொருநை, குடவனாறு, காஞ்சி, காரியாறு, பேரியாறு, சுள்ளியம் பேரியாறு முதலிய நதிகளும் இச்சேரநாட்டில் ஓடுவனவாம்.

இவ்வாறு, நாடு மலை நதிகள் கொண்ட சேரமண்டலம், ஒவ்வொருகாலத்து விரிந்துங்குறைந்தும் இருந்திருத்தல் கூடியதே; அதனால் இதனெல்லையை வரையறுத்துக் கூறுதல் அரிது. செங்குட்டுவன் சங்கநாளில் விளங்கிய பெருவீரனாதலின், அவன் காலத்திலே சேரதேசம் பண்டையினும் விரிவுடையதாகவே இருந்ததாகல்

1. 'குடகொங்கன்' என்ப (திவ். பெரியதிரு. 6, 6, 6).
2. இதனால் வையைக்குத் தொடர்புடையவாகாத திருச்செங்குன்றூர் திருச்செங்கோடுகளை நெடுவேள்குன்றமாகக் கொள்வார் கருத்து ஏற்புடைய தன்மை காண்க.

வேண்டும். இவன் வென்றடிப்படுத்திய நாடுகளில் கொடுகூர் என்பதும் ஒன்று. இது மைசூர்ச் சீமையின் தென்பகுதியில் உள்ளது. இதனை இச்சேரன் வென்றான் என்றதற்கேற்பச் சாஸனமும், இதனைச் சேரமானொருவனுக்கு உரிமையாக்கிக் கூறுதல் மேலே கூறப்பட்டது.[1] இதனாலும் சேரநாடு முற்காலத்தில் அதிக விரிவுபெற்றிருந்தமை பெறப்படும். இததேசத்தே மேற்குத் தொடர்ச்சிமலைக்கு உள்ளடங்கிய கடன்மலைநாட்டில் செங்குட்டுவனுக்கு உரிமையுண்டாயினும், அவன் பகுதிகள் சிலவற்றை இவன் ஞாதியரசர் ஆண்டு வரலாயினர். அவருள் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் தொண்டிப் பிரதேசத்தை நறவு என்ற நகரிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தவனென்பதும்,[2] செங்குட்டுவன் சிறியதந்தை பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் குட்டநாட்டை ஆண்டுவந்தவன் என்பதும் இங்கு அறியத்தகும். இக்குட்டுவன் வமிசமில்லாதவனாய்த் துறவுபூண்டு காடுசென்றவன் என்பது இவனைப்பற்றிய மூன்றாம்பத்துப் பதிகத்தால் தெரிய வருகின்றது. அதனால் இவனாண்ட குட்டநாடு இவன் தமையன்மகனும் பேரரசனுமான் செங்குட்டுவனுக்கே உரியதாயிற்றென்பது பொருந்தும். குட்டுவன் என்பது குட்டநாடுடைமைபற்றி வந்த பெயராதலால்,[3] நம் சேரனும் அவன் சிறியதந்தையும் அந்நாடாட்சி பெற்றவர்களென்பது தெரியலாம். பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் கடன்மலை நாட்டுப்பகுதியை ஆட்சிபுரிந்தவன் என்பது, சேரர் தலைநகர் கூறுமிடத்தும் விளக்கப்படும்.

---

1. இந்நூல், 29-ம் பக்கம் காண்க.
2. பதிற்றுப். 60. உரை.
3. சிறுபாண். 49, உரை.

(2) சேரர் தலைநகர்

தமிழ்நாடாண்ட மூவேந்தருள்ளே சோழர் பாண்டியர்க்கு உறையூர் காவிரிப்பூம்பட்டினங்களும், மதுரையும் எவ்வாறு பழமையும் பெருமையும் பெற்ற தலைநகரங்களோ, அவ்வாறு சேரர்க்குச் சிறந்தநகரம் கருவூர் ஆகும். "நெடுந்தேர்க்கோதை, திருமாவியனகர்க் கருவூர்"[1] என்ப. தொண்டி மாந்தை முதலிய துறைமுகநகரங்களும் சேரர்க்குச் சிறப்புடைய ஊர்களாயினும் கருவூர்க்கு அவை அடுத்த தரத்தனவேயாம். உறையூர் கோழி எனவும், காவிரிப்பூம்பட்டினம் புகார் எனவும், மதுரை கூடலெனவும் இலக்கியவழக்குப் பெற்றவாறே, இக் கருவூர் வஞ்சி[2] என முன்னூல்களால் வழங்கப்பெறுவதாம. இதனை, "வஞ்சி கருவூர்" எனத் திவாகரத்திலும் பிங்கலந்தையிலுங் கண்ட தொடராலும்—

"தண்பொருநைப் புனற்பாயும்
விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சி" (புறம். 11)
"வருபுனல் வாயில் வஞ்சி" (சிறுபாண். 50)

என்பன முதலியவற்றாலும், வஞ்சியென வருமிடங்களையெல்லாம் பண்டை உரையாசிரியர்கள் கருவூர் என்றபெயரால் விளக்கிச் சொல்லுதலாலும் அறியலாகும். ஆன்பொருநை என்ற நதி, இக்கருவூர்வஞ்சியைச் சூழ்ந்தும், அதன் அலைகள் அந்நகரின் கோட்டைமதிலிற் றாக்கும்படி நெருங்கியும், மணல்களைக்குவித்தும் செல்வது என்பது—

---

1. அகநானூறு, 93.

2. இப் பெயரினையே—'பூவாவஞ்சி' (புறம். 32; சிலப். 26. 50), 'வாடாவஞ்சி' (ஷை, 28. 180), 'பொற்கொடிப் பெயர்ப்படூஉம் பொன்னகர்' (மணி. 26, 92) என்பன முதலாக வெளிப்படை நயம்பெற முன்னூல்கள் கூறுவன.

"தண்பொருநை சூழ்தரும் வஞ்சியார் கோமான்" (சிலப். 29)
"வஞ்சிப் புறமதி லலைக்குங் கல்லென் பொருநை" (புறம்.387)
"கருவூர் முன்றுறைத் தெண்ணீ ருயர்கரைக் குவையிஇய
தண்ணான் பொருநை மணலினும் பலவே" (அகம். 93)

என்ற சான்றோர் கூற்றுக்களால் அறிந்தது. இவ்யான் பொருநை—ஆனி, வானி, ஆன்பொருந்தம், தண்பொருந்தம், சூதநதி எனவும் பெயர்பெறுவதாம்.[1]

இனி, சேரர் தலைநகரான கருவூர்வஞ்சியின் பழைய அமைப்பு முன்னூல்களில் அடியில்வருமாறு சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. இம்மூதூரின் கோட்டைக்கு வெளியே, தேவர் கோட்டங்களும் பொதுவிடங்களும் சைனப்பள்ளிகளும் பொழில்களும் பொய்கைகளும் மிக்கிருந்ததோடு அவ்விடங்களில் தவ முனிவர்களும் ஞானிகளும் கலைகள் வல்லோரும் நிறைந்திருந்தனர். கோட்டையைச் சூழ்ந்துள்ள புறக்குடி என்ற புறஞ்சேரியிலே, அரண்காவல் புரியும் படையிருப்புக்களும் அந்நியவரசர் தங்குதற்கமைந்த மாளிகைகளும் இருந்தன. கோட்டையை சூழ்ந்தகன்ற அகழி சூழ்ந்திருந்தது. அதனிற் பலவகை முதலைச் சாதிகளும் பெருமீன்களும் நிறைந்திருந்தன. வஞ்சிமாநகருள்ளே பெருகியோடுங் கழுநீரெல்லாம் முடிவில் அவ்வகழிக்கண்ணே சென்று சேர்வதாம். இவ்வகழிக்கும் கோட்டைக்கும் இடையிலே காவற்காடொன்று உண்டு. கோட்டைமதில் பகைவரை அழிக்கத்தக்க எந்திரங்கள் பலவற்றால் மாட்சிமை பெற்றிருந்தது. அதன்வாயிலானது வேலைப்பாடு மிகுந்து, பலநிலைகள் கொண்ட கோபுரத்தோடுங் கொடிகளோடும் வெள்ளி மலையொன்று உள்கிழிந்தாற்போல விளங்கியது. அவ்வாயிலைக் கடந்து செல்லின், கோட்டை வாயில் காக்குங் காவலாளர்

1. பிங்கல நிகண்டு, 4 : 118.

நெருங்கியுறையும் வீதிகளும், மீன்விலைஞரும் உப்பவாணிகரும் கள்விலைஞரும் பிட்டு அப்பங்களை விற்போரும் வாசனைப்பண்டம் விற்போரும், இறைச்சி விற்போரும் வசிக்கின்ற வீதிகள் அமைந்திருந்தன. இவ்வீதிகளையடுத்து—மட்கலஞ் செய்யுங்குயவர், செம்பு கொட்டிகள், வெண்கலக் கன்னார், பொற்கொல்லர், தச்சர், மட்பாவை செய்வோர், தையற்காரர், மாலைகட்டுவோர், சோதிடர், பாணர் முதலியோர் தெருக்களும், சங்கறுப்போர் இரத்தினப் பணியாளர் வீதிகளும், நாடகக் கணிகையர் வீதியும், நெல்லுப்புல்லு முதலிய கூலவகை விற்போர் தெருவும், சூதர் மாகதர் வேதாளிகர் பொதுமகளிர் தெருக்களும், ஆடை நெய்துவிற்போர் பொண்வாணிகர் இரத்தின வியாபாரிகள் வீதிகளும், அந்தணர் அக்கிரகாரமும், இராசவீதியும், மந்திரிகள் வீதியும், பல்வகை அரசாங்க அதிகாரிகள் வாழுந் தெருக்களும் அப்பெருநகரில் முறையே அமைந்திருந்தன. இவையன்றி, யாவரும் வந்து தங்குதற்குரிய மரத்தடிகளும், அம்பலமும்,முச்சந்தி நாற்சந்திகளும்,அருவியோடும் அழகிய செய்குன்றுகளும், இளமரக்காக்களும், பொய்கைகளும், அறச்சாலைகளும், பொன்னம்பலமும், தவப்பள்ளிகளும் விளங்கின. மிகவழகாக அமைக்கப்பட்ட பௌத்த சைத்தியமொன்றும்[1] அவ்வஞ்சியினுள்ளே திகழ்ந்தது.

சேரருடைய அரண்மனையானது அம்மூதூரின் மத்தியில் பொன்மயமானதொரு சிறு மேருவைப்போலப் பிரகாசித்தது; "நெடுநிலை மேருவிற் கொடிமதின் மூதூர், நடுநின்றோங்கிய, தமனிய மாளிகை" என்பர் இளங்கோவடி

---

1. கோவலனுக்கு ஒன்பதாந் தலைமுறைப் பாட்டனை கோவலனைல் வஞ்சிநகரிற் கட்டப்பட்டதாக மணிமேகலையிற் கூறப்படும் பௌத்தசைத்தியம் இதுபோலும் (காதை-28. 23-31).

கள்.[1] அதனுள் அத்தாணி மண்டபமும் (கொலுவிருக்கை) வேத்தியன் மண்டபமும் (மந்திராலோசனைச் சபை), மணி யரங்குகளும் (நடனசாலை) பிறவும் மாட்சிமைபெற்று விளங்கின. அரசன் தன் மனைவியுடன் வசந்தகாலத்தைக் கொண்டாடுதற் கென்றமைந்த 'இலவந்திகை வெள்ளி மாடம்' என்னும் தனிமாளிகை யொன்றுமுண்டு[2]. இஃதன்றி, நகர்ப்புறத்தே பொய்கைகளாலும் சோலைகளாலும் சூழப்பட்ட 'வேளாவிக்கோ மாளிகை'[3] என்னும் ஓர் அழகிய மந்திரமும் அமைந்திருந்தது. இது 'வேண்மாடம்'[4] எனவும் வழங்கப்படும். செங்குட்டுவன் மாற்றுந்தாய்ப் பாட்டனும், பொதினிமலைத் தலைவனுமான வேளாவிக் கோமான் பெயர் பெற்றிருத்தலால், இம்மாளிகை அவன் வசித்துவந்தது போலும். இவ்வழகிய மாடம், செங்குட்டுவன் காலத்தே அந்நியவரசர் தங்குதற்கென்று உபயோகப்பட்டது. திருமால் பள்ளிக்கொண்டருளும் ஆடகமாடம்[5] என்ற ஆலயமொன்றும் வஞ்சிப் பக்கத் திருந்ததாகும். இந்நகரம், சோழராஜதானியாகிய உறையூரினும் பெரியதாயிருந்தது என்பது, 'உறையூரிற் பெரிது கருவூர்' என்ற உரையாசிரியர் கூற்றான் உணரப் படும் (தொல். சொல். 106).

இங்ஙனம், சேரரது பழைய இராசதானியாக சிறப்பிக்கப்பட்ட வஞ்சியென்பது யாதெனை ஆராயுமிடத்து, அது கொங்குநாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றும், இப்போது திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவைச் சார்ந்துள்ளதுமாகிய

1. சிலப். 28. 48—50.
2. ஷை. 25, 4.
3. ஷை. 28. 197—8.
4. புறநா. 13.
5. சிலப். 30. 51.

கருவூரே[1] என்பது தெளிவாகின்றது. முன்னூல்களிற் கூறப்பட்டவாறே, இவ்வூர் ஆம்பிராவதிநதிக் கரையில் உள்ளதாம்; ஆம்பிராவதி என்பது, ஆன்பொருநையின் வடமொழிப் பெயர்: "பொற்புமலி யாம்பிரவதி யான் பொருநை யெனவும் புகலுவரால்" என்பது கருவூர்ப் புராணம்[2] [ஆம்பிரம் - மாமரம்]. "வஞ்சிப் புறமதி லலைக்கும்....பொருநை" என்றபடி, இக்கருவூர்ப் பக்கத்து நதி "பொருனெய்" என்று பின்னோர் எழுத்திற் காணப் படுவதும் அறியத்தகும்.[3] சூதநதி என்று பிங்கல நிகண்டு இதற்கொரு பெயர் கூறுவது ஆம்பிராவதி என்பதோடு ஒத்தபொருளுடையதேயாம் [சூதம்-மா]. இந்நதி வராக மலையில் உற்பத்தியாகி மாமரச்சோலை வழியே செல்லுத லால், இப்பெயர்கள் பெற்றதென்பர். "வஞ்சிப் புறமதி லலைக்கும் கல்லென் பொருநை" "தண்பொருநை சூழ் தரும் வஞ்சியார் கோமான்" என முன்னோர் கூறியவாறே, இக்காலத்தும், இவ்வாம்பிராவதி கருவூரை யொட்டித் தென்றிசையிலிருந்து கீழ்புறமாகவோடி வடக்கே திரும் பிக் காவிரியுடன் கலக்கின்றது. இக்கருவூரே, வஞ்சி எனத் தமிழிலும், வஞ்சுளாரணியம் என வடமொழியி லும் வழங்கப்படுவதாம்;[4] "வஞ்சுளா ரணியம் வஞ்சி

---

1. கர்ப்பபுரி என்பர் வடநூலார்.

2. இப்புராணம் இற்றைக்கு முந்நூறு வருஷங்கட்குமுன் இயற்றப்பட்டதென்பது, அதன் பாயிரச் செய்யுளால் அறியப்படு கின்றது; இனிய வாக்குடையது; நூலாசிரியர் பெயர்முதலிய வரலாறுகள் விளங்கவில்லை. இந்நூல் கூறுமாறே, பேரூர்ப் புராண முதலியனவும் ஆம்பிராவதியே ஆன்பொருநை எனவும், அதன் கரையினதாகிய கருவூரே வஞ்சியெனவும் தெளிவுபடக் கூறுவனவாம்.

3. செந்தமிழ், 15, 608.

4. வஞ்சிமரம் நிறைந்த காடாதலின் இப்பெயர் பெற்ற தென்பர் (வஞ்சிமாநகர், பக். 36-9).

கருவூர்'' என்பது கருவூர்ப் புராணம். இதற்கேற்ப பாடல்பெற்ற இவ்வூர்ச் சிவபிரான் ''திருவானிலை வஞ்சி நாயகன்'' எனவும், ஆம்பிராவதிக்கு வடக்கே[1] கோயில் கொண்ட சிவபிரான் வஞ்சுளேச்சுரலிங்கம் எனவும், தென் றிசையில் நதிக்கரையிலுள்ள துர்க்காதேவி வஞ்சியம்மன் எனவும் இக்காலத்தும் அழைக்கப்படுதல் அறியத்தக்கது. இனிச் சாஸனவழியே நோக்கினும் கருவூர்க்கே வஞ்சிப் பெயருரியதென்பது தெளியப்படும். ''வீரகேரள மண்டலத்து வெங்கலநாட்டுத் திருவஞ்சிமாநகரமான முடி வழங்கு சோழபுரத்தில்'' என அவ்வூர்ப் பசுபதீசுரர் கோயிலிற்காணும் சாஸனத் தொடரும்[2] ''வஞ்சி ஸ்ரீ வைஷ்ணவரோம்'' என அவ்வூர் அரங்கநாதப் பெருமாள் கோயிலிற் காணும் சாஸனத் தொடரும், கருவூரை யடுத்த நெரூர்க்கோயிலில் குலோத்துங்க சோழன் காலத்து அமைந்த சாஸனமொன்றில் — ''வெங்கால நாட்டு வஞ்சிமாநகரமான கருவூர்'' என வரையப்பட்டுள்ள தொடரும்,[3] அக்கருவூர்க்குக் காததூரத்தே உள்ள புகளூர் (புகழியூர்)க் குன்றில் அமைந்த பிராம்மி சாஸனமொன்றில் 'கருவூர்ப் பொன்வாணிகன்' என்றுள்ள தொடரும், அந்நகரைக் கருவூர், வஞ்சியென்று கூறுதல் காணலாம்.[4]

கருவூர்க்கு வடகிழக்கே, ஆம்பிராவதி மணிமுத்தாநதி காவேரி இம்மூன்றுங் கூடுந் திருமுக்கூடல் என்ற சங்க

1. திருவானிலைப் பசுபதீஸ்வரர் கோயிற்குத் தென்பாலுள்ளது.

2. செந்தமிழ், தொ - 15, பக். 606.

3. Ep. Rep. Nos. 335, 349 of 1928.

4. 'சேரர் வஞ்சியும் சிலாசாஸன வழக்கும்' என்ற கட்டுரையுள், மற்றும் பல அரிய செய்திகள்காண்க (ஆராய்ச்சித் தொகுதி, பக். 244—263).

மத்துறையொன்று உள்ளது; "வஞ்சுளாடவிக்கு உத்தரகுணக்காக வாம்பிரவதிநதி மதிபோல், விஞ்சுமாமணி முத்தாறு காவேரி மேவுழி மேவு மேவுதலால், எஞ்சலில் திருமுக்கூட லென்றிசைப்ப" என்பது கருவூர்ப்புராணம்.[1] இம்முந்நதியின் கூடலே—

"நாடுவளம் பொழிய வுலகம் புரைஇச்
செங்குணக் கொழுகுங் கலுழி மலிர்நிறைக்
காவிரி யன்றியும் பூவிரி புனலொரு
மூன்றுடன் கூடிய கூட லனையை" (பதிற். 50.)

என்று செங்குட்டுவனுக்குப் பரணர் உவமித்ததாம். "மூன்றுடன் கூடிய கூடல் என்றது, அக்காவிரி தானும் ஆன்பொருநையும் குடவனாறும் என இம்மூன்றுஞ் சேரக் கூடிய கூட்டம்" என்பர் பதிற்றுப்பத்துரைகாரர். இதனால், காவிரி செங்குணக்காக (=நேர்கிழக்காக)ச் செல்லுமிடத்து இம் முக்கூடல் உள்ளமை பெறப்படும். மேலடியிற் கூறப்பட்டவாறு, நாடு வளம் பொழியும்படி உலகத்தைப் புரந்துகொண்டு காவிரி நேர்கிழக்காக ஒழுகுவது, கொங்கு நாட்டில் கருவூர்க்கு வடகிழக்கே சிலநாழிகை தூரத்தில் அமைந்து ஆம்பிராவதியுடன் கலந்தது முதலேயாகும். இதனாலும், செங்குட்டுவற்குப் பரணரால் உவமை கூறப்பட்டது, சேரர் தலைநகரான வஞ்சிமா நகர்க்குப் பக்கத்துள்ள முக்கூடலே என்பது தெளியப் படும்.

இக்கருவூர்க்குக் கிழக்கே ஆம்பிராவதிக் கரையிலுள்ள அரசவனம் என்னும் பிரதேசத்தில் திருமால் பள்ளி கொண்டருளும் ஆலயமொன்றுண்டு என்று கருவூர்ப்

1. ஆம்பிராவதிச் சருக்கம். 45—மணி முத்தாநதி, காவிரியுடன் கலக்குமிடம் இப்போது மேறகே சிறிது தூரத்துளளது. முற்காலத்து இந்நதி ஆன்பொருநையுடன் சேர்ந்து காவிரியிற் சங்கமித்தது போலும்.

புராணங் கூறுகின்றது.[1] அஃது இப்போது கருவூரில் அரங்கநாதப் பெருமாள் கோயில் என்று வழங்கப்படுந் தலமாயுள்ளது. ஆடகமாடம்[2] என்ற பெயருடன் திருமால் பள்ளிக்கொண்டருளுங் கோயிலொன்று வஞ்சிப் பக்கத்துள்ளதாக இளங்கோவடிகளாற் குறிக்கப்பட்டிருப்பது மேற்கூறிய சந்நிதியேயாதல்[3] வேண்டும் சிலப்

---

1. ஆடபிராவதிச்சருக்கம்.

2. ஆடகமாடகம்—பொற்கோயில்; 'கூடலின்வா யாடகமாடம்' எனக் களவியலுரையில் வரும் மேற்கோட்டொடரும் (83) காண்க. இதுபோலவே வெள்ளிமாடமும் உண்டு (சிலப் 25. 4).

3. இத் திருமால்கோயில் கருவூர் வஞ்சிக்குப் பக்கத்திலிருந்ததேயாம். இஃது அக்கோயிற் சேடக்குடும்பியின் (அருச்சகன்) மகள் முற்பிறவியிலே கோவலனை அடைக்கலம் பெற்றிருந்த மாதரி என்ற இடைக்குலமகளா யிருந்தவள் என்பதைச் செங்குட்டுவனுக்கு மாடலன் விளக்குமிடத்தே—' அற்புளஞ் சிறந்தோர் பற்றுவழிச் சேறலுண்டு' என்னும் நியதிபற்றி—அம்மாதரி கண்ணகிபால் வைத்த காதன்மிகுதியாலும், திருமாலுக்குக் குரவையாடிய சிறப்பாலும் அப்பத்தினி 'அஞ்சா தணுகும், வஞ்சி மூதூர் மாநகர் மருங்கில், ஆடகமாடத் தரவணைக் கிடந்தோன், சேடக்குடும்பியின் சிறுமகளாயினள்' என்றும், அவ்வாறே கண்ணகி கோவலர்களின் தாயரும் அவ் வஞ்சிமருங்கில் அரட்டன் செட்டியின் இரட்டைப் பெண்களாகப் பிறந்தனர் என்றும் கூறிப்போந்தவற்றாலும் (சிலப். 30, 122—140), தெய்வவுருவிற் பிரதிட்டைபெற்ற கண்ணகிக்கடவுள் தன் கோட்டத்தை யடைந்த மணிமேகலையை நோக்கி, "முறைமையி னிந்த மூதூரகத்தே" எனத் தான் கோயில்கொண்ட இடம் வஞ்சியே என்பதைச் சுட்டிக் குறிப்பித்தலாலும் (மணிமே. 26, 63) உய்த்தறியப்பெற்றமை காண்க. (வஞ்சிமாநகர், பக்கம், 81—5). அதனால், கண்ணகியைக் காணச்சென்ற தேவந்தி முதலியோர் "மாமலைமீ மிசையேறிக் கோமகடன் கோயில் புக்கார்" (உரைபெறுகட்.) என இளங்கோவடிகள் கூறியதற்கு, மலைவழியை ஏறிக்கடந்து அவர்கள் வஞ்சியிலுள்ள கண்ணகிகோயில் புக்கார் என்றும், 'வென்வேலான் குன்றில் விளையாட்டியானகலேன், என்னெடுந் தோழிமீ ரெல்லாரும் வம்மெல்லாம்" என அவ்வடிகள் வாழ்த்துக்காதையிற் கூறியதற்கு "நான் (என் கணவனுடன் சுவர்க்கம்புக்க) வென்வேலான் குன்றில் வந்து விளையாடுவேன், நீங்களும் அங்கே வாருங்கள்" என அரும்பதவுரைகாரர் எழுதியதே பொருளென்றும் அறிந்துகொள்க.

பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர் "ஆடகமாடம் - திருவனந்தபுரம்; இரவிபுரம்[1] என்பாரும் உளர்" என்று எழுதினர். ஆனால் செங்குட்டுவன், பேராற்றங்கரையினின்று மீண்டு தன்னகர்வந்து ஓரேயிரவில் ஆயத்தஞ் செய்து அடுத்தநாட் காலை வடநாட்டிற்குப் பிரயாணித்த அவசரதருணத்தில் ஆடகமாடத்துள்ள கோயிலினின்று திருமால் பிரசாதத்துடன் சிலர் வந்து அவனைக் கண்டனர் என்று சேரவடிகள் கூறுவதை நோக்குமிடத்து,[2] அக்கோயில், வஞ்சியாகிய கருவூர்க்குப் பக்கத்திருந்ததாகுமே யல்லது, உத்தேசம் 150 மைலில், 2, 3-நாட் பயண தூரமுள்ள திருவனந்தபுரம் அல்லது இரவிபுரம் ஆகாவென்பது திண்ணம்; ஆதலால், மேற்கூறிய அரங்கநாதப் பெருமாள் சந்நிதியே பழைய ஆடகமாடமாகக் கொள்ளுதல் பொருந்துமென்க.[3]

---

1. (சிலப். 26. 62. அரும்.)—இரவிபுரமென்பது, திருவாங்கூர்ச் சீமையிலுள்ள கேரளபுரத்தைச் சார்ந்த கிருஷ்ணன் கோயில் என்ற ஊராகத் தெரிகின்றது. (T. A. S. V. p. 110).

2. இந்நூல் பக். 59.

3. கருவூர் ஸ்ரீ அரங்கநாதர் சந்நிதியை நேரிற்சென்று தரிசிக்க நேர்ந்தபோது, அக்கோயில் சிறியதாயினும் பழைமையே காணப்பட்டது; கர்ப்பக்கிருகத்துள்ளே அரவணையிற் பள்ளிகொண்டருளும் பெருமாள் சாந்தாகாரம் உடையவரென்று விசாரணையில் தெரிந்தோம். ஆனால், கர்ப்பக்கிருகத்தின் மேற்கு வெளிப்பிராகாரத்தை யாம் அடைந்தபோது, ஒரு சிறு பந்தருள் சேஷசாயி யாகத் திருமாலினுருவம் வகுக்கப்பட்ட பெரிய சிலையொன்று அற்புதமாக ஆங்குக் காணப்பட்டது. அம் மூர்த்தியின் வரலாற்றை விசாரித்ததில், மடைப்பள்ளியைத் திருப்பணிக்காகப் பிரித்தபோது, பூமியின்கீழ் அவ்வழகியசிலை அகப்பட்டுச் சில மாதங்களே ஆயினவென்று தெரியவந்தது. இவற்றை நோக்குமிடத்து, அவ்வரவணைக்கிடந்த மூர்த்தியே செங்குட்டுவன் காலத்து, "ஆடகமாடத் தரவணைக் கிடந்தோ"னாக வேண்டுமென்றும், ஏதோ காலவிசேடத்தால் அம்மூர்த்தி பூமியில் மறைந்துவிட அதற்குப் பிரதியாகச் சாந்தாகாரமூர்த்தி அக்கோயிலுள் எழுந்தருளப்பண்ணப் பட்டதென்றுங் கருதல்தகும்.

செங்குட்டுவன் சிவபிரான்பாற் பக்திமிகுதியுடைய னென்பதை முன்னமே விளக்கினோம்.[1] இளங்கோவடிகள் வஞ்சியிலிருந்த சிவாலயத்தைப்பற்றி ஒன்றுங்கூற நேரா மற்போயினும், 'ஆனேறுயர்த்தோன்' 'செஞ்சடை வானவன்' 'உலகுபொதியுருவத் துயர்ந்தோன்' எனத் தம் தமையனாற் பத்திசெய்யப்பட்ட சிவபெருமானைச் சிறப்பித்தலின், அப்பெருமானுக்கு ஆலயமொன்று அந் நகரில் அமைந்திருந்ததாகக் கொள்ளத் தடையில்லை. அவ்வூர்ச் சிவபிரானுக்குப் பசுபதீசுவரர் என்றுள்ள திரு நாமத்துக்கியைய "ஆனேறுயர்த்தோன்" எனச் சிலப் பதிகாரமும், "எருதேறி யூர்வா யெழில்வஞ்சி" எனப் பரணர் வாக்காகக் கருதப்படும் சிவபெருமான் திருவந் தாதியும் (95) கூறுதல் ஈண்டு ஒப்பிடற்பாலது. இப் பசுப தீசுவரர் ஆலயம் கருவூர்த் திருவானிலை எனத் தேவாரப் பாடல் பெற்றிருத்தலோடு, சோழர் சாஸனங்கள் பல

அக்கோயிலைச் சூழவுள்ள பிராமணத்தெரு வித்துவக்கோட் டக்கிரகாரம் எனக் கருவூர்ப்பக்கத்தவரால் இன்றும் வழங்கப் பட்டு வருவதாம். இதனால் வித்துவக்கோடு என்பது இக் கோயி லுள்ள கருவூர்ப்பகுதிக்கு முன்பு வழங்கிய பெயரென்பது பெறப் படும். வஞ்சியின் எயிற்புறவிருக்கையை—'தேவகுலமுந் தெற்றி யும் பள்ளியும், நற்றவ முனிவரும் கற்றடங்கினரும், நன்னெறி காணிய தொன்னூர் புலவரும், எங்கணும விளங்கிய" இடமாகச் சாத்தனார் மணிமேகலையில (26, 71—76) கூறியவாறு, தெய்வங் கட்கும் அறிஞர்கட்கும் வாழ்விடமாய்ச் சிறந்தது ஆன்பொருநைக் கரையிலுள்ள இவ் வித்துவககோடேயாதல வேண்டும். [வித்துவக் கோடு — வித்துவான்கள வாழும் நீர்க்கரை; (கோடு - கரை; குறள். 553)] குலசேகரப் பெருமாள் அருளிச்செய்த வித்துவக் கோட்டுப் பதிகம் இக் கருவூர்த் திருமாலைப்பற்றியதே என்பதனை யும், மலையாளம் ஜில்லாவில் பட்டாம்பி ஸ்டேஷன் பக்கத்தே பாரதப்புழைக் கரையிலுள்ள திருமுற்றக்கோடு என்ற விஷ்ணு ஸ்தலத்தை இவ்வித்துவக் கோடாகச் சிலர் கருதியதற்கு இயையு சிறிதும் இல்லையென்பதனையும் "ஆழ்வார்கள காலநிலை" என்ற நூலின் 188—192-ஆம் பக்கங்களில் விளங்க விரித்துள்ளோம்.

1. இந்நூல், பக். 98.

கொண்டதாகவும் உள்ளது. காமதேனுவாகிய பசுவினுற் செய்யப்பட்ட ஆலயமாதலின் இதற்கு 'ஆனிலை' எனப் பெயர் வழங்கியதென்பர். இதுபற்றியே, இக்கோயிற் சிவ பிரான் பசுபதீசுவரர் எனப்பட்டார். இங்ஙனம் கருவூர்க்கு ஆனிலை என்ற பெயரிருத்தல்போலவே, அவ்வூரை யடுத்துச் செல்லும் ஆமிராவதிக்கு — ஆன்பொருநை, ஆன் பொருந்தம் எனப் பசுவின் சம்பந்தமான பெயர்கள் வழங்குதல் ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது.

இனி, வஞ்சியை மேற்கூறிய கருவூராகக்கொள்ளாது, மலைநாட்டுக் கொடுங்கோளூர் அல்லது திருவஞ்சைக்களம் என்று கருதுவாரும், அந்நாட்டு மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை அடிவாரத்துப் பேரியாற்றங் கரையிலுள்ள திருக் கரூர்[1] என்று கருதுவாருமெனச் சரித்திரவறிஞர் பல ராயினர். இவற்றுள் முதலிற்கூறியது, உரையாளரான அடியார்க்குநல்லார்க்கும் ஒத்த கொள்கையா யிருத்தலே வியப்புத்தருவதாம்.[2] ஆனால், இவ்விரண்டு கொள்கை களும் ஆராயுமிடத்துச் சிறிதும் பொருந்துவனவாகக் காணப்படவில்லை. முதலாவது — திருவஞ்சைக்களம் என்பது கொச்சிக்கு வடக்கே 10-மைல் தூரத்தில் சுள்ளியம்பேரியாறு மேல்கடலிற் சங்கமமாகுமிடத்து உள்ளது. இவ்வூர், பாடல்பெற்ற பழைய சிவதலங்களுள் ஒன்று. இத்தலத்தைப்பற்றிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் பாடிய பதிகத்தில்—" கடலங்கரைமேன் மகோதை யணி

---

1. திருக்கரூர் (Tiru-karur), கொச்சிக்கு வடகிழக்கே 28-மைலிலும், கோதைமங்கலத்துக்கு 3-ம் மைலிலும் உள்ள தென்றும், அஃது இப்போது பாழூராயிருப்பினும் இடிந்த பல பெரிய கட்டிடங்களும் கோயிலும் உடையதென்றும் கூறுவர் (The Tamils 1800-years ago p. 15). திருக்காரியூர் என்ற பெயரை இவ்வாறு திரித்துக்கூறுவர்.

2. சிலப். பதிகம். 3, உரை.

யார் பொழில் அஞ்சைக்களத் தப்பனே" என்ற தொடரே பாட்டிறுதிதோறும் பயின்று வருவதாம். மகோதை எனப்பட்ட கொடுங்கோளூரை அடுத்துள்ளதாதலால், இதனைக் "கொடுங்கோளூ ரஞ்சைக்களம்" என்ப.[1] எனவே, அந்நாயனார் காலத்துக்கு முன்பு அச் சிவதலத்துக்கு வழங்கிவந்த பழையபெயர் அஞ்சைக் களம் என்பதேயன்றி வஞ்சிக்களம் அன்றென்பது விளக்கமாகும்.[2] மகோதையாகிய கொடுங்கோளூரினும வஞ்சி வேறானநகரம் என்பதை—"வஞ்சியை விட்டகலஞ்சிய கோதை மகோதை" (42) "வஞ்சியு முறந்தையு மரந்தையு மகோதையு மளிக்குமபயன் வருகவே" (63) எனக் குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழில் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்தரும், "வஞ்சிக்கும் ஒதை மகோதைக்கும் மாமதுரை, யிஞ்சிக்குங் கொற்றைக்கும்" என்று சங்கர சோழனுலாவுடையாரும் தெளிவாக்குதல் கண்டுகொள்க. இவர்கள் கூற்றால்—மதுரையுங் கொற்கையும் முறையே உண்ணாட்டுத் தலைநகரும் கடற்கரைப் பட்டினமுமாய்ப் பாண்டியர்க்குச் சிறந்தமை போலவே—வஞ்சியாகிய கருவூரும், மகோதையாகிய கொடுங்கோளூரும் சேரர்க்குச் சிறந்தன என்பது நன்கு பெறப்படும். நல்லூர் நத்தத்தனார் சிறுபாணாற்றுப் படையுள், 'வஞ்சியும் வறிதே' 'மதுரையும் வறிதே' 'உறந்தையும் வறிதே' எனவும், நக்கீரனார் 93-ம் அகப்பாட்டில் 'சோழர்.... உறந்தை[2] 'வழுதிகூடல்' 'கோதை திருமாவியனகர்க் கருவூர்' எனவும் மூவர் தலைநகரங்களையும் ஒருசேர

---

1. தேவாரம், சுவாமிநாதபண்டிதர் பதிப்பு,' பக். 1220 பாட்டு—5.

2. "ஆழி கடலரையா அஞ்சையப்பர்க் கறிவிப்பதே" என்ற சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாரத்தொடருமு இங்கறியத்தகும்.

அமைத்துக் கூறியது, அவை உண்ணாட்டோர்கள் என்பது விளங்கவே என்க. வஞ்சி கடற்கரையதாயின், 'தொண்டியங் கானல்' 'கடல்கெழுமாந்தை' என்றவாறு 'வஞ்சியங் கானல்' எனக் கடல்வளத்துக்குரிய அடைகொடுத்து நூல்கள் குறிப்பிட ஒருபோதுந் தவறா. அவ்வாறு ஒரு குறிப்பும் நூல்களிற் காணப்படாமை மட்டுமன்றி, அதற்குமாறாக 'வஞ்சிப்பைம் பூம்புறவின்'[1] 'வஞ்சி.... பொருநை மணலினும் ஆங்கட், பல்லூர் சுற்றிய கழனி யெல்லாம் விளையும் நெல்லினும் பலவே' (புறம். 387) எனச் சேரர் தலைநகர் முல்லை மருதவைப்புக்களின் இடையிலுள்ளது என்பதே தெளிவாகக் கூறப்படுதலுங் காண்க. ஒருபக்கமுழுதும் கடற்கரையைக் கொண்டுள்ள கொடுங்கோளூர், கழனியெல்லாம் விளையும் பல்லூர் சுற்றியதாகாமை தேற்றமாம். இதுபற்றியே—'வருபுனல் சூழ்தரும் வஞ்சியார் கோமான்' 'வருபுனல் வாயில் வஞ்சி' என நதிக்கரையூராகவே சேரர் தலைநகரைச் செங் குட்டுவன் காலத்து முன்னோர் குறிப்பிட்டதூஉம் என்க. அத்தலைநகர் கடற்பக்கத்ததன்று என்பது வருபுனல் என்பதனால் நன்கு பெறப்படும்; வருபுனல் - நதி (திவா). "வருபுனல் வையை"[2] "வருபுனற் கற்சிறை"[3] "இருபுனலும் வருபுனலும்" (குறள்-737) என்ற சங்கநூல் வழக்குங்காண்க.

இனி, இந்திரவிழாவை மறந்ததனால் புகார் கடல் கொள்ளப்பட்டதெனவும், அதுபற்றி அங்கிருந்த கிள்ளி வளவன் அப்பட்டினத்தை விட்டோடினன் எனவும், அறவணவடிகளும் மணிமேகலையின் தாய் மாதவி முதலி

---

1. இறையனார் களவியலுரை மேற்கோள், பாட். 160.
2. சிலப். 14, 72: 30, 108.
3. மதுரைக்காஞ்சி. 725.

யோரும் அக்கடல்கோளால் வருந்தாமல் வஞ்சியுட் புக்காரெனவும் சாத்தனார் கூறுவர்.[1] ஓர் ஊரைக் கடல் கொள்ளும்போது அதற்கஞ்சி அவ்வூரைவிட் டோடு வோர், கடல்கோளுக்கு எட்டாதென்று தாம் தெரிந்து கொண்ட அகநாட்டூர்கட்கே சென்றொடுங்குவரன்றி, அவ்வச்சத்துக்கே காரணமான பிறிதொரு கடற்கரை யூரைப் பின்னும் அடைந்தனர் எனல் மக்களியல்புக்கும் சந்தர்ப்பத்துக்கும் சிறிதும் இயைவதன்றாம். அதனால், கடற் சம்பந்தமில்லாததும், சோணாட்டை அடுத்துள்ளது மான வஞ்சிக்கே அவர்கள் சென்றனராதல் தெளியப் படும். அவ்வஞ்சி கொங்குநாட்டு ஆன்பொருநைக் கரையி லுள்ள கருவூரே என்பது கூறவும் வேண்டுமோ? இங் ஙனம் சேரர் நகரம் கடற்கரைத் தொடர்பில்லா திருந்ததை நேரில் அறிந்தே, 2-ம் நூற்றாண்டினரான தாலமி [Ptolemy) என்ற யவனாசிரியர் தாமெழுதிய பூகோளநூலில் 'கேரளபதிகளுடைய தலைநகர் கருவூர்' என்றுகூறி, அதனைத் தாம் கூறிய கடற்கரையூர் வரிசை யில் ஒன்றாக அமைக்காது, உள்நாட்டு நகரங்களுள் ஒன்றாகவே கூறுவாராயினர் என்பது அறியத்தகும்.[2] பழைய ரோம சக்கரவர்த்திகளான ஆகஸ்டஸ் (Augustus), டைபீரியஸ். (Tiberius), கிளாடியஸ் (Claudius) முதலியோர் நாணயங்கள் இக்கருவூரிற் கண் டெடுக்கப்பட்டவற்றாலும்[3] இத்தலைநகரின் பழைமை பெருமைகள் நன்கு விளங்கக்கூடியன.

ஸ்ரீ கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் மேற்கு மலைத் தொடர்ச்சியை யடுத்துப் பேரியாற்றங் கரையிலுள்ள

1. மணிமேகலை, 25. 201—6.
2. The Tamils 1800-years ago.
3. Gazetteer of Trichinopoly District, p. 260.

திருக்கரூரே சேரர் தலைநகரான வஞ்சியாதல் வேண்டு மென்றும், அக்கொள்கைக்கேற்பப் பேரியாறே நூல்களிற் கூறப்பட்ட ஆன்பொருநையாதல் வேண்டுமென்றும் ஒரு புதிய கொள்கையைக்கூற, அதனைச் சரித்திரவறிஞர் சிலர் பின்பற்றுவாராயினர். இக்கொள்கைக்கு அன்னோர் கண்ட ஆதாரமெல்லாம், கருவூரென்ற பெயரொற்றுமை யொன்றைத்தவிர, வேறு இல்லை. ஆனால், அவர் குறிப் பிட்ட ஊரக்கோ திருக்காரியூர் என்பதே பழம்பெயராகக் கேரளோற்பத்தி கூறும்.[1] அதனால் கருவூரோடு அதனை இயைபுபடுத்தல் ஏற்புடையதன்றாம். இனி, வஞ்சியி லிருந்த செங்குட்டுவன் 'மஞ்சுசூழ்சோலைமலை காண்குவம்' என்று தன் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டுப் பேரியாற்றை அடைந்தானென்று முன்னமே சொன்னோம். இதனால், மலைவளமில்லாததோர் இடத்தே அவன் தலைநகர் அமைந் திருந்ததல் வேண்டுமன்றோ? மேற்குமலைத் தொடரின் அடிவாரத்துள்ளதாகப் பிள்ளையவர்கள் குறித்த ஊரே செங்குட்டுவன் தலைநகராயின், மலைவளங்காண்டல் வேண்டி அவன் பேரியாற்றங்கரை சென்றுவந்தானென்று சிலப்பதிகாரங் குறிப்பதில் வியப்புத்தான் என்னை? இத னால், வஞ்சியென்பது ஆமிராவதி அல்லது ஆன்பொரு நைப் பக்கத்ததும், வளமுள்ள மலைத்தொடரைத் தன் பக்கத்துடையதாகாததுமான கருவூரேயாதல் திண்ண மென்க. இங்ஙனமாயின், இக்கருவூரிலிருந்து செங்குட் டுவன் பிரயாணித்த பேரியாற்றங்கரை உத்தேசம் 100-மைல் தூரமுடையதாகல்வேண்டும். இவ்விடத்தே ஓர் ஆசங்கை சிலரால் கூறப்படுகின்றது. அஃதாவது— மலைவளங் காணச்சென்ற செங்குட்டுவன் 100-மைல்

1. திருக்காரியூர்ப் பொன்மண்டபத்து' என்பது அதனுள் வருந்தொடர் (வஞ்சிமாநகர், 163).

பிரயாணித்தவனுயின், அந்நெடும் பிரயாணத்தில் அவன் இடையிற்றங்கியே சென்றிருத்தல் வேண்டும்: அங்ஙனஞ் சென்ற செய்தியை அடிகள் குறிக்கவில்லையாதலால், அரசன் சென்றுவந்த பேரியாற்றங்கரை அவன் தலைநகர்க்கு அணித்தாதல் வேண்டும்—என்பதாம்; இக்கருத்துக்கு "அரசனும் உரிமையும் மலைகாண்குவம் என்று வந்து, கண்ட அன்றே வஞ்சி புகுந்தமையானும்" என அடியார்க்கு நல்லார் எழுதியதை ஆதாரமாக அவர் காட்டுவர். ஆனல், செங்குட்டுவனது நீண்ட யாத்திரையைக் கூறுமிட மெங்கும் அவன் இடையிற்றங்கிய விவரத்தையும் இளங்கோவடிகள் கூறிச்செல்லும் இயல்புடையரோ எனின், இல்லை. இதற்கு நீலகிரியினின்று செங்குட்டுவன் கங்கைக்கப்பால்வரை சென்று வந்த நெடும்பிரயாணத்தை அடிகள் மிகச் சுருக்கிக் கூறிச் செல்வதே தக்க சான்றுகும். அன்றியும் வஞ்சியாகிய கருவூருக்கும் பேரியாற்றங்கரைக்கும் நெடுந்தூரமுண்டென்பதற்குச் சிலப்பதிகாரத்தே மற்றொரு சிறந்த சான்றுமுண்டு; இளங்கோவடிகள் தம் தமயனது பேரியாற்றி யாத்திரையை வருணிக்குமிடத்தே, 'இந்திரன் விளையாடி மகிழ்வதை விரும்பி, இன்பந்துய்த்தற்குரிய பொருள்களையெல்லாம் அமைத்து அவற்றை ஒரு நூற்று நாற்பது யோசனை தூரம் விரிந்த யானைகளின்மே லேற்றிக் கொண்டு தன் பெரும் பரிவாரங்களுடன் சென்றது போலச் சென்றான்' என்கிறார்.[1] ஈண்டு 'ஒரு நூற்று நாற்பது' என்னுந்தொடர், இந்திரனது யானைப்பரப்பின் தூரத்தைக் குறிப்பது போலவே, செங்குட்டுவனது யானைப்பரப்பின மிகுதியையும் குறிப்பதென்னத் தடையில்லை. எனவே, அவனது பயணமுந் தூரமுடையது

1. சிலப். 25. 9—16.

எனக் குறிப்பிடப்பட்டபடியாம். இன்றேல், நூற்று நாற்பதென்ற எண்ணை இளங்கோவடிகள் கூறுவதற்குத் தக்க காரணம் வேண்டுமன்றோ? அதனால் செங்குட்டுவன் சென்றுவந்த பேரியாற்றங்கரை ஒருநாளிலே தன் தலைநகர்க்குத் திரும்பி வரக்கூடிய அவ்வளவு சமீபத்ததன்றென்பது விளக்கமாம். ஆகவே, பண்டங்களும் பரிவாரங்களும் அளவுகடந்து அவ்வரசனுடன் சென்றதற்கேற்ப, அவன் சிலமாதமேனும் அங்கே தங்கி இன்பம் நுய்த்துவந்தவன் என்பதன்றிச் சில நாழிகையிருந்து உடனே திரும்பியவனென்பது பொருந்துவதன்று. வஞ்சியைக் கொடுங்கோளூராகவே கொள்ளுமிடத்தும், அக்கொடுங்கோளூர்க்கும் பேரியாற்றுக்கும் - கருவூர்க்கு அவ்யாற்றோடுள்ள தூரத்தினும் — அதிக தூரமுண்டு[1] என்பது தெரியலாம். அதனால், அடியார்க்கு நல்லார் கருதியவாறு, பேரியாற்றுக்குச் சென்றவாறே செங்குட்டுவன் வஞ்சிபுகுந்தான் என்பது, அச்சேரனது இன்பம் நுய்க்கும் நோக்கத்துக்கும் இடவமைதிக்கும் சிறிதும் ஏற்புடைத்தாகாமை கண்டு கொள்க.

இனி, பேரியாற்றுக்கே ஆன்பொருநை என்பது பெயராம் என்று, தாங்கொண்ட கொடுங்கோளூர்த் தலைநகர்க்கேற்பக் கருதுவர் பிறர். பேரியாற்றங் கரையிலே வஞ்சியுள்ளதென்று நூல்கள் ஓரிடத்துங் கூறுமையாலும், ஆன்பொருநைக் கரையிலே அஃது உள்ளதாகக் கூறுதலாலும் அவ்விரண்டு யாறுகளும் வேறுபட்டவை என்பது திண்ணம். சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியரும்— 'பெருமலை விலங்கிய பேரியாற் றடைகரை'[2] என்று

1. அறுபதின்காத தூரம் என்பர் அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப். பதிகம் 3, உரை).

2. சிலப். 25. 22.

விடத்து, பேர்யாறு—ஓர் யாற்றின் பெயர்' என்றே எழுதினர். ஆன்பொருநையே பேர்யாறாயின் 'பேர்யாறு அப்பொருநைக்கு ஒரு பெயர்' என்று எழுவரன்றே? காவிரிப் பேரியாறு (அகம். 181), வையைப் பேரியாறு (சிலப். பக். 512), சுள்ளியம் பேரியாறு (அகம். 159) என்பனபோல, காவிரியுடன் கலக்கும் உபநதியாதல்பற்றி ஆன்பொருநையைப் பேரியாறு என முன்னோர் வழங்காமையும் அறிக. இனி, பதிற்றுப்பத்துரைகாரரும்,[1] பழனித்தலபுராணமுடையாரும்,[2] ஆன்பொருநைகருவூர்ப் பக்கத்தே காவிரியுடன் கலந்து கீழ்கடலிற் கூடுவதைக் கூறி, அதனின்வேறாக மேல்கடலிற் புகும் பேரியாற்றைக் குறிப்பிட்டுப் போந்தமை காணலாம். பேரியாற்றுக்குச் சுள்ளி யென்பது பழம்பெயரென்பதும், அது கடலுடன் கலக்குமிடத்து அமைந்ததாகக் கூறப்படும் ஊர் முசிறி என்பதும் முன்னூல்களால் அறியப்பட்டவை[3]. அதனால், அம்முசிறி யிருந்தவிடத்தில் பிற்காலத்துத் தோன்றிய பட்டினமே கொடுங்கோளூர் என்பதும், அது வஞ்சியாகிய கருவூருடன் எவ்வகைத் தொடர்பும் உடையதன்று என்பதும், கொடுங்கோளூர்ப் பக்கத்தே கடலிற் சங்கமிக்கும் பேரியாறும், கருவூரப் பக்கத்தே காவிரியுடன் கலக்கும் உபநதியாகிய ஆன்பொருநையும் முற்றும் வேறுபட்டவை என்பதும் தெளிவாதல் கண்டுகொள்க. கொடுங்கோளூர்ப் பிரதேசத்துக்கு முயிரிக்கோடு'[4] என்ற சாஸன வழக்குண்மையால், கொற்கையின் ஸ்தானத்தில் காயற்

1. பதிற்றுப். 50, உரை.
2. வஞ்சிமாநகர். பக். 56.
3. "சுள்ளியம் பேரியாற்று வளங்கெழு முசிறி" (அகநா. 149) [முசிறி, முசுறி என்றும் எழுதுவர்.]
4. Inscription of the Madras Presidency, p 1691. 'முசிரிக் கோட்டு அஞ்சுவண்ணம்' என்ப(வஞ்சிமாநகர். பக். 56). Ep Ind. Vol. III. p. 68.

பட்டினம் பின்பு தோன்றினாற்போல, பழைய முசிறியின் ஸ்தானத்தில் பிறபட்டுத் தோன்றியதே மகோதை என்ற அவ்வூர் என்பது தெளிவாகின்றது. இவ்வாறு சேரரது வஞ்சி அதன் பக்கத்தோடும் யாற்றால் தெளியப்பட்டவாறே, அதனையடுத்துள்ள மலையாலும் தெளியப்படும்.

" குடையலர் காந்தட்டன் கொல்லிச் சுனைவாய்
தொடையவிழ் பூங்குவளை சூடான்—புடைதிகழும்
தேரதிரப் பொங்கும் திருந்துவேல் வானவன்
போரதிரிற் போந்தையாம் பூ" (புறப். வெண்பா.)

" கொல்லிப், பெருவாய் மலரொடு பசும்பிடி மகிழ்ந்து * * * *
ஒடுங்கீ ரோதி யொண்ணுத லணிகொள" (பதிற்.9, 9).

என வரும் முன்னோர்வாக்கால், கொல்லிமலையில் அன்றலர்ந்த குவளை முதலிய பூக்களை அணிந்து மகிழும்படி, சேரனும் அவன் தேவியும் தம் தலைநகரில் வாழ்ந்துவந்த செய்தி தெரியலாம். இஃது, அவர்கள் வாழும் வஞ்சி அக்கொல்லிமலையை அடுத்துள்ளதென்பதனைப் புலப்படுத்தத் தடையில்லை. இத்தகைய அணிமையில்லை, கொல்லிக்கு 300 மைலில் உள்ள கொடுங்கோளூர்க்குச் சிறிதும் இயையாமை கண்டுகொள்க. இவ்வியையாமைகள் பற்றிக் கொங்குநாட்டிலே உள்ள கொல்லிமலையையும் ஆன்பொருநையாற்றையும், தங்கள் கொள்கைக்கேற்ப, மேல் கடற்கரையிற் கொண்டுபோய் நாட்டிவிடப் பெரிதும் முயன்றார் பிறர். அவர் செய்கை பெருவியப்புக்கு உரியதாம். இனி, வஞ்சியாகிய கருவூர் சோணாட்டெல்லையை அடுத்துள்ள தலைநகரே என்பது, 'இவனியாரென்குவையாயின்' என்ற புறப்பாட்டால் (13) நாட்டப்பட்டதாகும்.[1]

1. வஞ்சிமாநகர் என்ற நூலிலே, கொல்லிமலையும் (பக். 138-9 ; 143—5), சோணாட்டெல்லையும் பக். 27—30) சேரர் தலைநகரான வஞ்சிக்கு அணிமையில் உள்ளன என்பதனை, மகாவித்துவான் ஐயங்காரவர்கள் விளங்க விரித்துரைத்தல் அறியத் தக்கது.

இனி, மதுரை, உறையூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பனபோல, கருவூர் என்பதே சேரர் தலைநகருக்கு உலக வழக்கினும் வழங்கும் பெயராம். இது, சோழரால் வஞ்சி முற்றப்பட்டவிடத்தும் எறியப்பட்டவிடத்தும் அவற்றைக் கூறும் புறப்பாடல்களின் பழங்குறிப்பில்—"கருவூர் முற்றி யிருந்தானை" (11) "கருவூர் எறிந்தானை" (373) எனக் கூறப்படுதலாலும், அவற்றுக்குரிய பாடல்களிலே வஞ்சியென்று பாடப்படுதலாலும், பழைய உரையாசிரியர் பலரும் வஞ்சி என்பதற்குக் கருவூரென்றே உரையெழுதிச் செல்லுதலாலும்[1] விளக்கமாம். இதுபற்றியே வஞ்சிகிழார், வஞ்சிப் பூதன் என்பனபோலச் செய்யுள் வழக்கிற்குரிய சேரர் தலைநகரின் பெயரால் புலவர்கள் விசேடிக்கப்படாது, கருவூர் கிழார், கருவூர்ப்பூதன் என்றற்போல உலகவழக்கிற்குமுரிய அந்நகர்ப் பெயரால் அவர்கள் விசேடிக்கப்படலாயினர்[2] என்க. கூடற்சாத்தனார், கோழி மருத்துவன் தாமோதரனார், புகார்க் காவிரிக் கண்ணனார் எனப்படாது, மதுரை உறையூர் காவிரிபூம்பட்டினம் என்ற உலக வழக்கிற்குமுரிய பெயர்களால் அன்னோர் வழங்கப்பட்டிருப்பதும், மேற்கூறிய காரணம் பற்றியே என்பது எளிதில் உணரப்படும். இங்ஙனம் செய்யுள் வழக்கிற்குரிய வஞ்சிப்பெயர், மேல்கடற்கரையில் உள்ள மகோதையாகிய கொடுங்கோளூர்க்கு உரிய

---

1. சிலப். 25, 178—80, அரும்; புறநா. 11, 32, 39 உரை; திவாகரம், பிங்கலந்தை.

2. கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன், கருவூர்ப் பெருஞ் சதுக்கத்துப் பூதநாதன், கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார், கருவூர் ஓதஞானி, கருவூர்க் கதப்பிள்ளை, கருவூர்ப் பவுத்திரன், கருவூர்க் கோசனார், கருவூர்ப் பூதன்மகனார் எனப் புலவர் வழங்கப்படுதல் காண்க. இவ்வாறே மதுரை உறையூர் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்ற தலைநகர்கட்குரிய புலவரின் பெயர்களைத் தொகைநூல்களிற் கண்டுகொள்க.

தென்பதே முன்னோர் கருத்தாயின், மகோதைகிழார் கொடுங்கோளூர்ப் பூதனார் என்பனபோல ஒரு புலவரேனும் விசேடிக்கப்படல் வேண்டுமன்றோ? கொடுங்கோளூர் என்ற பெயர் சங்கத்துச் சான்றோர்க்குச் சிறிதும் தெரியாததொன்றும். அதற்குக் கருவூர் என்ற பெயர் வழக்கோ யாண்டும் காணப்படாதது. கொடுங்கோளூரை அடுத்துள்ள சிவதலமான அஞ்சைக்களத்தை வஞ்சிக்களம் என்று மயங்கி ஓரூராகக் கொண்டதனால் உண்டான தடுமாற்றமே, முசிறியின் ஸ்தானத்தில் பிற்காலத்துத் தோன்றிய அவ்வூரைப் பழைய வஞ்சியாகக் கருதுவதற்கும், அக்கருத்துக்கேற்ப வேறிடங்களில் அமைந்த நதி மலை முதலியவற்றை அவ்வூர்ப்பக்கத்தே நாட்டுதற்கும் காரணமாயிற்று. நாட்டமுயன்றும், மேற்கூறியவாறு வஞ்சிக்கு வழங்கிய கருவூர் என்ற உலக வழக்குப்பெயர் கொடுங்கோளூர்க்கு இயையாமற்போனது இரங்கற்பாலது [1]

இனிச் செங்குட்டுவனது வடயாத்திரையில், அவன் சேனை வெள்ளஞ் சென்றதைக் கூறுமிடத்து "வஞ்சி நீங்கித் தண்டத் தலைவருந் தலைத்தார்ச் சேனையும், வெண்டலைப் புணரியின் விளிம்புசூழ் போத" என இளங்கோவடிகள் பாடியதுகொண்டு[2] வஞ்சி கடற்கரைக்கண்ணது

---

1. 'செந்தமிழ் நிலஞ்சேர்' என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரவுரையுள், "செந்தமிழ் நிலமாவது—வையையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் தெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம் என்ப. இவ்வாறு உரைத்தற்கு ஓரிலக்கணங் காணாமையானும், வையையாற்றின் தெற்காகிய கொற்கையும், கருவூரின் மேற்காகிய கொடுங்கோளூரும் மருதயாற்றின் வடக்காகிய காஞ்சியும் தமிழ்திரி நிலமாதல் வேண்டுமாதலானும் அஃது உரையன்றென்பார் உரைக்குமாறு" எனத் தெய்வச்சிலையார் என்ற பழைய உரையாசிரியர், கொடுங்கோளூர் கருவூரினும் வேறானதென்றே தெளிவாக்குதலுங் காண்க

2. சிலப். 26. 80—81.

என்று கருதுவர் சிலர்; அது பொருந்தாது. சேனையின் பரப்பு மிகுதியை அவ்வடிகள் சிறப்பித்தபடியே யன்றிப் பிறிதன்றாம். வஞ்சி கடற்கரையதாயின், அங்கிருந்த தானைகளின் பெருக்கைக் கூறவந்த அவ்விடத்தே, அவை கடற்கரையின் விளிம்பைச் சுற்றிச் சென்றது என இளங் கோவடிகள் கூறியதில் பெருமையும் வியப்புமில்லை என்க. அதனால் "மலைமுதுகு நெளிய நிலைநாடதர்பட" என அடுத்துக்கூறியமுறையே உயர்வு நவிற்சியாக இளங்கோ வடிகள் சிறப்பித்தபடி யன்றி வேறன்று என்பது தெளிவாம். இனிச் செங்குட்டுவன் வடநாட்டினின்று திரும்பி வரும்போது நால்வகை நிலத்தாரும் அடைந்த மகிழ்ச்சிகளைக் கூறியமுறையில்,[1] நெய்தனிலமாக்கள் செய்தியும் கவிமரபுக்கேற்பக் கூறப்பட்டவாறன்றிக் கடற்கரைச் சம்பந்தம் பற்றியது அன்று என்பதும அறியத்தக்கது. இவ்வாறே, "அருங்கலஞ் சுமந்து....வஞ்சிமுற்றத்துத்.... திறை சுமந்து நிற்குந் தெவ்வர்"[2] என்பதனுள்—கலம் என்தற்கு மரக்கலம் எனக்கொண்ட பிறர் கருத்தும் பொருத்தமற்றதென்பதும், அணிகலமே அதன் பொருளென்பதும் அவ்வடிகளின் அரும்பதவுரையால் தெளியத் தக்கன.[3]

இனிப் பராசரன் என்னும் அந்தணன் சேரனிடம் பரிசில் பெற விரும்பிச் சோணாட்டினின்றும் அவனகர் நோக்கிச் சென்றதைக் கூறுமிடத்து—"காடு நாடு மூரும் போகி, நீடு நீர் மலயம் பிற்படச் சென்றாங்கு" என்றும்,

1. சிலப். 27. 220—251.
2. ஷை. 25. 33—36.
3. இவற்றின் விரிவெல்லாம் 'வஞ்சிமாநகர்' என்ற நூலின் 70—73-ஆம் பக்கங்களிற் காணும் நுணுகிய ஆராய்ச்சியுரைகளிற் கண்டுகொள்க.

பரிசில் பெற்றுத் திரும்புகையில் பாண்டிநாட்டுத் திருத் தங்காலூரில் அவ்வந்தணன் தங்கினான் என்றும் இளங் கோவடிகள் கூறுவர்;[1] இதுகொண்டு சேரர் தலைநகர் மலையாளக் கடற்கரையதாகும் என்பாருமுண்டு; அதுவும் பொருத்தமன்று. சேரர் கிளையினர் கடன்மலைநாட்டினும் ஆட்சி புரிந்து வந்தவர் என்பதை முன்னரே கூறினோம்.[2] மேற்குறித்த பராசரனாற் பரிசில்விரும்பி அடையப்பட்ட சேரனை—"வண்டமிழ் மறையோற்கு வானுறை கொடுத்த"வன் என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவர். இவன், பாலைக் கௌதமனாரைக் கொண்டு பத்துப் பெருவேள்வி நடப்பித்து முடிவில் அவர் சுவர்க்கம் புகும்படிசெய்த பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனாவன். செங்குட்டுவனுக்கு இச்சேரன் சிறியதந்தை என்பது மேலே விளக்கப்பட்டது.[3] கண்ணகி வழக்கைக் கேட்டு உயிர்நீத்த பாண்டியன் - நெடுஞ்செழியன் காலத்தவன் இச்செல்கெழுகுட்டுவன் என்பது அப்பராசரன் செய்திகளாக இளங்கோவடிகள் பாடியவற்றினின்று தெரியலாம்[4] ஆகவே, காலமும் ஒற்றுமைப்படுதல் காண்க. இக்குட்டுவன் ஆண்டதேசம் குட்டநாடு என்பது இவன் பெயராற் பெறப்படும். படவே, அவன் தலைநகரும் அந்நாட்டதே என்பது தானே அமையும். இவற்றால் உள்நாட்டதான வஞ்சிமாநகர்க்கு உரியதன்று பராசரன் சென்றுவந்த மார்க்கம் என்பது கண்டு கொள்க.

சேரர்க்குக் கடன்மலைநாடாகிய மலையாள தேசத்தினும் ஆட்சியுரிமையுண்டாயினும், அந்நாடொன்றே சேர

1. சிலப். 23. 60—84.
2. இந்நூல், பக். 20.
3. ஷை. பக். 12.
4. சிலப். 23. 85—132.

மண்டலம் அன்று. அதுவே சேரநாடாகக் கொண்டமை பற்றியே, அவர் தலைநகரும் அங்குள்ள கடற்கரையூராதல் வேண்டுமென்று பிறர் கருதற்கு இடமுண்டாயிற்று. முன்பு யாங் கூறியவாறு, கொங்குநாடு சேரர்க்குச் சிறந்த பூமி என்று முன்னூல்கள் முழங்குவதை அறிந்து கொள்ளுமிடத்து, சங்கநூல் வழக்கியாவும் இணங்கத் தடையில்லை. கொங்கு நாட்டைச் சிறப்பாக உடைமை பற்றியே 'கொங்கர்கோ' எனச் சேரர்க்கு ஒருபெயரை நிகண்டுகளும் முன்னூல்களும் வழங்குவனவாயின. பூழியன் குட்டுவன் என்பனவும் பூழிநாடு குட்டநாடுக ளுடைமைபற்றி அவ்வரசர்க்கு வந்த பெயர்களாம்.[1] பிற்காலத்து விளங்கிய சேரவேந்தரும் திருமாலடியாருமாகிய குலசேகரப்பெருமாளும் தம்மைக்கோங்கர் கோன்[2] என்று கூறிக்கொள்ளுதலும், "சேரர் கொங்கு வைகாவூர் நன்னாடு" எனப் பழனிப் பிரதேசத்தைச் சேரர்க்குரிய கொங்கு நாட்டுள்ளதாகவே அருணகிரிநாதர் பாடுதலும்[3] 'கொங்கன் (சேரன்), பாண்டியன், சோழராஜன்' என்றே கேரளோற்பத்தி என்னும் நூல் கூறுதலும்[4] அறிக. தெய்வப் புலவரான பொய்கையார் "கொங்கரையட்ட களத்து" 'வஞ்சிக்கோ வட்ட களத்து',[5] எனவும், திருமங்கை யாழ்வார் 'தென்னுடன் குடகொங்கன் சோழன்'[6] எனவுட், குலசேகர ஆழ்வார் "கொங்கர் கோன்....கொல்லி காவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக் கோன்"[7] எனவும் கொங்குநாடும், அந்நாட்டு வஞ்சி

1. பதிற்றுப். 90 25—27.
2. திவ் பெருமாள் திருமொழி, 3, 9.
3 திருப்புகழ். 100
4 வஞ்சிமாநகர், பக். 161
5. களவழி. 14, 39
6. திவ். பெரிய திருமொழி, 6, 6. 6.
7. திவ். பெருமாள். 3, 10.

நகரும், கொல்லி மலையும்,[1] சேரர்க்கே உரிமையானவை என்று மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்தலும் அறியத்தக்கது. இங்ஙனமாதலினன்றோ, சேரர்க்கு உரியனவாகப் பண்டைநூல்கள் கூறும் மலைநதியூர்களிற் பலவும் இக்கொங்குநாட்டே அமைவனவாயின? கொல்லிமலை அந்நாட்டுள்ளமை முன்பே விளக்கப்பட்டதாம். அதுபோல, அயிரை என்ற பெருமலையொன்றும் சேரர்க்குச் சிறந்ததாகும். இதுவே—'நேருயர் நெடுவரை யயிரை' (21) 'அயிரை நெடுவரைபோல' (70) எனப் பதிற்றுப்பத்திற் புகழப்படுவது. இது பழனிப்பிரதேசத்தைச் சார்ந்த ஆனைமலைத்தொடர்களுள் ஒன்றும். இம்மலையிற் கோயில் கொண்ட கொற்றவை, சேரர் குலதெய்வமாய் அவராற் குருதிப் பலியிட்டு வணங்கப்பட்டு வந்தவளென்று பதிற்றுப்பத்துக் கூறும் (79, 88, 90). செங்குட்டுவன் மலைவளங் காணச்சென்று தங்கிய—'பெருமலை விலங்கிய பேரியாற்றடைகரை, இவ்வயிரைமலையில் உண்டாகும் பொன்னானி நதக்கரையேயாம். இளங்கோவடிகள் இம் மலை வளத்தைச் சிறப்பிக்குமாறே—

"மாடோ ருறையு முலகமுங் கேட்ப
இழுமென விழிதரும் பறைக்குர லருவி
புழுமுதன் மிசைய கோடுதொறுந் துவன்றும்
அயிரை நெடுவரை" (பதிற். 70)

எனக் கபிலரும் இம்மலையருவியொன்றன் பேரொலியைச்

---

1. 'கொல்லிநகர்க்கிறை' என்று குலசேகர ஆழ்வார் தம்மைக் கூறுதலால் (பெருமாள், 6, 10) கொல்லிகாவலன் என்பது கொல்லி யென்ற நகரைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். 'கொல்லிக்கண்ணன்' என்ற பழைய புலவர்பெயரால் (குறுந். 34) அப்பெயர் பெற்ற ஊரொன்று உள்ளமை காண்க

சிறப்பிப்பர். இன்றும் அச்சிறப்பின்படியே, அயிரையாகிய ஐவர்மலையின் அருவி வீழ்ச்சியொன்று உள்ளதாம்.[1] இம்மலையில் உண்டாகும் பொன்னுனி என்ற நதப்பெயரோடு ஒத்த வடமொழிப்பெயர் பூர்ணவாகினி என்பது. பேரியாறு என்பதும் பூர்ணவாகினி என்பதும் ஒரு கருத்துடையனவேயாம். இது, தான் உற்பத்தியாகும் மலையின் பெயரால், அயிரை எனவும் வழங்கப்பெறும்.[2] இந் நதத்துக்குப் பேரியாறு என்ற பெயர் பண்டும் வழங்கிவந்ததென்பது, "தெய்வத்துக்கூட்ட முன்னிய புனன்மலி பேரியாறு" என வரும் பதிற்றுப்பத்துத் தொடரால் (88) தெரியலாகும். "அத்தெய்வம் (கொற்றவை)[3] கூடியுறைதலையுடைய அயிரைமலையைத் தலையாகக் கொண்டு ஒழுகப்பட்ட யாறு" என்பது இத்தொடரின் பழைய உரையாதலும் காண்க. மலையாளத்துக் குடகடலிற் கலக்கும் யாறுகளில் இதுவே பெரியதும், 'உருகெழு மரபி னயிரை' 'பெருமலை விலங்கிய பேரியாறு' என்றும், வறனுறு கோடையினும் இருகரையினும் பெருகி வழியும் பெருநீர் உடையதென்றும் (பதிற். 43), கழனி

---

1. இவ்வருவி 'அற்றமாங்கனிபொருதல்' எனப்படும். இவ்வருவிநீரே 'பொருந்தல்' என்ற பெயருடன் சண்முக நதியிற் கலக்கின்றது.

2. 'அயிரை மண்ணி' என்ற சிலப்பதிகாரத் தொடர்க்கு (28, 146--6), "அயிரை-ஓர் யாறு; அதிலே குளித்து" என்று பொருளெழுதினர், அரும்பத வுரையாசிரியர்.

3. இக் கொற்றவையை அப்பக்கத்தார் இக்காலத்தில் திரௌபதி யம்மனாகக் கொண்டு வழிபடுகின்றனர் என்று தெரிய வருகின்றது. அயிரைமலை ஐவர்மலை (பாண்டவர்மலை) ஆயினமையின், அதற்கேறப, ஆங்குவாழுங் கொற்றவை அவ் வைவர் தேவியாகக் கருதப்பட்டனள என்றே தோற்றுகின்றது.

களை விளைவிப்பதென்றும் நூல்கள் சிறப்பித்துக்கூறிய வற்றுக்கு ஏற்ற நதமுமாக உள்ளது. இவ்யாற்றைப் பேர்யாறு என்றே மக்கள் வழங்கிவந்தனர் என்பது ஆனைமலைக் கைபீது முதலியவற்றாலும்[1] அறியப்படுகின்றது. இத்தகைய யாற்றை உற்பத்திசெய்யும் அயிரைமலை, இக்காலத்தே ஐவர்மலை எனத்திரிந்து வழங்கும். இதன் சாரற் பகுதியொன்று முன்பு சைனர்க்குச் சிறந்த தலமாகவும், சாஸனங்கள் பல கொண்டதாகவும் உள்ளதாம்.[2] செங்குட்டுவன் மலைவளங் காணச்சென்று தங்கிய பேரியாறு கொடுங்கோளூர்ப் பக்கத்தே குடகடலுடன் கலப்பதும், சூர்ணு என வடமொழியினும் சுள்ளி எனத் தமிழினும்[3] வழங்கப்படுவதுமாகிய பேரியாறாக இதுவரை கருதப்பட்டதாயினும், மேற்கூறிய அயிரைப் பேரியாறாகவே கொள்வதற்குப் பொருத்தம் பெரிதும் உள்ளதென்க[4] (வஞ்சிமாநகர், பக். 52-6).

இவையன்றி, நன்றா என்னுங் குன்றம் கொங்கு நாட்டில் சேரர்க்குரிய செய்தி முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேம் (பக். 16). அவ்வாறே, வண்டமலை என்பதொன்

1. இக்கைபீதில், ஆனைமலையில் உண்டாவனவாகப் பளியர் என்ற மலைநாட்டார் கூறிய பண்டங்கள் பெரும்பாலவும் குன்றக்குறவர் செங்குட்டுவற்குக் காணிக்கையாகக் கொணர்ந்த பொருள்களாகவே அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கது (வஞ்சிமாநகர், 54).

2. Ep. Rep. 691—705 of 1905.

3. 'சுள்ளியம்பேரியாறு' (அகநா. 149).

4. வடுகர் பெருமகனை எருமையின் குடநாட்டு உள்ளதாக அகநானூறு (253) கூறும் அயிரியாறு இவ்வயிரையின் வேறாகும். துங்கபத்திரை நதியிற் சங்கமமாவதும், அயிரி என்று இக்காலத்து அழைக்கப்படுவதுமாகிய நதியே அவ்வயிரி என்பது அறியத்தக்கது ('தமிழரும் ஆந்திரரும்' என்ற எம் உபந்நியாசத்தின் 4-5-ம் பக்கங் காண்க).

றும் அந்நாட்டு உள்ளது. சேரமுன்னோருள் வண்டன் என்பவன் ஒருவன்; "வண்புகழ் நிறுத்த வகைசால் செல்வத்து வண்டன்" என்பது பதிற்றுப்பத்து (31). இவனுக்குரிய குன்றுதலால் வண்டமலை எனப் பெயர் பெற்றுக் கொங்கு நாட்டிற் கருவூர்க்குத் தெற்கேயுள்ளது. இனி, வானி என்ற யாறொன்று சேரனுக்கு உவமையாகப் பதிற்றுப் பத்துக்கூறும் (86). இது வடகொங்கு நாட்டோடும் பவானி என்ற நதியேயாம்; "மாதவனார் வடகொங்கின் வானியாற்றின்" என்பது தேசிகப்பிரபந்தம்.[1] காரியாறு என்பதொன்றும் சேரநாட்டுள்ளதாம். மணிமேகலை கூறியவாறு—கிள்ளிவளவன் தம்பிக்கும் சேரபாண்டியர்க்கும் பெரும்போர்மூண்ட களம் இக்காரியாற்றங்கரையே; இது, கொங்குநாட்டில் ஓடும் மணிமுத்தாநதியின் உற்பத்திக்கிடம் ஒன்றற்கு இக்காலத்தும் வழங்கும் பெயராதல் தெரியலாம். இனித் தொகை நூல்களிற் சேரநாட்டுக்கு உரியனவாகக் கூறப்படும் ஊர்கள் பலவும் இக்கொங்குநாட்டில் விளங்குவனவேயாம். ஆமூர், குறும்பொறை, (அகம். 159), பேரூர், ஆவிநன்குடி, (ஷை 382), குழுமூர் (198) கழுமலம் (44, 270) தகடூர் முதலியன காண்க. இவற்றுள், ஆமூர் என்பது, மழகொங்கத்து இப்போதும் அப்பெயருடன் உள்ளதாம். பேரூர் என்பது மேலைச் சிதம்பரம்; காஞ்சி யென்ற நொய்யலாற்றங் கரையில் உள்ளமையால், 'காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்' "பேரூர் முன்றுறை" என நூல்கள் கூறும். குழூமூர் என்பது குழுமம் என இக்காலத்து வழங்குவது. கழுமலம் என்பது கொங்குநாட்டுள்ள நென்மலியின் பெயராகும்; அந்நென்மலிப் புராணத்தில் 'கழுமலப் பெருமை யுரைப்பாமன்றே" எனக் கூறப்படுதலுங் காண்க. கழுமலத்து

1. பரமபதபங்கம், 53

யாத்த களிறு, கரிகாலனை முடிசூட்டவேண்டிக் கருவூர்க்குத் தன்மேலே தூக்கிக்கொண்டு சென்றதென்று பழமொழியில் (62) கூறப்படும் ஊர் இதுவேயென்பது அறியத்தக்கது. சேரவமிசத்தனை அதிகமான் ஆண்ட தகடூர் இக்கொங்கு நாட்டுள்ள தர்மபுரியே என்பதும், தாயாதியான இவ்வதிகனுடன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை போர்புரிந்து வென்றவன் என்பதும் அறியத்தக்சன. இவ்வாறே குணவாயில், அழும்பில், மங்லாதேவி கோட்டமுள்ள மங்கல முதலிய வேறூர்களும் சேரர்க்குச் சிறந்த தேசமான கொங்குநாட்டதாகவும் அதனை யடுத்தும் உள்ளமை உரிய விடங்களிற் கூறப்பட்டன.

இன்னும், மலையாள நாட்டுக்கு ஏற்காத இயல்புகள் சில கொங்குநாட்டுக்கு உரியவாயிருத்தலும் குறிப்பிடத்தகும். சேரநாடு பசு பால்வளங்களாற் சிறந்துள்ள செய்தி சங்க நூல்களால் நன்கறியலாம்.[1]

> "நல்லான் பரப்பிற் குழூஉ ராங்கண்...
> உதியன்" (அகம். 168).
> "கொங்க ராபரக் தன்ன செலவிற்பல்
> யானை காண்பல்" (பதிற்றுப். 77).
> "தன்னாட்டு...ஆபரந்தன்ன யானையோன்
> குன்றே" (ஷை. 78).

எனக் காண்க. இவ்வாறே ஆடு குதிரைகள் மிகுதியாக உண்டாவதும் கொங்குநாடேயாம். 'தந்நாட்டு, யாடு பரந்தன்ன மாவின்' என்ப (பதிற். 78). இவையாவும் மலையாள நாட்டுக்குச் சிறிதும் ஏற்காதவை. பெரு மணிதர்க்கும் மரஞ்செடி கொடிகட்கும், வளப்பஞ்செய்கின்ற

1. காங்கேய மாடுகள், கள்ளக்குறிச்சி கொள்ளிமலை மட்டங்கள் இவற்றின் மிகுதியும் சிறப்பியல்பும் தமிழ்நாட்டார் நன்கறிந்தவை; "கவிகுளம் புகைத்த கன்மிசைச் சிறுநெறி" என்பர் முன்னோர்.

மலையாளநாடு குதிரை பசுக்களுக்குமட்டுங் கொடும்பகையானமை வியப்பன்றே? இதுபற்றி அந்நாட்டு மேலதிகாரிகள் எழுதிய குறிப்பு ஈண்டுக் குறிப்பிடற்பாலதாம்.[1] இங்ஙனமே, அதிக நெல்விளைவில்லாததும் அம்மலைநாடே என்பது பலரும் அறிவர். கழனியெல்லாம் விளையும் பல்லூர் சுற்றுதலையுடையது (புறம் 387) சேரர் தலைநகர் என்பது முன்பே விளக்கப்பட்டது. வஞ்சிமாநகரிலிருந்த கணிகையரது தெருவருணனையை மணிமேகலை முதலியவற்றிற் காணலாம். இக் கணிகையர் குலமே மலையாள நாட்டில் இல்லாத தொன்றும். இன்னும் வேறுபாடுகள் பலவுள. ஆகவே, சங்ககாலத்தே சேரவேந்தர்க்குச் சிறந்தனவாயிருந்த நாடும் தலைநகரும்—கொங்குநாடும் கருவூருமேயன்றிப் பிறவல்ல என்பது, எல்லா வகையாலும் தெளியப்படுமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் சேரர்தலைநகர் கொங்குநாட்டதே என்பது சங்ககாலத்து நூல்கலால் நன்கறியக்கிடப்பவும், பிற்பட்ட தமிழ்மக்கள் அதனைப் பெரும்பாலும் மறந்துவிட்டனர் என்றே சொல்லலாம். இங்ஙனம் மறக்கப்பட்டதற்குத் தக்க காரணம் உண்டு. கொங்குநாடும் கருவூரும் சோணாடு பாண்டியநாடுகளின் எல்லையில்[2] அமைந்திருந்தமையால் சேரருடன் விவாதம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் தமிழ்வேந்தர்க்குட் போர் நிகழ்வதற்கு அவை ஏற்ற களங்களாயின. இச்செய்தி புறநானூறு முதலியவற்றால் நன்கறியப்படும். இப் போர்க்காலங்களில் சேரர் தம் தலை

1. Travancore Manual, Vol. III, 16-8.

2. கருவூர்க்குக் கீழ்பால் 8 மைலில், காவிரிக்கரையில் உள்ள மதுக்கரையைச் சேரசோழ பாண்டிய நாடுகளின் எல்லையாக இக்காலத்தாரும வழங்குவர். (Gazetteer of Trichinopoly District, p. 281.) சோணாட்டின் மேற்கெல்லை கருவூர் என்பர் யாப்பருங்கலக்காரிகையுரைகாரர் (ஒழிபியல், 7, உரை).

நகரைவிட்டுப் பாதுகாப்புக்காகக் கடன்மலைநாடான மலையாளக் கடற்கரையை அடைந்ததும் உண்டு. வேள் ஆய் என்பான் கொங்கரைக் குடகடலோட்டியவன்[1] என்று சிறப்பிக்கப்படுதலும் இக்கருத்தையே வெளிப்படுத்தல் காண்க. சங்ககாலத்துக்குப்பின், ஆற்றல்மிக்கிருந்த பாண்டியராற் கொங்கு பலமுறை படையெடுக்கப்படவும், அதன்கணுள்ள தலைநகர் அவ்வரசர் வசப்படவும் நேர்ந்தன. 7-ஆம் நூற்றாண்டிலே அரிகேசரி நெடுமாறன் என்ற பாண்டியன் கொங்குநாட்டிற் சேரர்களுடன் பல பெரும்போர்கள் நடத்தி அதன் பகுதியைக் கைப்பற்றியவன் என்பது இறையனார்களவியலுரை வேள்விகுடிச் சாஸனங்களால் அறியப்படும். அவ்வாறே, அப்பாண்டியன் மகன் கோச்சடையனைக் 'கொங்கர் கோமான்' என்றும், அவன் மகன் மாறவர்மனை 'வஞ்சிமதில் புதுக்கியவன்' என்றும், அவன் மகன் நெடுஞ்சடையனைக் 'கொங்கர் பூமியடிப்படுத்தியவன்' என்றும் வேள்விக்குடி[2] வேலங்குடிச் செப்பேடுகள் கூறுதலும் தெரியலாம். சேரர், பல்லவருதவியால் தம் தலைநகரான கருவூரைப் பாண்டியனிடத்தினின்று கைப்பற்ற முயன்ற செய்தியை, "தென்னவனைக் கன்னிமா மதில்சூழ் கருவூர் வெருவ வென்றான்" எனத் திருமங்கையாழ்வாருங் குறிப்பிடுவர். இவ் ஏழெட்டாம் நூற்றாண்டு முதற்றான், சேரர் தம் பழைய தலைநகரான கருவூரையே முற்றும் நம்பியிராமல், மேல்கடற்கரையில் முசிரியிருந்த இடத்துத் தோன்றித் தங்கட்குச் சிறந்த துறைமுகமாயிருந்த மகோதையாகிய கொடுங்கோளூரையும் தம் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சி புரியலாயினர். இதற்கு இன்னும் பிற்காலத்தே—

1. புறநானூறு. 130.
2. The Madras Museum Plates of Jatilavarman.

அஃதாவது சோழராதிக்கம் பெருகின்ற 10-ம் நூற்றாண்டு முதல்—கொங்குநாடும் கருவூரும் சேரரால் மிகுதியும் கைவிடப்படவே, கடன்மலைநாடான மலையாளமே கேரள பூமியாகவும், அதன் சிறந்த துறைமுகமான கொடுங்கோளூரே சேரரது தனித்தலைநகரமாகவும் ஆயின. பகைக்கஞ்சியே சேரர் தமக்குரியதாகிய வஞ்சியைவிட்டு மகோதையாகிய கொடுங்கோளூரை அடைந்தவர் என்பதனை, "வஞ்சியை விட்டக லஞ்சிய கோதை மகோதை" எனக் கூத்தர் தாம் பாடிய குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழில் தெளிவாக்கலுங்காண்க. அன்றியும் ஆதித்தலைநகராய கருவூர்க்கு வழங்கிய வஞ்சிப் பெயர் இம்மகோதைக்கும் வழங்கியது.[1] கொங்குநாட்டைப் பாண்டியர்க்குப்பின் சோழர் கைப்பற்றிய பிற்காலத்தும், அதன் பகுதியான வெங்கால நாட்டுக்குக் கேரளாந்தக வளநாடு, சோழ கேரளமண்டலம் என்ற பெயர்கள் வழங்கிவந்தன என்பது கருவூர்ப் பசுபதீச்சுரர் கோயிற் சாஸனங்களால்[2] வெளியாகின்றது. இப்பெயர்களால் சேர்க்குரிமையாயிருந்ததே அப்பகுதி என்பதும், பின்பே

---

1. சேரமான் பெருமாணயனர் புராணத்தே—"சேரர் குலக்கோவீற்றிருந்து முறைபுரியுங் குலக்கோ மூதூர் கொடுங்கோளூர்" எனவும் அவ்வூரை வஞ்சி எனவும் சேக்கிழார் பாடுதல் காண்க. இவ்வாறு வஞ்சிப் பெயரால் அவர் கூறியது, உபசாரமாகவே கருதத்தகும்; 'இராமனிருக்கும் இடம் அயோத்தி' என்ற வழக்குப்போல இதனையுங் கொள்க. இனி, 'கொற்கையரசர் மதுரைப்பாண்டியர்' என்றவிடத்துக் கொற்கையும் மதுரையும் ஒன்றாகாதவாறுபோல, 'கொடுங்கோளூரரசர் வஞ்சி வேந்தர்' என்புழியும் கொடுங்கோளூரும் வஞ்சியும் ஒன்றாகாதாம். இத்தகைய தொடர்போன்றதினின்றே வஞ்சிப்பெயர் கொடுங்கோளூர்க்கு மாறி வழங்கியதுபோலும் என்ற அறிஞர் கருத்தும் பொருந்துவதாகும் (வஞ்சிமாநகர், 112).

2. S. I. I. Vol. III. No. 30, 31.

அது சோழசம்பந்தம் உடையதாய் அப்பெயர்கள் பெறலாயிற்று என்பதும் வெளியாகத்தடையில்லை. கருவூரையடுத்துத் தோரணக்கற்பட்டி (Stone Gateway), தும்பிவாடி (Eelphant Stable), வேட்டைமங்கலம்[1] என்ற ஊர்களிருத்தலும், அழிபட்ட கோட்டையகழ்கள் உடைமையும், கொங்குநாட்டுப் பெருமக்களெல்லாம் தம் கொங்கிற்கருவூரைச் சேரராஜ ஸ்தானமென்று வாயார வழங்கிவருதலும், அந்நகரில் அகழுமிடங்களிலெல்லாம் பழைய சின்னங்கள் பலவும் அகப்பட்டுவருதலும், பிறவும்—அவ்வூரே சேரவேந்தர் வீற்றிருந்த 'திருமாவியனகர்' என்பதற்கு ஏற்ற அறிகுறிகளாகும்.

இங்ஙனம், பாண்டிய சோழர்களின் ஆதிக்கத்தால் பிற்காலத்தே சேரர் தம் தலைமைப் பிரதேசத்தைவிட்டு மேல் கடற்பக்கத்தை அடைந்தது—பிற்பட்ட பாண்டியர்கள், சோழர் முதலியோரது ஆற்றற்கஞ்சி மதுரையைக் கைவிட்டுத் தென்பாண்டிநாட்டை நாடியது போன்றதேயாகும். ஆயினும், ஒரொருகாலத்தே அவ்வவர் படைத்திருந்த நட்பு உறவு ஆற்றல்கட்கேற்ப, தம் பூர்வதேசங்களில் உரிமையுந் தலைமையும் வகிப்பதுண்டு. அம்முறையில் சேரர்க்குத் தம் பழைய உரிமைதலைமைகள் கொங்குநாட்டில் பிற்காலத்தும் அமைந்திருந்தன. பல்யானைக் கோக்கண்டன் தாணுரவி, கோக்கண்டன் இரவி என்றழைக்கப்பட்ட சேரவேந்தன், 9-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த முதலாம் ஆதித்த சோழனுக்கு நட்பினனானவன். இவனுடையதும் இவற்குப்பின் வீரநாராயணன், வீரசோழன், வீரபாண்டியன் என்ற சேரருடையவுமான சாஸனங்கள் கொங்குநாட்டுப் பலவிடங்களிலும் காணப் படுவனவாம்.

---

1. சேரன் வேட்டையாடிவந்த இடமாதல்பற்றி இப்பெயர் பெற்றதென்பர்—Gazetteer of Trichinopoly Dist. p. 276.

இவற்றினின்று, இச் சேரர்க்கு அந்நாட்டிலிருந்த உரிமை தலைமைகள் தெரியவருகின்றன. இவருள் முதலிருவரும் தம்மைச் 'சந்திராதித்திய' குலத்தவராகக் கூறிக் கொள்ளுதலும்[1] பின்னிருவரும் சோழபாண்டியப் பட்டப் பெயர் புனைந்திருத்தலும்[2] இவர் சாஸனங்களால் அறியவரும் புதிய செய்திகளாகும். சந்திராதித்த குலத்தவராகக் கூறிக்கொள்ளுதற்கேற்ப வீரபாண்டியதேவன் என்பான் சந்திரவமிசத்துப் பாண்டிய நாமத்துடன் சூரிய வமிசத்துச் சோழர்க்குரிய இராசகேசரிப்பட்டம் பூண்டிருத்தலும், வீரசோழனென்பான் சோழநாமத்தைத் தன் சிறப்புப்பெயராகச் சூடியிருத்தலும் குறிப்பிடத்தகும். செங்குட்டுவன் முன்னோருடைய மரபு இன்னதென்பது தெரியவராத நிலையில், இவ்வேந்தர் இவ்வாறு சந்திராதித்த குலத்தவராகத் தம்மைக் கொண்டதற்கு, சேரவமிசத்திற் பிற்காலத்து நிகழ்ந்த சம்பந்த மாறுபாடுகளே காரணமாக வேண்டும்.[3] இச்சேர மரபினரைச் சூரிய குலத்தவராகவே வழங்குவதும் உண்டு. 'வையங் காவலர் வருமொழிந் தொழுக' என்ற புறப்பாட்டிற்கு (9) பேராசிரியர் எழுதிய விசேடவுரையில், சேரமான் கடுங்கோவாழியாதனை 'வெஞ்சுடர் வழித்தோன்றிய அரசனாக'க் கொண்டு நயம்பட விளக்கிச் செல்லுதல் காண்க.[4] சூளாமணி நூலாசிரியரும் சுயம்வரச்சருக்கத்து மதுரை

1. Ep. Rep. 147 of 1910; Ep. III, pp. 79-82.
2. Ibid. 657 of 1905.
3. பாண்டிய சோழ வமிசங்களினின்று, சேரர்பட்டத்துக்கு அரசர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட செய்தி 'கேரளவரலாறு'களால் தெரியவருதலின், அம்முறையிலேனும், பிற்பட்டமைந்த மருமக்கட்டாய முறைப்படி கேரளராஜகன்னியரை மணந்த முறையிலேனும் சந்திராதித்தகுலம் அமைந்ததுபோலும்.
4. தொல்காப்பியம் உவம, சூ. 32.

உறந்தை அரசர்க்கு இடையில் வைத்துக் கரபுரத்தார்[1] அரசனை சேரனை—

"கரபுரத்தார் கோமானிக் கதிர்வேற்காளை....
எரிக்கதிரோன் வழிமருகன்"

எனக் கூறுதல் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. குலசேகர ஆழ்வார் "எங்கள்குலத் தின்னமுதே யிராகவனே" எனத் தம் கண்ணபுரத் திருப்பதிகத்துப் பாடுதலினின்று, அவ்வாழ்வார் மரபும் சூரியவமிசமே என்பது உய்த்தறியப்படும். 'எங்கள் குலத்து' என்பது க்ஷத்ரியவர்ணத்தைப் பொதுப்படக் குறிப்பதென்பதினும், மேற்காட்டிய வழக்குக்கேற்ப,சூரியகுலம் என்று கொள்வதே பொருத்தமாம். இனி, முதலாம் ஆதித்தசோழற்கு நட்பினனை தாணுரவியைப் 'பல்யானைக் கோக்கண்டன்' என்று அவன் சாஸனம் விசேடிப்பது, செங்குட்டுவன் சிறிய தந்தையான பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனுக்குரிய விசேடணத்துடன் ஒப்பிடற்குரியது. முதற் பராந்தக சோழன்காலத்துச் சேரனை வீரசோழனது நாமக்கல் சாஸனத்தில்[2] அவன் புன்னோர் பெயர்வரிசை தரப்பட்டுளது. அதனால் அவன்மரபு சங்ககாலத்துச் சேரருடன் தொடர்புடையதென்பது தெரியலாம். செங்குட்டுவனைக் குறிப்பதாகக் கருதற்குரிய மணிகுட்டுவன் என்ற பெயர் அவன் சாஸனத்துக்கண்ட சேரமுன்னோர் பெயர்களுள் ஒன்றும். இவற்றால், கொங்குநாடு பிற்காலத்தும் சேர. சம்பந்தத்தை அடியோடு விட்டொழிந்ததன்று என்பது,

---

1. கரபுரம் கருவூர்க்கொருபெயர் (வஞ்சிமாநகர். பக்.113). கருபதி என்று வடமொழிப்பகுதியிலும், வஞ்சி என்று தமிழ்ப் பகுதியிலும் சின்னமனூர்ச் செப்பேடு கருவூரை வழங்கியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

2. Ep. Rep. No. 29 of 1906; Ind. Ant. Vol. ix. pp.47—50.

நன்கு விளங்கும். "ஆதியந்த வுலாவாசு பாடிய, சேரர்கொங்கு வைகாவூர் நன்னாடதில், ஆவிநன்குடி" என்று, தங்காலத்தும் சேரர்க்குரியதாகவே கொங்குநாடு வழங்கப்பட்டு வந்ததை அருணகிரியாரும் தெரிவித்தல் காண்க.

இனிச் சிலர், சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளில் இக்காலத்து வழங்கும் மலைநாட்டுச் சொற்களும் வழக்குக்களும் காணப்படுவது கொண்டு, செங்குட்டுவன் தலைநகரும் அம்மலைநாட்டிலிருந்ததாகக் கருதுவர். மலைநாட்டு வழக்கென்று அவர்கள் காட்டுவனவெல்லாம் பொதுவாகப் பழைய தமிழ் வழக்குக்களேயன்றி வேறில்லை. இஃது, அம்மலைநாட்டிற் காணப்படும் எண்ணிறந்த தமிழ்ச் சாஸனங்களால் தெளியப்பட்டது. அதனால், நம் காலத்து வேறுபட்டதுபோலவே, செங்குட்டுவன் நாளினும் அவ்வழக்குக்கள் வேறுபட்டிருந்தன என்று கருதுதல் பொருந்தாதென உணர்க. ஒருகால், சிற்சில வழக்குக்கள் மலைநாட்டுக்கே சிறப்புடையவாயினும், நம் சேரனுக்கு அம்மலைநாட்டினும் உரிமையுந் தலைமையுமுண்டாதலால், அதுபற்றி அவனைப்பற்றிய பாடல்களில் அவ்வழக்குக்கள் பயின்றன என்று கருதுதலும் இழுக்காது.

இதுவரை யாம் கூறிவந்த பிரபல பிரமாணங்களால், சேரராஜதானியாகிய வஞ்சியென்பது, ஆம்பிராவதிக் கரையிலுள்ள கருவூரேயென்பதும், கொடுங்கோளூரேனும் திருவஞ்சைக்களமேனும் ஆகாதென்பதும், வேறு சிலர் கருத்துப்படி பேரியாற்றங்கரைத் திருக்காரியூரைக் கருவூர்வஞ்சியாகவும் அப்பேரியாற்றையே ஆன்பொருநையாகவும் கொள்வதற்குப பொருத்தஞ் சிறிதுமே இல்லையென்பதும் பிறவும் நன்கு விளங்கத்தக்கன.

13-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் காலம்

நம் சேரர்பெருமான் விளங்கிய காலம், மூன்றாஞ் சங்கத்துச் சான்றோர் வாழ்ந்த காலமேயாம். புலவர் பெருமக்களான பரணரும் சாத்தனாரும் செங்குட்டுவனை நேரிலறிந்து அவனது அவையைச் சிறப்பித்தவர்களாதலின், அப்புலவர்களாற் பாடப்பட்ட பிற தமிழரசர்களும், தலைவர்களும், அன்னோரைப் பாடிய வேறு தமிழ்ப் பெருமக்களும் நஞ்சேரர்பெருமான் காலத்திலும் அதனையொட்டிய காலங்களிலும் விளங்கியவர்கள் என்பது தெரியலாகும். இம்முறையே நோக்குமிடத்து, சங்கத்துத் தொகை நூல்களிற் குறிப்பிடப்பெற்ற சான்றோரினும் தலைவர்களினும் பெரும்பகுதியினர் ஒருகாலத்தவராகவே முடிதலைக் காணலாம். எனவே, சேரன் செங்குட்டுவனது நீண்ட ஆட்சி, கடைச்சங்கத்தார் விளங்கிய காலத்தே ஓங்கியிருந்தது என்பது தெளிவாம்.

அத்தகைய கடைச்சங்க காலம் யாது என்பதுபற்றி அறிஞர்களால் முன்னரே ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டுள்ளது. அதற்குச் சிறந்த கருவியாயமைந்தது நம் சேரன் வரலாறேயாம். அன்னோர் ஆராய்ச்சியின் பயனாகக் கி. பி, 2-ம் நூற்றாண்டே சங்க காலம் என்ற முடிவு வற்புறுத்தப்பட்டு, அதுவே பலருடைய கொள்கையாகவும் அமைந்தது. ஆனால் 22-வருஷங்கட்குமுன், என் ஆராய்ச்சியிற் கண்ட புதிய செய்திகள் பல அக்கொள்கைக்கு மாறுபட்டனவாயிருந்தமையால், 5 ம் நூற்றாண்டே செங்குட்டுவனும் சங்கத்துச் சான்றோரும் வாழ்ந்த காலமாதல் வேண்டுமென்று தக்க காரணங்கள் காட்டி இந்நூலின் முதற்பதிப்பில் முடிவுகட்டலானேன்.

அம்முடிவு அறிஞர் பலருடைய ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாயிற்று. அவருட் சிலர் என் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டனராயினும், வேறு சிலர் அவற்றின்மேல் விவாதம் நிகழ்த்தி வந்தனர். மற்றுஞ் சிலர் 5-ம் நூற்றாண்டுக்கும் பிற்பட்டதே சங்க காலமாதல் வேண்டும் என்று கருதலாயினர். இவற்றுக்குரிய காரணங்களை யெல்லாம் இங்கே கூறுவது வேண்டாததாம். இவற்றுள்ளே கொண்டு நோக்குமிடத்து, யான் கண்டுவெளியிட்ட 5-ம் நூற்றாண்டுக் கொள்கையே பெரிதும் பொருத்தமுடையது என்று சொல்லத் தடையில்லை. அதுபற்றி யான் புதியவாக அறிந்த செய்திகளுடன் வைத்து ஆராய்ந்துகண்ட முடிவினை அறிஞரது ஆராய்ச்சிக்குரியதாகத் தனியே வெளியிட விரும்புவதனல், இப்போது அதனை இந்நூலுட் சேர்க்காது நிறுத்திக்கொள்ளலாயிற்று.

14-ம் அதிகாரம்

முடிவுரை

மேலே விரிவாக எழுதிப்போந்த பல அதிகாரங்களாலும், சேரன்-செங்குட்டுவனது பெருவாழ்வின் வரலாறு ஒருவாறு வெளியாகும். இச்சேரர் பெருமானது பெருமையை நோக்குமிடத்து, இவனைத் தென்னுட்டு அசோகன் என்றே நாம் சொல்லல் தகும். அறிவாற்றல்களுடையனும் தன்வாணுளின் பிற்பகுதியில் மறச்செயல் தவிர்ந்து அறச்செயலே புரிந்தும், தனக்கு அபிமதமான பத்தினி வணக்கத்தை நாடெங்கும் பரப்பியும், அந்நிய சமயத்தவரைப் போற்றியும் வந்த செங்குட்டுவனை, அவ்வாறே அறச்செயல்புரிந்து பௌத்த சமயத்தைப் பரப்பிப் பரசமயத்தவரை ஆதரித்துப் போந்த அசோ

கனுக்கு ஒப்பிடலாமன்றோ? சங்கச் செய்யுட்களில் எத்தனையோ அரசர் செய்திகள் கூறப்பட்டிருப்பினும், இச்சேரன்போல அறிவாற்றல் புகழ்களுடையராக அன்னோர் அறியப்பட்டிலர். அன்றியும், இத்துணைச் சிறப்பாக அவர் வரலாறுகளை ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு இடமுமில்லை. இங்ஙனம், "புலவர் பாடும் புகழுடையோ"னாய், வீரம் நியாயம் தியாக முதலியவற்றால் விளங்கி நின்ற இச்சேரனுக்குப்பின்,இவன்மகன் குட்டுவஞ்சேரலே பட்டமெய்தியவனாதல் வேண்டும். பிற்காலத்தே சந்திராதித்த குலத்தவராய்க் கொங்குநாடாண்ட சேரவரசர் நம் சேரன் மரபினராகவே தெரிதலையும், அச்சேரரின் முன்னோருள் ஒருவரே — திருமாலடியாரும் கொங்கர் கோனும் கொல்லிநகர்க் கிறைவருமான குலசேகரப் பெருமாள் என்பதனையும் மேலே கூறினோம். இங்ஙனம் பிற்காலத்து வாழ்ந்த சேரர் பரம்பரையோர், சங்ககாலத்துக்குப்பின் தம் பழைய பெருமையினின்று சுருங்கி விட்டவராகவே தோற்றுகின்றனர். இவர் வலிசுருங்கிய காலத்தே, சோழபாண்டியரும் வேற்றரசராகிய களப்பிரர் பல்லவர் போன்றவரும் தென்னாட்டில் மாறிமாறி ஆதிக்கம் பெறுவாராயினர். இதனால் சேரவரசர் தம் பழைய தலைநகரமான வஞ்சிமாநகரை நெகிழவிட்டு, இயற்கையரண்பெற்ற கடன்மலைநாட்டுக் கொடுங்கோளூரில்(Cranganore)இருந்தாண்டு வந்தசெய்தி முன்னரே விளக்கப்பட்டது. அத்தலைநகரில் இருந்து கடன்மலை நாடாண்ட சேரமான்கள் பலராவர். அவருள்ளே, சிவனடியாராகிய சேரமான் பெருமாணயனாரை ஈண்டுச் சிறப்பாகக்கூறல் தகும் இத்தகைய தனித்தமிழ் வேந்தர்களின் ஆட்சியிடமாய்ச் செந்தமிழ்ப்பயிர் செழித்து வளர்ந்த அம்மலைநாடானது இக்காலத்தில் மாறிய நிலையை என்

னென்பேம்! அச்சேர மண்டலம் முன்பு சிறந்த தமிழ் நாடாகவே விளங்கியதென்பதற்கு, அங்கு அகப்பட்டு வரும் பழைய தமிழ்ச் சாஸனங்களே சிறந்த சான்றுவன. அத்தகைய நாடு, சில நூற்றுண்டுகளுக்குள் பாஷையாலும் நடையுடைபாவனைகளாலும் வேறுபட்ட ஒரு தனித்தேசம்போல் இப்போது நிற்பது அதிசய மன்றோ? இவ்வாறாயினும், பழைய சேரவரசரைச் சார்ந்த கிளைகள் மட்டும் இன்றும் அந்நாடாட்சி செய்து வருகின்றன. சோழ பாண்டிய வமிசங்கள் மறைந்துபோய்ப் பல நூற்றுண்டுகளாகியும், சேரர் கிளையினர் சிலர் மட்டும் இங்ஙனம் கடன்மலைநாட்டில் தலைமை வகித்துவருவது ஒராற்றால் மகிழத்தக்கதேயாம். இம்மரபினரும் இவரால் ஆளப்படும் குடிகளும் பாஷையாலும் பழக்கவொழுக்கங்களாலும் வேற்றுநாட்டார் போலவே இக்காலத்தில் மாறிநின்றனரேனும், பழைய தமிழ் வழக்குகளையும், சொற்பொருண் மரபுகளையும் அவரிடத்துப்போலச் செந்தமிழ்நாட்டு மக்களுள்ளும் நாம் காண்டலரிதென்றே சொல்லலாம். அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

முற்றும்.